

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

SV
AP 750

Οί συκοφάντες τής "Εντιθ

Τρία τραγικά θύματα

Ένα τραγικό παράδειγμα του τί μπορεί να προσεγγίσει το δηλητήριο της συκοφαντίας, είναι η ιστορία της "Εντιθ Μπαρού, μιάς Σκωτσέζας, που έδω και λίγα χρόνια, δούλευε σ' ένα εργοστάσιο ύφαντουργίας.

Εργαζόταν στα γραφεία του εργοστασίου, μαζί με άλλα κορίτσια και τίποτα δεν έταραζε τη ζωή της, ως την ημέρα που ένας συνάδελφός της της είπε:

— Σε θέλει ο κύριος διευθυντής...
Η "Εντιθ πήγε στο γραφείο του διευθυντού κι' έμεινε εκεί μιά ολόκληρη ώρα. Όταν βγήκε, τα μάτια της ήταν κλαμμένα. Την ίδια μέρα, άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα στενογραφίας, αλληλογραφίας και λογιστικής και, δύο μήνες αργότερα, έγινε γραμματέας του διευθυντού.

Εγκαταστάθηκε σ' ένα γραφείο δίπλα στο γραφείο του Σμιθ, άγρόρας ένα καινούργιο φέρεμα και μερικά φτηνά, αλλά καλαίσθητα κοσμήματα.

Και τότε η Βόμβα ξέσπασε. Κάποιος είδε την "Εντιθ, σ' ένα εξοχικό προάστειο της πόλεως, ένα βράδυ, μέσα στο αυτόκινητο που προετοιμάζονταν.

— Σας φαίνεται παράξενο; ρώτησαν ειρωνικά οι γεροντοκόρες του γραφείου.

— Είναι σκανδαλώδες! φώναξαν εκείνες που δεν είχαν χαλινό στη γλώσσα τους.

— Είναι προτιμότερο να σπάσει κανείς, είπαν άλλες, αφήνοντας να έννοιον, ότι ήξεραν πολλά.

Οι σχέσεις τής "Εντιθ και του προϊστάμενου της ήταν τώρα πια το μοναδικό σχέδιο: θέμα συζητήσεως του προσωπικού του εργοστασίου.

Κάποιος ανάγγειλε στους συνάδελφους του, όταν πήγε είχε δη μαζί του σ' έναν κινηματογράφο. Ένας άλλος την είχε δη μαζί του σ' έναν κινηματογράφο. Ένας άλλος την είχε δη με γεωμετρίση με το Σμιθ, σ' ένα μεγάλο και πολυτέλεια εστιατόριο. Μιά δακτυλογράφος, μπαίνοντας ξαφνικά στο γραφείο του διευθυντού, την είχε πιάσει ακριβώς τη στιγμή που του... χείρισε τα μαλλιά, που είχαν αρχίσει ν' ασπρίζουν στους κροτάφους!

Δεν χωρούσε πια καμιά αμφιβολία.
«Είναι έρωμένη του!», είπαν κατηγορηματικά όλοι και όλες μέσα στο εργοστάσιο.

Ανώνυμες επιστολές άρχισαν να στέλνονται στη γυναίκα που διευθυντού. Ανώνυμες επιστολές άρχισαν επίσης να παίρνουν μερικοί μακρυνοί συγγενείς της "Εντιθ, γιατί το κορίτσι είχε χάσει τη μητέρα του λίγο πριν προσληφθεί στο εργοστάσιο.

Μέσα στα γραφεία, κάθε φορά που περνούσε η "Εντιθ, έκτοξευονταν διφορούμενες φράσεις:

— Δεν έχει, βέβαια, ο καθένας ύψηλός προστάτες!...

— Ο καθένας μπορεί να ανέβει με τέτοια μέσα!...

Οι εργάτες της έριχναν ειρωνικές ματιές. Ο θυρωρός έκανε υπερβολικά βαθείς υποκλίσεις όταν περνούσε. Κάποιος τής έδωσε το παρατσούκλι: «Η κυρία διευθυντού».

Τέλος, μιά μέρα, η γυναίκα του Σμιθ επισκέφθηκε την "Εντιθ στο διαμέρισμά της. Είναι άγνωστο τί είπαν μεταξύ τους οι δυο γυναίκες. Το έπομένο πρωί όμως, η "Εντιθ βρέθηκε νεκρή στο κρεβάτι της μ' ένα σωληνώριο από υπνωτικά χάπια αδειο πάνω στο κομοδίνο της!

Ο διευθυντής βυθίστηκε τότε στην πιο μαύρη απόγνωση. Μέσα σε λίγες μέρες, έγινε τόσο αδύνατος και τόσο χλωμός, ώστε έμοιαζε με κινούμενο πτώμα. Κλεινόταν ώρες ατέλειωτες μέσα στο γραφείο του και, όταν έβγαινε, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και το πρόσωπό του συσπαμένο από μιά έκφραση απεριγραπτής λύπης. Τέλος, δέκα μέρες μετά την αυτοκτονία της "Εντιθ, ο Σμιθ αναγκάστηκε να υποβάλει την παραίτησή του και να απομακρυνθεί από το εργοστάσιο.

Ένα μήνα μετά το θάνατο της "Εντιθ, η γυναίκα του Σμιθ σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ένα λεωφορείο την παρέσυρε και οι ανακρίσεις απέδωσαν την ευθύνη στην ίδια τη γυναίκα, που «πιθανόν να θέλησε να αυτοκτονήσει με τον τρόπο αυτόν», κατά το πόρισμα του ανακριτού!

Επειτα όμως από τη θύελλα, ήρθε η γαλήνη στη ζωή του Σμιθ. Μιά γαλήνη νεκρική. Γερασμένος, κατά πως αυτός αποσώθηκε σ' ένα εξοχικό σπίτι και άρχισε να ζή σαν έρημιτης.

Κάθε Σάββατο μόνο, επισκεπτόταν το νεκροταφείο τής πόλεως με μιά άγκαλιά λουλούδια και ξανάφευγε έπειτα από μιά ώρα με τα μάτια κλαμένα.

Ένα Σάββατο, μιά από τις πρώην υπαλλήλους του, γεμάτη περιέργεια, τον παρακολούθησε. Τον είδε να σολιζή με τα λουλούδια ένα τάφο, να γονατίζει και να προσεύχεται κλαίγοντας. Όταν ο Σμιθ έφυγε, η περιέργεια υπάλληλος πλησίασε στον τάφο και διάβασε πάνω στο μάρμαρο του την ακόλουθη επιγραφή, που τής αποκάλυψε ένα τρομερό μυστικό:

«Στην "Εντιθ, που πέθανε σε ηλικία 18 ετών.
ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ ΣΜΙΘ».

Ο πατέρας της
Η συκοφαντία είχε καταστρέψει τρεις ανθρώπους.

ΤΟ «ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΛΑΚΝΤΟΥ»

Πρωτότυπο διήγημα

Ο "Ερικ Ρόουσον είχε ιδιοποιηθεί από τη Σκότλαντ Γιάρν ν' άρτυρη για τη ζωή του λόρδου Τζόνστον. Από καιρό στο ειδικό τμήμα της Μυστικής Υπηρεσίας είχε φτάσει η πληροφορία ότι ο άντρας του βασιλικού αυτού "Άγγλου είχε αποφασίσει να τον δολοφονήσει για να κληρονομήσει όλη την τεράστια περιουσία του. Κι' έτσι ο Ρόουσον, μ' απόλυτη μυστικότητα, είχε τοποθετηθεί κοντά του, παρακολουθώντας κάθε κίνηση στο μεγάλο Τζόνστον. Φυσικά δεν ήξερε κανείς την πραγματική ιδιότητα του. Είχε παρουσιαστεί κι' είχε προσληφθεί ως ιδιαιτέρως γραμματέας του λόρδου και με τη μορφή που είχε, ήταν σ' αλήθεια ένας εύχρηστος άνθρωπος.

Ο λόρδος Τζόνστον, κάθε χρόνο στις 20 Ιανουαρίου, έδινε ένα γεύμα σ' έξι ή επτά άτομα πρόσπασα. Όπου κι' αν βρίσκονταν αυτά έστω και στην άκρη του κόσμου, άφηναν τις δουλειές τους για να έρθουν κοντά στο φίλο τους. Στο γεύμα αυτό μάλιστα έπιναν πάντα μιά μπουτίλλια πολύ Πορτό.

Ο λόρδος Τζόνστον λάτρευε κυριολεκτικά τον άνηψιό του Μπίλ. Τον σπούδαζε και λογάριζε να τον κάνει ένα καλό χημικό. Πρόσεξε ωστόσο ότι ο Μπίλ, αν κι' ήξερε ότι θα δυσανεστήσει το θέτο του, είχε προτιμήσει να μη λάβει μέρος κι' αυτός στο γεύμα αλλά να φύγει με μερικούς φίλους του για μιά έκδρομη στη Σκωτία.

Για τον λόρδο Τζόνστον αυτή η άπουσία του άνηψιού του, καθώς κι' η τόσο βασιστική αναχώρησή του ήταν μιά την αλήθεια ανεξήγητες. "Οχι όμως και για τον άστυνομικό, που είχε συγκεντρώσει πολλές κι' ενδιαφέρουσες πληροφορίες... "Όσο τώρα για το γεύμα του Λάκντου, όπως ονόμαζε αυτή τη φιλική γιορτή ο λόρδος Τζόνστον, είχε το ακόλουθο δραματικό ιστορικό:

Το Λάκντου είναι ένα μικρό χωριό του Θιβέτ με είκοσι σπίτια, στο βάθος της πεδιάδας Γκάμπα, που έχει τους πιο απόκριμους βράχους και όπου ξεσπούν οι πιο δυνατές θύελλες. Όταν την ημέρα ο ήλιος ρίχνει τις ακτίνες του σ' αυτή την πεδιάδα, κάνει τόση ζέση, που δεν μπορεί κανείς ν' αναπνέσει. Και τη νύχτα η θερμοκρασία πέφτει κάτω από το μηδέν.

Ο λόρδος Τζόνστον με τη συντροφιά του, όταν έκανε το γύρο του κόσμου, πέρασε κι' από εκεί κι' έπωλεγήθηκε από την ευκαιρία για να οργανώσει ένα μεγάλο κυνήγι για αρκούδες.

Μά το πρώτο κιόλας βράδυ, που βρέθηκαν στο Λάκντου, πληροφορήθηκαν από τους φοβερίστους οδηγούς τους ότι έκαστο πολεμιστής μιάς άγριας φυλής, είχαν πιάσει τα βραδυζή υύματα της διαβόσεως, αποφασισμένοι να τους σκοτώσουν και να τους ληστέψουν.

Η συντροφιά των έξι κυνηγών, λοιπόν, είχε κλειστεί σε μιά καλύβα. Κανείς δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του. Έπρεπε να ειδοποιήσουν τις άρχες και να ζητήσουν τη βοήθειά τους. Μά γι' αυτή τη δουλειά χρειάζονταν τέσσερις ημέρες.

Τι έπρεπε να κάνουν; Σφαίρες είχαν άρθονες. Θά μπορούσαν να πολεμήσουν σκληρά τους άγριους πολεμιστές. Μά εκείνο που τους ανησυχούσε ήταν το νερό. "Όλο κι' όλο είχαν μόνο δυο μπντιόνια, που ήταν ζήτημα αν θα τους έφταναν, με μεγάλη οικονομία, για δυο ημέρες. Μ' εκείνη μάλιστα τη φοβερή ζέση, την ημέρα, το μαρτύριο της δίψας θα τους ήταν αληθινά άάσταχτο.

Ένας άφοσιωμένος Ιθαγενής ωστόσο, μόλις νύχτασε, κατόρθωσε να φύγει για να ειδοποιήσει τις άρχες, ενώ οι άλλοι έπιασαν τις θέσεις τους αποφασισμένοι να πληρώσουν ακριβά τη ζωή τους.

Οι άγριοι, όταν είδαν πως τους ανατλήθηκαν και κατάλαβαν τα σχέδιά τους, απέφασαν να τους πολιορκήσουν στην καλύβα των κυνηγών και να τους αναγκάσουν να παραδοθούν, όταν δεν θα άντεχαν πια περισσότερο στη δίψα. Κι' έτσι άρχισε ένας έντονος πολέμος κλεφτοπλοίας. Κάθε φορά που τολμούσε κάποιος ν' ανοίξει την πόρτα της καλύβας, δέχονταν άμέσως τις σφαίρες των ληστών.

Οι κυνηγοί έμεναν κλεισμένοι στην καλύβα, προσπαθώντας να μη πίνουν παρά ελάχιστο νερό. Μά γρήγορα τα δυο μπντιόνια άδειασαν. "Επειτα, η κα-

τάστασι χειροτέρεψε, γιατί τη δεύτερη νύχτα όλοι οι οδηγοί τους έγκατέλειψαν.

— Καλύτερα, δήλωσε ψύχραιμα ο λόρδος Τζόνστον, μόλις διαπίστωσε την έξασφάλισή τους. Αυτοί οι οδηγοί μ' άνησυχούσαν, όπως ήταν διαπισμένοι. Θά μπορούσαν να μας σκοτώσουν...

Το μαρτύριο της δίψας ωστόσο ήταν φοβερό. Την τρίτη ημέρα όλοι κατάλαβαν ότι δεν είχαν ελπίδες να σωθούν. Την πέμπτη, όταν όλοι σχεδόν ήταν μισοπεθαμένοι, ο λόρδος Τζόνστον έβγαλε από μιά κάσπα μιά μπουτίλλια Πορτό, ενώ οι άλλοι τον κυττούσαν κατάπληκτοι.

Αυτή τη μπουτίλλια την κρατούσα για να σας κάνω μιά έκκληση μετά το κυνήγι μας, τούς είπε. Είναι η τελευταία ελπίδα μας. Άια σασή και δεν έχει έρθει η βοήθεια που περιμένουμε, δεν μας μένει παρά ν' αυτοκτονήσουμε!

Και με σταθερό χέρι την άνοιξε, γέμισε ένα κυπέλλο κι' όλοι δρόσαν τα φλογισμένα χείλη τους και συνήλθαν λιγάκι.

Το Πορτό κράτησε δυο ημέρες. "Επιναν το τελευταίο κυπέλλο, όταν άφαικά ακούστηκαν άγρια, ξεφωνητά, και πυροβολισμοί. Ένα πλήθος από καβαλαριδες γέμισε την πεδιάδα, σκορπίστηκε στις διαβάσεις των βράχων κι' άρχισε το κυνήγι των βράχων κι' άγριοι άρχισαν να ληστών. "Ο άγριος είχε κατόρθώσει να ειδοποιήσει τις άρχες που είχαν στείλει άμέσως έξι έφιππο απόσπασμα.

Οι έξι κυνηγοί είχαν σωθεί! Κι' είχαν σωθεί χάρις στην μπουτίλλια που στον μαζί του.

Από τότε, κάθε χρόνο, ο λόρδος Τζόνστον έδινε με τους έξι φίλους του αυτή την επέτειο της σωτηρίας τους.

Μά εκείνο το βράδυ μόλις ήπιε ύγεια τους το πρώτο ποτήρι, έγινε πετρίσις και μάλιστα πεταχτήκαν από γής αναίσθητος.

Ο "Ερικ Ρόουσον όμως που βρισκόταν κοντά του πλησίασε άμέσως, έβγαλε μιά σφρίγγα, τη γέμισε μ' ένα ό-λίγο αργότερα ο λόρδος Τζόνστον άρχισε να συνέχεται.

— Τι έπαθα; άπόρησε.

— Λίγο άκόμη και θά σάς δολοφονούσαν, τού έπετρε ήρεμα ο Ρόουσον. Φάγατε μαζί είκοσι αυγά! "Ο δολοφόνος σας ρώσε να σας σκοτώσει κι' ότι σάς το είχαν άπαγορεύσει οι γιατροί!

— Μά δεν έφαγα κανένα αυγό! ά πόρησε ο λόρδος Τζόνστον.

— Ο Ρόουσον όμως του εξήγησε:

— "Ο δολοφόνος σας ήξερε ότι θά γιορτάζατε την επέτειο της διασώσεως σας, πίνοντας μιά μπουτίλλια Πορτό. Είναι γνωστό ότι οι λαθρέμποροι ν' άφαικά από το Πορτό με μιά χημική σύνθεση, που έχει βάσι το άσπράδι του αυγού. "Ο έγκληματίας λοιπόν έπι μύ-νες δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να παίρνει άσπράδι αυγών και να το ρίχνει μέσα στις μπουτίλλιες του Πορτό που έχετε στην κάβα σας. "Επειτα τις σφράγιζε πάλι και τις έβαζε στην θέσι τους! Το νοθευμένο Πορτό δεν θά πείραζε, φυσικά, κανέναν άλλον εκτός από εσάς, που ό οργανισμός σας δεν δέχεται το άσπράδι του αυγού. "Η σύλληψη λοιπόν και η έκτέλεση του σχεδίου ήταν αληθινά καταπληκτικές. Το παρακολούθησα αυτό το σχέδιο σ' όλες τις λεπτομερείες του και ξερω πως είναι ό δολοφόνος...

— Ποιός είναι; ρώτησε μ' άγωνία ο λόρδος Τζόνστον.

— Εκείνος που δεν θέλησε να μείνει στο γεύμα του Λάκντου... έπετρε ήρεμα ο Ρόουσον.

— "Ο άνηψιός μου Μπίλ;

— Άκριβώς! έπετρε ήρεμα ο άστυνομικός. Σας άφισα να πείτε το Πορτό, για να έχω το δικαίωμα να τον συλλάβω. "Αν δεν σας έκανα αυτή την ένοση, άσφαλώς θά είχατε πεθάνει... Κι' η ύγεια σας έδιαφέρει έξαιρετικά την άπρησία, που εργαζόσασα. Μά έπιτρεφέ-τέ μου να σας συστήθω με το πραγματικό μου όνομα: "Ερικ Ρόουσον, άστυνομικός έπιβουρητής της Σκότλαντ Γιάρνν!

ΝΙΚΟΛ ΛΑΝΤΛΕΥ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' Ο ΑΘΗΝΑΙ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1953 Ο ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 760

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5000

Κοζερι τής εβδομάδος

«ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ 34 ΕΤΩΝ...»

Έχετε προσέξει καμιά φορά τη στήλη των συνοικισίων, που καθιέρωσαν μερικές εφημερίδες; Θά βρήτε σ' αυτήν τον καθρέφτη της κοινωνικής και οικονομικής ζωής, της νοοτροπίας, των κλίσεων, των αδυναμιών μας.

«Κυρία με άνωτερος μόρφωσιν...». "Όλες οι κυρίες είναι με άνωτερος μόρφωσι, με άσπηρες άρχες, με χριστιανικές παραδόσεις... "Ιδιαιτέρως υπογραμμίζεται το έννοικισιαστικό διαμέρισμα, στο όποιο καλείται ο άγνωστος νυμφίος. "Η στέγη, η ηλικία, τα φυσικά χαρίσματα, το εισόδημα — άν υπάρχει εισόδημα — που ύπόσχεται να προσκομίσει η μελλοννυμφη στη συζυγική της εστία...

Όταν κανείς διαθέτει τόσα άνεκτήματα αγαθά, έχει και τις άνάλογες απαιτήσεις. «Κυρία, εύπαρουσίαστη, ήθικων άρχων, με κτήμα εις την έπαρχίαν, το όποιον άποδίδει έπτακοσίας χιλιάδας δραχμής τον μήνα, νοικοκυρά και οικονομός, ζητεί να γνωρίση με σκοπόν τον γάμον, κύριον άξιοπρεπή, μορφωμένον, εύπαρουσίαστον, εύπαρον, ή άνώτατον υπάλληλον ή στρατιωτικόν...». Τόσα συμπυκνωμένα προσόντα...

Νά, όμως, μιά ύποψηφια, «Δεσποινίς 34 ετών», που έχει συμπτύξει στο ελάχιστο δυνατό όριο τα όνειρα της. Ποσα πολλά προσφέρει και πως λίγα ζητεί!

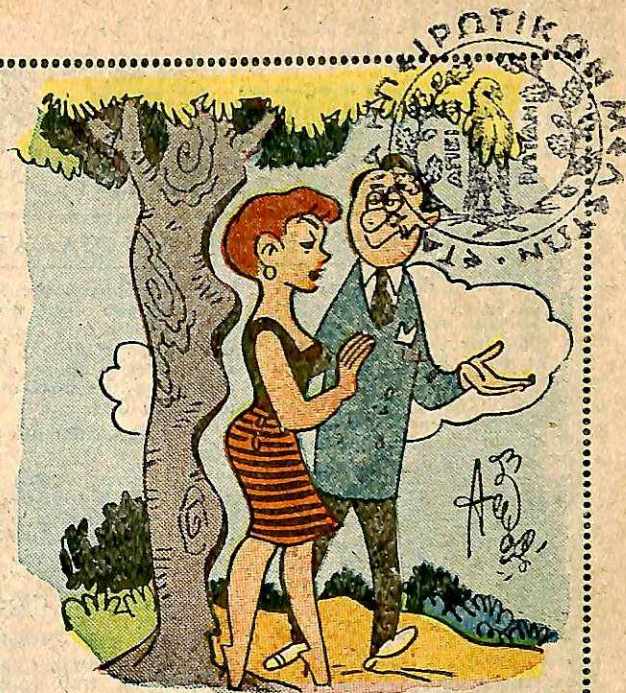
Πρώτα-πρώτα τα 34 χρόνια της, που είναι στην εποχή μας η καλύτερη για γάμο ηλικία. Ούτε η άπειρία της νεότητος, ούτε η κόπωση του φθινόπωρου. Δεν μιλεί για όμορφιά. Δεν είναι η ίδια που θά κρίνει την όμορφιά της. Το μόνο που παίρνει το βάρος να προβάλλει στη διαφήμισή, ή όποια δημοσιεύεται, είναι οι διαστάσεις της. «Ύψηλη της ροδαλής κοπελλάρας, που τρίζουν τα πεδολογία στο περσικό πλάκες του πεζοδρομίου από περσικό πλάκες. Ύψος: 5' 6". Χορταστικό πιάτο, που καί εύγονία. Χορταστικό πιάτο, μακάριο Λούκουλο, που θά παραδόσθι στη χαρά της άφθονίας.

Δεν είναι ή μισή μερίδα, ή λυμπατική και λιποσάρκη, ό σκελετός με τη διαφανή περικαλυμμά του. Είναι ό πλούτος της δράσεως και της άφης. Και άν βρισκεται, ότι στους πεζούς καιρούς, άγαθα όπως αυτά, δεν έχουν περιουσιακό περιεχόμενο, ό καταλογος, ότε χροσά της ύποψης συμπαρνώταται με τρία δωμάτια στάς Άθηνas, έπίπλωσιν, ρουχισμόν και ό,τι άλλο χρειάζεται δι' ένα καλό νοικοκυριό.

Θά ύπόρξη κανείς που ν' άδιαφορήσι έμπρός σε τόσα δώρα; Και τί ζητά, σάς παρακαλώ εις ταύλαγμα; Ούτε ηλικία άνωτερη, ούτε δική της, ούτε χρυσά κομμάτια, ούτε άνωτερη υπαλληλική θέσι. Δεν ζητά παρά ένα άνθρωπο με ύγεια, άς είναι και σαρανταπέντε έτών, που θά της έξασφαλίσω μιά μέτρια ζωή.

Τον έπιστήμονα και το βαθμόφορο, αναζητείτε έσεις οι άλλες. Μόλις συμβαδίζετε με τον τραπεζικό. Στο σωφείβος ή τον τεχνίτη με την τακτική δουλειά. Φτάνει νάχη έτακτική δουλειά της. Μιά δουλειά που νά του γαμήν

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— "Ωρα νά πηγαίνουμε, Μαρίκα μου... Άρκετά σταθήκαμε!...

(Του Άρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ καστανά

Δεν με μεθούν δυο μάτια μαύρα, δεν με ζαλίζουν, δεν μπορούν να μου άναψουνε μιά λαύρα. Όταν με νάζι με θωρούν... Δεν με μεθούν τα μαύρα μάτια, ούτε μου άνοιγουνε χαρές, ούτε μου τάζουνε παλάτια κι' ίσως στιγμές πιο πληνρές.

Τα γαλανά; Κι' εκείνα πάλι, δεν μου μιλάνε μαγικά, ούτε μου φέρνουν κάποια ζάλη ούτε μου λένε μυστικά. Μπορεί να είναι μάτια ούράνια κι' άγάπες ίσως λαχταρούν, μπορούνε νάχουν περηφάνεια, μά να με μπλέξουν.

Ούτε δυο μάτια ζαφειρόνια κι' αυτά κομμάτια τ' ούρανού μου φέρνουν στην καρδιά μου έννοια, μου παίρνουνε μυαλό και νού. Ούτε τα πρόσια τα μάτια, ούτε τα μάτια τα γλαρά, μου κάνουν την καρδιά κομμάτια με θλίψη ή πόνο ή με χαρά.

Τα καστανά φοβάμαι ίσως, τα μάτια αυτά τα μπτερεμένα που κρύβουν έρωτα και μίσος, που είναι μάτια λαγυμένα... Τα καστανά, που ίσως νάναι συννεφιασμένα και θολά, που όταν δίπλα μου περνάνε δείχνουν αισθήματα τρελλά...

Αυτά τα μάτια με ζαλίζουν, αυτά—πως πρέπει να το πώ;—σάν με κυττούν, ή έξευτελίζουν, που τ' αγαπά χωρίς σκοπό... Αυτά τα μάτια με κερνάνε όσο ή ζωή μου με γερά, τα μάτια που με τρυφάνε είναι δυο μάτια καλώς βρισμένα.

ΚΑΘΩΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 16-8-85

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36033

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀποκαλυπτῆρια

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΑΡΚ ΖΕΡΕ

Πιθανόν ρεπορτάζ

τὸ «Παλλας».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΦΙΛΙΠΠΕΣ

Πολύ γνωστόι σέ όλους σας είν' ασφαλώς οί φιλιπποί, κράμα παικτών μανιωδών κι' άδών ζωοφίλων, που πάντα άπ' τόν 'Ιππόδρομο γυρίζουνε περιλυτοί, γιατί κατέθεσαν εκεί, με μνημειώδη ζήλον, και τό στεγνό τους τάλληρο και τή δραχμή ακόμης κι' είδαν θλιμμένοι δλ' αυτά τά...φρέσκα-φρέσκα τά λεφτά νά γίνονται...σανός, κριθή και βρώμη!

Αλλ' άς μήν αδικήσουμε τό «ισχυρόν» τό φύλον και, για νά πούμε τό σωστό, ένα μεγάλο ποσοστό έκ τών...«άλογοφίλων» άνήκει, σās τό βεβαίω, χωρίς επιφυλάξεις στού «άδυνάτου» φύλου μας τίς θελκτικές τίς τάξεις.

Αναζητούν τά «σίγουρα» έδώ κι' εκεί άράδα και, λόγω «ειδικότητας», πούχει τ' «άραίο φύλο», ξέρουμε για τήν «Ασπραντ», μιá ζηλευτή φοράδα, πώς ζή, τότε γεννήθηκε κι' άν έχη... πισσει φίλο!

Πάντως ή παρουσία τους στις κοούρες ξεχωρίζει και με τό «σάμ» της κάθε μιá, τή χαρί της, τή νοστιμιά τό Δέλτα τό στολίζει.

Κι' έτσι, σάν στής γασούρας σου θά φτάσης πιá τό φόρτο κι' έχεις ψυχή πολύ βαρεία, μπορείς νά βοής παρηγοριά κάνοντας λίγο κόρτε.

Και, φυσικά, ένδέχεται, χωρίς πολύ ν' άσχηση, έρωτική... αλογόμυγα γερά νά σε ταιμπήσει, νά γάσης τό τσερόλεο σου και νά ξευνολοιγής κι' άνάμεσα στά άλογα νά...παρалоιοιγής!

Πού λές, λοιπόν, στού Δέλτα εκεί, στην άμμουδιά τή γραμμική, ένθα... άπέδρα κάθε έλπίς και τά λεπτά...άπέδρα, βλέπεις παρέα ή χωριστά σάρκινα άνθη εύωδιαστά όλουθε, στού «περιπτερο», στού «πάντοκ», στην εξέδρα, νά βλέπουνε μ' άφάνταστα σφιγμένη τήν καρδιά τίς «κοούρες» τίς...δρθόδοξες, αλλά και τίς «κομπίνες». Αύτές, λοιπόν, οί «φιλιππες» όλίγον δειν, παιδιά, νά πώ οι...«φιλιππίνες» — χωρίς νά λογαριάσουνε τίς βέβαιες ζημιές, ποτέ σχεδόν δέν λείπουνε άπ' τίς ίπποδρομίες. Πάντα κομπές και πάντα σίκ — βδομάδα και φουστάνι — μά μες στού πάθος τών «κοουρών» γίνοντ' έν τέλει «σάν φασόν», βάθουν φωνές «άλα, Χαγιούμ!», «άλα Καρακατούνη», χειρονομούνε ζωηρά, στρινγλίζουνε, τσιρίζουν κι' άχ! έξ αίτίας τού Μπατή... υπατίσισες γυρίζουν!

Κι' άν άπ' τίς κοούρες τελικώς θά βγής διπλά χαμένος με άδειες τσέπες δηλαδή, αλλά και παντρεμένος για μόνη παρηγορία σου σου μένει νά ελπίσεις, πώς ίσως ένα... «δίδυμο», μιá μέρα θά κερδίσης!...

Ευνοηθείτε
Ευνοηθείτε

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΓΙΟΥΚΑΛΑΚΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φανίρα είπε φέματα, ότι η Γιοκαλακή πρόσφερε το μυστικό τους κι' έτσι όλοι ζήτησαν το θάνατό της. Οι δυο έρωτευμένοι τότε πήγαν να κρυφτούν στην άλλη άκρη του νησιού, όπου βρισκόταν ένα μεγάλο ήφαιστειο. Έκει εγκαταστάθηκαν σε μία σπηλιά και άρχισαν να αναρωτιούνται πώς θα ζούσαν.

— Θά μάθης να κυνηγάς, Έρικ! Θά σου δείξω να φτιάξεις ένα τόξο! Τα πουλιά εδώ είναι χιλιάδες. Θάχουμε ό,τι θέλουμε...

Το τόξο έγινε και πραγματικά, από την άλλη κιάλας μέρα, άρχισε να μαθαίνει κυνήγι ο νεαρός αξιωματικός. Στην αρχή, δεν κατάφερε πολλά πράγματα. Η Γιοκαλακή όμως, αντί ν' απελπίζεται, γελούσε και στο τέλος γελούσε κι' αυτός. Σε λίγο όμως κατάφερε να σημαδέψει τα πουλιά και να τα πετυχαίνει.

Από τότε το πρόβλημα της τροφής λύθηκε σχεδόν. Είχαν το κυνήγι και τ' άφθονα φρούτα από τα δέντρα. Πήγαινε κι' η Γιοκαλακή κι' έπαιρνε κι' άλλα είδη κι' έτσι δεν τους έλειπε τίποτα. Της έδωσαν, όπως το φανταζόταν και φερόματα.

Όμορφα, τώρα ντυμένη, κοίταζε, και φαινόταν ευτυχισμένη.

— Έδω που είμαστε, έλεγε, κανένας δεν μπορεί ποτέ να μας βοηθήσει! Πές μου μονάχα έσύ, αν είσαι ευτυχισμένος...

Τη φίλησε και δεν της αποκρίθηκε. Δεν μπορούσε να της πη τίποτα για την τρικυμία που τον έπληξε στην καρδιά του. Όταν κύτταζε τη θάλασσα, η καρδιά του φούσκωνε από μία άπεραντη νοσταλγία. Συλλογίζονταν με φρίκη, ότι ήταν δυνατόν να ζήσει όλη του τη ζωή κρυμμένος έτσι σε μία σπηλιά, με μόνη συντροφιά αυτή την καλή, αλλά άγρια κοπέλλα. Δεν μπορούσε να της πη πώς το μυαλό του σταματούσε, όταν συλλογίζονταν το μέλλον.

Τη φίλησε βουδός κι' αυτή δεν μίλησε. Γιατί καταλάβαινε, με τη διαίσθησή που είχε για όλα τα πράγματα, πώς δεν ήταν απόλυτα ευτυχισμένος.

Πέρασαν έτσι κάμποσοι μήνες. Ο Νίλσεν μετρούσε τις ημέρες με ξυλάκια. Έκανε δεματάκια με τόσα ξυλάκια, όσες μέρες είχε ο μήνας.

Πέρασαν έτσι τέσσερις μήνες. Και τότε, ένα σούρουπο, που η Γιοκαλακή καθόταν κι' έννεθε τη ρόκα της — της είχαν δώσει απ' όλα οι αγγε-

χωρικές του βουνού — την είδε ο Νίλσεν να τον κυττάζει παράξενα.

— Έχω κάτι να σου πω!... του ψιθύρισε.

— Σ' ακούω, αγαπημένη.

— Θά γίνης πατέρας!...

Τό σίμα ανέθηκε στο κεφάλι του Έρικ.

— Γιοκαλακή! Τί μου λές; Πώς είναι δυνατόν; Έδω, καθώς είμαστε κυνηγημένοι!

— Όταν θέλουν οι θεοί, θά με βοηθήσουν, είπε απλά η κοπέλλα. Το παιδάκι μου θά γεννηθή και θά μάς φέρει ευτυχία...

Από εκείνη την ημέρα, ο Νίλσεν είδε αλλοίωτικά τη ζωή. Προσπάθησε να καταφέρει να εργάζεται πιο πολύ. Έκείνο όμως που τον απέλπιζε, ήταν ακριβώς, ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πέρα πάνω.

Πιο πολύ κυνήγι, δεν ήταν δυνατόν να τρώνε. Μονάχα που πουλούσε η Γιοκαλακή καμιά φορά μερικά πουλιά στους χωρικούς. Άλλά, με προφύλαξη, λέγοντάς τους πώς η ίδια τα είχε σκοτώσει. Γιατί, αν τους έδειχνε πιο πολλά, δεν θα την πίστευαν πώς ήταν δυνατόν αυτή, μία μοναχή κοπέλλα να τα είχε σκοτώσει.

Αυτό που κανε κατάπληξη στον Νίλσεν, ήταν ο σεβασμός που της είχαν οι άντρες του τόπου. Από τη στιγμή που τους είπε πως είναι μία κοπέλλα που άτύχησε στην αγάπη της και καθεται μόνη, γιατί τ' έχει τάμα, όσπου να γεννηθή το παιδί της, κανένας ποτέ δεν διανοήθηκε να την ενοχλήσει.

Αν μπορούσε να πάη ως τη θάλασσα! Καταλάβαινε πώς αυτό, θά τούδινε καινούργια ζωή. Αν μπορούσε να πάρη μία βάρκα και ν' ανοιχτή στο πέλαγος, να ψαρέψη, να νοιώσει την άρμυρα στα χέρια του, στο μέτωπό του, θά ζωντανεύε.

Άλλά αυτό ήταν αδύνατο. Η θάλασσα ήταν μακριά. Και δεν τον ένοιαζε να έκτεθι αυτός. Είχε τόσο κουρασθή, που θά προτιμούσε να πάη να παρουσιάσει στο πορτοφόλι, να φανερωθή, κι' ότι ήθελε ως γινόταν. Έτρεμε όμως για τη Γιοκαλακή! Η δική του η παρουσία, θά ποδίζε τη κοπέλλα και τότε όλα θά πήγαιναν χαμένα...

Μάρκες και λεπτά

Ο Ποκεριδής μαζευε τακτικά φίλους και γνωστούς στο σπίτι του κι' έπαιζαν πόκερ.

— Παιδιά! Όσο μπορείτε ήσυχία! τους προειδοποιούσε κάθε τόσο. Η χαρτοπαζία απαγορεύεται!...

Δεν έχω, λοιπόν, καμμία διάθεση να μάς κοιτάζουν όλοι στο δικαστήριο!

Τό κακό όμως δεν άργησε να συμβεί: Ένα βράδυ οι χαρτοπαζίστες μάλασαν κι' ο πόλημης της υπηρεσίας που περνούσε απ' έξω, άκουσε τον κανυρά, τους έπιασε όλους και τους πήγε στο τηχμή.

Τό άλλο πρωί τους κοιτάλησαν στο δικαστήριο.

— Χαρτοπαζίσατε, λοιπόν! τους είπε ο πρόεδρος άστηρά. Θά σας στείλω όλους στη φυλακή!

— Κύριε, πρόεδρε! δικαιολογήθη: με δικούς ο Ποκεριδής. Παίσαμε με μάρκες και όχι με λεπτά.

— Να τ' άφήσης αυτά, του φώναξε ο πρόεδρος. Κι' οι μάρκες είναι λεπτά!...

— Ε, τότε κύριε πρόεδρε, απάντησε μ' ετοιμότητα ο Ποκεριδής, μπορούμε να εξαγοράσουμε την ποινή μας με μάρκες!...

Κόκκαλο ο πρόεδρος.

Ο ΦΑΚΟΣ

Κι' έτσι περνούσε ο καιρός κι' ο Νίλσεν καταλάβαινε την καρδιά του να σφίγεται...

— Τούλάχιστον να γεννηθή το παιδί! έλεγε και ξανάλεγε μέσα του.

Ένα παιδάκι γεννιέται

Πέρασαν οι μήνες. Ο Νίλσεν μετρούσε τις ημέρες και με φρίκη του συλλογίζονταν πώς θαπναιαν καμιά στιγμή τη Γιοκαλακή οι άδινες κι' αυτός δεν θά ήξερε πώς να τη βοηθήσει.

Πραγματικά, ένα βράδυ εκεί που κοιμόταν αυτός βαρεία, άκουσε δίπλα του μία πονεμένη κραυγή. Ξύπνησε φοβισμένος.

— Τί έχεις, αγαπημένη μου; τη ρώτησε σιγά.

— Η Γιοκαλακή κουλουριζόταν από τους πόνους.

— Το παιδάκι μας! Το παιδάκι μας! στέναξε και δάγκωσε το χέρι της για να μη ξεφωνήσει.

— Η καρδιά του νέου σταμάτησε. Σηκώθηκε και κύτταξε, γύρω του, σαν να ζητούσε βοήθεια. Η Γιοκαλακή πονούσε, είχε μελανιάσει από τον πόνο. Δάγκωνε τα δακτύλιά της κι' έκλαιγε σαν μικρό παιδί.

Κι' αυτός της χείδε τα μαλλιά, και της έλεγε, απελπισμένος:

— Δεν ξέρω τί να σου κάνω... Δεν ξέρω τί να σου κάνω...

— Μη φοβάσαι! του άπαντούσε μ' όλους τους πόνους της η δυστυχισμένη. Σε λίγο θά περάσουν όλα. Έτσι το θέλουν οι θεοί, να πονούν οι γυναίκες, για να γεννησουν τα παιδιά τους. Γι' αυτό τ' άγατούνε τόσο.

Όλη τη νύχτα βάσταζε το μαρτύριο της Γιοκαλακή. Ο Έρικ δεν μπορούσε να φανταστή πώς είναι δυνατόν το λεπτό γυναικείο αυτό κορμί να βαστάζει τόσο πόνο. Έβλεπε με δέος το μυστήριο της δημιουργίας.

Πρός τα σημεράματα, η Γιοκαλακή έβγαλε μία σπαρακτική κραυγή, κι' έπειτα σώπασε. Το παιδάκι είχε γεννηθή.

Ο Νίλσεν στεκόταν σαν κεραυνόχτυπημένος και κύτταζε το πλάσματάκι, που άνοθεύονταν άπάνω στα δροσερά κλαριά. Έπειτα σκέφθηκε πώς έπρεπε να βοηθήσει πρώτα τη μανούλα.

Της έκανε ό,τι μπόρεσε, ό,τι φαντάστηκε πώς έπρεπε να κάνει. Κι' όταν την είδε χλωμή, αλλά γελαστή, πήρε στα χέρια του το παιδί.

Ήταν άγρόρι. Ένα άγρόρακι με δέρμα μελαχροινό και με μαλλιάκια χρυσά, σαν τον ήλιο. Ένα παιδάκι με μάτια γαλανά σαν τα δικά του...

— Να το πλύνεις στο ρυάκι, του είπε η Γιοκαλακή.

Κι' αυτός πήρε το μικροσκοπικό πλάσματάκι, με φόβο στα χέρια του και τό έπλυνε στο δροσερό νεράκι.

Έπειτα η Γιοκαλακή του είπε πώς να το τυλίξη με καθαρά ύφασματά, που της είχαν δώσει. Κι' όταν ήταν έτοιμο, τό πήρε κοντά της και τό κύτταξε με άφάνταστη περιέργεια και με την ευτυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Πόσο σου μοιάζει! έλεγε. Πόσο σου μοιάζει, ξανθομάλλε θεέ μου!...

— Τό ξέρεις πώς δεν είμαι θεός, Έρικ! Κι' αυτό είναι θεοπαίδι. Γι' αυτό, είναι τόσο όμορφο, τόσο γαλανό και τόσο ξανθό.

— Είναι κι' άγρόρι! έλεγε με συγκίνηση ο νεαρός πατέρας.

— Είναι όπως τό είχα εύχηθή, αγαπημένη μου! Ένα άγρόρι σαν κι' έμένα! Εί- ναι δικό μας παιδάκι, Έρικ. Και τώρα πιά οι θεοί μάς έδωσαν τον έναν στον άλλον για όλη μας τη ζωή.

Κοιμήθηκε η Γιοκαλακή, με τό μαρό της στην άγκαλιά. Κι' ο Έρικ κάθισε δίπλα του και προσπάθησε να σκεφθή ψύχραιμα.

Τό παιδάκι ήταν δικό του. Ήταν πατέρας τώρα. Πατέρας μέσα σ' αυτό τό άγνωστο νησί, μέσα στους έχνους ανθρώπους. Πατέρας και δεν μπορούσε να παρουσιάσει έστω κι' ανάμεσα στους άγρίους αυτούς και να δουλέψη για να ζήσει τό παιδί του.

Έσκυψε και κύτταξε με άφάνταστη συγκίνηση, τό μικρό προσωπάκι, που φαινόταν ακόμα πονεμένο από τον άγώνα για νά βγή στη ζωή. Έσκυψε και φίλησε άπαλά τό μικροσκοπικό χεράκι, που κλεινόταν σφιχτά, και τα μαλλιάκια τα μεταξένια και όλόχρυσά.

— Και τώρα;... ψιθύρισε με πόνο. Και τώρα, τί θά σ' κάνω έμένα, που ξεφύτρωσες σαν άγριο λούλουδο μέσα στην έρημιά;

«Ένας μικρός Νίλσεν!», συλλογίστηκε έπειτα και τα μάτια του βούγκωσαν.

Η μπέρα του του είχε διηγηθή, πώς όταν γεννήθηκε αυτός, τό πρώτο παιδί, ο πατέρας του κόντευε να τρελλαθή από τη χαρά του! Άνοιξε τό άρχοντικό του και ημέρες και ημέρες δεχόταν τους συγγενείς και φίλους και τους κερνούσε. Κι' όποιος φτωχός τύχαινε να περάσει από τό σπίτι του εκείνες τις ημέρες, έφευγε με πλούσια δώρα.

— Ένας Νίλσεν γεννήθηκε! έλεγε ο πατέρας του. Είναι σωστό να γιορτάσουμε!...

Ένας Νίλσεν είχε γεννηθή και τώρα. Και τό γιορτάζε μονάχα η πλάσι, σκορπίζοντας γύρω τους τα πιο γλυκά της άρώματα. Και τό γιορτάζε τό φεγγάρι, φωτίζοντας τ' άνθισμένα κλαριά. Ένας μικρός Νίλσεν γεννήθηκε κι' ο πατέρας του δεν ήξερε τί να κάνει για να γιορτάσει, ούτε σέ ποιόν να τό πη για να χαρή!...

Όταν γεννήθηκε αυτός, ο πατέρας του πήγε κι' άγόρασε ένα άραιο μπριζάντι με τό χάρσις στη μπέρα του. Τώρα όμως αυτός δεν είχε ούτε τό πιο μικρό στολίδι να χαρίσει στη μάνα του παιδιού του. Δεν τολμούσε ούτε στην άκροβαλαστού. Δεν τολμούσε να μαζέψη κοχύλια, για σιά να κατεβή να μαζέψη κοχύλια, για σιά να της κάνει ένα γιορτανάκι, να στολισί το λαιμό της. Δεν μπόρει να κάνει τίποτ' άλλο, παρόν να καθεται δίπλα της και να της χείδε απλά τα μαλλιά.

Όταν γεννήθηκε αυτός, ο πατέρας του, τον έδειξε με καμάρι στους φίλους και συγγενείς, και έλεγε:

— Ένας Νίλσεν! Ναυτικός κι' αυτός, σαν όλους της γενιάς μας!...

Άπό μικρό παιδί ήξερε πώς θά γίνη ναυτικός.

Τώρα, τί θάλεγε αυτός στο γιοι του; Πώς θά τον μεγάλωνε; Με ποιά πίστι!...

Με ποιά ιδανικά!...

Τό μυαλό του κουραζόταν από τις βαρείες σκέψεις.

Μέσα στη νύχτα, η Γιοκαλακή άνοιξε τα μάτια της. Τό προσωπάκι της φαινόταν τόσο ευτυχισμένο στο φώς του φεγγαριού, που ο Νίλσεν δάκρυσε.

— Έρικ! του είπε. Έλα κοντά μου, Έσκυψε αυτός.

— Σε δώσα χαρά; τον ρώτησε.

— Ναι, αγαπημένη μου.

— Πόνεσα πολύ, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Ήξερα πώς θά σου δώσω χαρά. Πώς θά τό λέμε τό παιδάκι μας;...

— Κάρλ, άποκρίθηκε ο Έρικ, άδίσταχτα. Είναι τ' όνομα του πατέρα μου!...

— Κάρλ! έλεγε η Γιοκαλακή, ευτυχισμένη και χείδε απλά τό χρυσόμαλλο κεφάλάκι του μωρού.

— Έπειτα ξανάκλεισε τα μάτια της και κοιμήθηκε ως την αύγή.

Σεισμός

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από τη γέννηση του παιδιού. Η Γιοκαλακή είχε σηκωθεί μέρες τώρα, δυνατή, ευτυχισμένη κι' η σπηλιά φαινόταν στον Έρικ πιο φωτεινή και πιο ζεστή.

Μονάχα την ημέρα εκείνη, από τό πρώτο, κάποια άνησυχία έσφίγγε την ψυχή του, πώς έσφίγγε και της Γιοκαλακή την ψυχή.

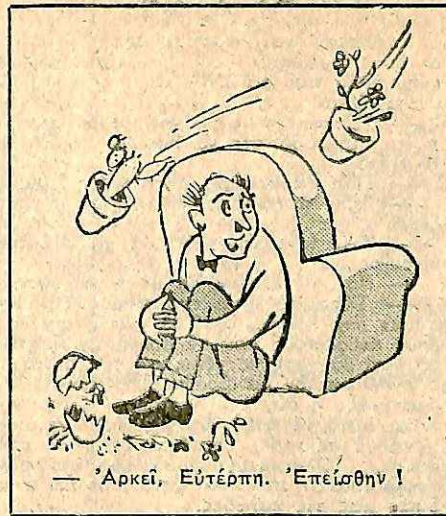
Κάθε τόσο, τό ήφαιστείο μούγκριζε και πετούσε καπνούς.

— Για κύττα, του είπε σε μία στιγμή η Γιοκαλακή. Κύττα, αγαπημένη μου, η Γιοκαλακή. Κύττα, αγαπημένη μου, η Γιοκαλακή. Κύττα, αγαπημένη μου, η Γιοκαλακή. Κύττα, αγαπημένη μου, η Γιοκαλακή.

Δεν σου φαίνεται πώς σήμερα οι φωτιές δεν βγαίνουν από τη γή είναι πιο πολλές;

— Έτσι μου φαίνεται... απάντησε ο Έρικ.

— Έγώ δεν είδα ποτέ σεισμό μεγάλο, έλεγε η Γιοκαλακή. Μου λένε όμως πώς, μερικά χρόνια πριν γεννηθώ έγώ έγινε μεγάλος κακός. Όλη η γή σείστηκε και τα

— Άρκεί, Ευτέρπη. Έπέισθην!

δέντρα ξεριζώθηκαν κι' οι καλύβες μας έπεσαν. Κι' έτσι είχε άρχισι: Να βγάξη πρώτα φωτιές τό βουνό...

— Μη φοβάσαι, αγαπημένη μου, έλεγε ο Έρικ. Μη φοβάσαι. Έγώ θά είμαι κοντά σου κι' αν έρθη τό κακό, θά κάνω ό,τι μπορώ για να σε σώσω...

— Να σώσεις τό παιδάκι μας! έλεγε η μανούλα.

Τό βουνό μούγκριζε. Η γή κουνιόταν άνεπαίσθητα. Ο Νίλσεν ένοιωθε μία παράξενη άνατριχίλα. Πρώτη φορά στη ζωή του που καταλάβαινε σεισμό. Είχε διαβάσει για τις φοβερές καταστροφές, που γίνονταν σ' άλλα μέρη, μα ποτέ του δεν είχε σκεφθή σοβαρά τί μπορούσε να είναι αυτό τό πράγμα.

Η γή κουνιόταν σαν ν' άνατριχίλαζε. — Ξυπνάτε τό βουνό, έλεγε με δέος η κοπέλλα.

— Έτσι πέρασε όλη η μέρα. Όταν σουρούπωνε, φάνηκαν όλα να ησυχάζουν. Οι φλόγες μονάχα που πετιόνταν από την κορυφή, φωτίζουν τον ούρανό.

— Έπεσαν να κοιμηθούν, χωρίς μεγάλη άνησυχία. Σε λίγο η Γιοκαλακή, κοιμόταν βαθεία, με τό μωρό της στην άγκαλιά της. Όπως τό συνήθισε. Κι' ο Νίλσεν πλάι της προσπαθούσε να κλείση τα μάτια του κι' αυτός. Άλλά τό άδιάκοπο κι' άνεπαίσθητο τρεμούλιασμα της γής, τού φερε ένα σφίξιμο στην καρδιά, μία άόριστη άνησυχία κι' έδινε τον ύπνο του.

Κάτι περίμενε. Είχε διαβάσει πώς τα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ζώα έχουν τό ένστικτο του κινδύνου. Κι' η ψυχή του αυτό τό βράδυ, είχε σαν κάποιο προαίσθημα, σαν κάτι να τούλεγε μέσα του πώς θά γινόταν μία καταστροφή.

Θά ήταν βαθεία η νύχτα, όταν ξεπασσε τό κακό.

Τό έλαφο μούγκρητό του βουνού δυνάμωσε. Μία βολή πούφωρε άνατριχίλα ξεσπάσε στον αέρα. Και, την ίδια στιγμή, η γή σείστηκε από τα θεμέλιά της. Κι' άρχισε να τινάζεται.

Η Γιοκαλακή πετάχτηκε ξεφωνίζοντας. Με κατάπληξη κατάλαβε ο Νίλσεν πώς αυτή τη στιγμή του υπέρτατου κινδύνου, δεν φοβόταν.

— Μη φοβάσαι!... της έλεγε. Έλα. να βγούμε μόνον από δω!...

Πήρε τό μωρό στην άγκαλιά του και πετάχτηκε από την καλύβα, κρατώντας από τό χέρι και τη Γιοκαλακή, που ξεφώνιζε σαν τρελή από τον τρόμο της.

— Έξω, τό θέαμα είχε ένα άγριο μεγαλείο. Τό βουνό πετούσε τις φλόγες του ψηλά, και πέτρες τινάζονταν στον ούρανό. Κι' η γή όλη κουνιόταν. Τα δέντρα έδιναν την έντύπωση πώς ήθελαν να φύγουν από τις ρίζες τους, να περπατήσουν, να πάνε κι' αυτά ζωη. Οι βράχοι χόρευαν ένα τρελλό χορό, και έξεκολλούσαν από τα χιλιόχρονα τους βάθρα και κατακυλούσαν με πάταγο κάτω, στις χαράδρες. Τα κελαρυστά ποταμάκια άφρίζαν και πετιόνταν κι' αυτά ψηλά. Όλη η πλάσι, θαρρείς, κι' έπαναστατούσε, η πώς την είχε πιώσει κάποια θεϊκή μανία κι' ήθελε να σιμεί όλα τα στοιχεία της. Τό χώμα με τον αέρα, τό νερό με τα κύματα. Όλα κουνιόνταν, άναδεύονταν κι' έτοιμαζαν μία καταστροφή, η μία καινούργια ζωή...

Η Γιοκαλακή φώναζε ύστερικά. Ο Νίλσεν, κρατώντας τό μωρό του στο χέρι, κύτταζε έκστατικός.

— Πού θά πάμε; Τί θά κάνουμε; ξεφώνιζε η νέα γυναίκα.

— Πού θέλεις να πάμε, αγαπημένη μου; Πού μπορούμε να πάμε; Έδω είμαστε καλά.

— Φοβάμαι, αγαπημένη μου. Πεθαίνα. Νοιώθω πώς θά φύγη η ψυχή μου από τό φόβο.

— Τί φοβάσαι τόσο;

— Φοβάμαι μη πέσουν τα βράχια στο κεφάλι μας και μας σκοτώσουν...

— Και πού θέλεις να πάμε; Πού ξέρεις νάχη ασφάλεια;... Όπου και να πάμε, είναι ο ίδιος κίνδυνος!...

— Να πάμε, κάτω στη θάλασσα...

— Δεν άκούς τα κύματα πώς μούγκρίζουν; Κι' η θάλασσα ακόμη σπκώθηκε και θέλει ν' άγκαλίση τη γή.

— Τότε να πάμε κάτω στο δάσος. Έ-

Η ΤΗΛΕΘΡΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ

Ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Σικάγου έγκατέστησε στην κουζίνα του ένα μικρό πομπό τηλεόρασης, που συνδέεται με όλα τα δωμάτια. Σκοπός του νεωτερισμού αυτού είναι να διευκολύνει τους πελάτες στην έκλογη του φαγητού τους. Ο μάγειρος από την κουζίνα (κάτω δεξιά) μόλις λάβη ένα τηλεφώνημα του ένοικου, τού παρουσιάζει μπροστά στο μηχάνημα τί μπορεί να τού σερβίρη, κι' εκείνος διαλέγει και δίνει τηλεφωνικά την παραγγελία του.

Η δημοφιλής «γόησσα» Άβα Γκάρτνερ.

Υστερα από πολλούς μήνες παραμονής στην Κέννα της Αφρικής, στην έπικίνδυνη χώρα των Μάου-Μάου, των αγρίων θηρίων και των δηλητηριωδών σκορπιών, για το γύρισμα της ταινίας «Μοκαμπό», η διάσημη για την γοητεία της «βασιλίσα» του αμερικανικού κινηματογράφου Άβα Γκάρτνερ ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ. Έρχοταν από το Λονδίνο, όπου αναγκάστηκε να μείνει αρκετές εβδομάδες γιατί, κατά την διάρκεια της διαμονής της στην Κέννα, προσεδάφη από κακοήχεις ελώδεις πυρετούς.

Ανήσυχος για την κατάστασή της, ο άντρας της, ο γνωστός τραγουδιστής και στάρ Φράνκ Σινάτρα, έτρεξε να την σφίξει στην αγκαλιά του και να την γεμίσει φιλία, καθώς προσγειώθηκε το αεροπλάνο και φάνηκε στην πόρτα του το ωρό, αλλά πάντα γοητευτικό πρόσωπό της. Μία πολυτελής κούρσα που τους περίμενε, τους πήρε άμεσα και τους έφερε σ' ένα απ' τα μεγάλα ξενοδοχεία της αγγλικής πρωτεύουσας. Και ύστερα από πολλές ημέρες, όταν η πασίγνωστη ηθοποιός είχαν αναλάβει αρκετά, ένα άλλο αεροπλάνο τους έπαιρνε για τη Ν. Υόρκη και το Χόλλυγουντ.

«Αλλά κι' εκεί δεν έμειναν πολύ. Η Άβα είχε απόλυτη ανάγκη αλλαγής κλίματος. Έτσι, ένα τρίτο αεροπλάνο τους πήρε πάλι και τους πήγε στην Ιταλία, όπου η Άβα σκόπευε να αναπαυθεί και ο Φράνκ να δώσει μερικά ρεσιτάλ.

Χρειάστηκε πολύς κόπος για να μάθουμε το κατόντιο του ζεύγους. Με ασυτηρό ινκόγκνιτο μόνο για την Άβα, οι σύζυγοι είχαν καταλύει στη Νεάπολη. Έτσι, ένα απόγευμα, συναντήσαμε τη «γόησσα» στη βεράντα του ξενοδοχείου της. Φορούσε τεράστια μαύρα γυαλιά και ήταν αρκετά άρχη και κάπως πιο λεπτή από πρώτα. Το σώμα της, όμως, διατηρούσε τις γνωστές γοητευτικές γραμμές του, που της χαρίζουν δικαιωματικά τον τίτλο της σύγχρονης «Αφροδίτης». Μόνο που ήταν περισσότερο νευρική και κάπνιζε αδιάκοπα.

— Πέντε ολόκληρους μήνες, μ'ας είπε, έμεινα στα έπικίνδυνα εκείνα μέρη της Αφρικής. Στο διάστημα αυτό, εκτός από τους καθημερινούς κινδύνους και κόπους, είχαμε και την διαρκή ενοχλητική των Μάου-

Μάου, που δυο φορές μέσα στη νύχτα, τόλμησαν να πλησιάσουν στην κατασκήνωσή μας. Αν δεν ζητούσαμε την προστασία των βρετανικών στρατευμάτων της περιοχής, θα μ'ας είχαν επιτεθεί!

— Εκεί άρρωστήσατε από πυρετούς;
— Ναι... Όλη η περιοχή είναι γεμάτη έλη και παρ' όλα τα προφυλακτικά μέτρα μου, δεν απέφυγα τη μόλυνση. Επί ημέρες, είχα υψηλό πυρετό, αλλά δεν μπορούσα να φύγω χωρίς πρώτα να τελειώσουμε. Ευτυχώς, όλα πέρασαν και τώρα ήρθα με τον Φράνκ να ξεκουραστώ στην Ιταλία...

— Είχατε άλλες περιπέτειες στην Κέννα;
— Από περιπέτειες άλλο τίποτα! Πρώτα-πρώτα κάθε νύχτα είχαμε τις ανατριχιαστικές συναυλίες των αγριμιών της κοντινής ζούγκλας. Έπειτα ήταν η ζέστη και τέλος οι σκορπιοί. Ένας απ' αυτούς, τεράστιος σε μέγεθος, τρύπωνε απαρατήρητος, ένα βράδυ, μέσα στη σκηνή μου κι' αν δεν τον έδλεπε ο Κλάρκ τυχαιά (ο Κλάρκ Γκέμπλ, με τον οποίον συμπρωταγωνιστεί στο φιλμ) να τον πατήσει, σήμερα ίσως θα ήμουν μ' ένα χέρι ή μ' ένα πόδι.

— Πού και πότε γεννηθήκατε, μίς Γκάρτνερ;
— Γεννήθηκα στο Σμίθφιλντ της Βορείου Καρολίνας της Αμερικής, στις 24 Δεκεμβρίου του 1920.

— Πείτε μας, μίς Γκάρτνερ, κάτι για την οικογένειά σας!
— Είμαι η δευτερότοκη κόρη μίας αγροτικής οικογένειας της Βορείου Καρολίνας, που έχει ακόμη 4 κόρες. Η πρώτη είναι παντρεμένη μ' ένα φωτογράφο στη Ν. Υόρκη και η τρίτη μ' ένα μηχανικό στο Σικάγο. Οι άλλες δυο είναι άνυπαντρες, ηλικίας 19 και 21.

— Ο σημερινός είναι ο τρίτος σας γάμος;
— Ακριβώς. Παντρεύτηκα για πρώτη φορά, τότε που ήμουν άγνωστη ακόμη, με τον Μίκυ Ρούνεϋ, το 1942. Χωρίσαμε μετά ένα χρόνο, λόγω «ριζικής διαφωνίας χαρακτήρων». Ήταν ξανή νύχτας, γλεντζές και φίλος των αισθηματικών περιπετειών. Ξαναπαντρεύτηκα το 1945 με τον διευθυντή ορχήστρας Άρτι Σώου, πρώην σύζυγο της Λάνα Τάρνερ. Ζήσαμε μαζί ένα χρόνο και χωρίσαμε το 1946, πάλι από ασυμφωνία... Κατά το διάστημα αυτό της συμβίωσής μας, ο Άρτι μου έδωσε να καταλάβω, ότι αγαπούσε περισσότερο... την ορχήστρα του και τη μουσική του από μένα!

— Πότε και πώς παντρεύτηκατε με τον Φράνκ;
— Στις 7 Νοεμβρίου του 1951 από σφοδρό έρωτα!

— Έχετε παιδιά;
— Δυστυχώς, από κανένα γάμο μου δεν απέκτησα παιδιά. Αν ξέρατε πόσο θα ήθελα ένα παιδάκι!...
— Για πρώτη φορά γυρίσατε ταινία στην Αφρική;

— Όχι. Στην ίδια σχεδόν περιοχή της Κέννα, ήμουν και πέρυσι, στις αρχές του 1952, για το γύρισμα της ταινίας «Κιλιμάντζαρο», με τον Γκρέγκορ Πέκ.

— Μεταξύ αυτού και του «Μοκαμπό» μεσολάβησε κανένα άλλο σας φιλμ;

— Βέβαια, ένα ακόμη, που γύρισα, με τον τίτλο «Ράιντ, Βακέρο» και με συμπρωταγωνιστή τον Ρόμπερτ Τάιλορ.

— Είσατε ευτυχισμένη από το γάμο σας με τον Φράνκ;

— Απόλυτα! Αγαπώ τον Φράνκ και μ' αγαπά κι' αυτός, σε πείσμα μερικών δημοσιογράφων και καλοθελητών, που διοίδουν ένα σωρό ανακρίβειες.

Και ένα ανέκδοτο απ' την παραμονή τους στην Ιταλία:

Σ' ένα θέατρο της Νεαπόλεως, επρόκειτο να δώσει ένα ρεσιτάλ τραγουδιού ο Φράνκ Σινάτρα. Παρά την τσουχτερή, σχετικά τιμητού είσιτηρίου, ο κόσμος είχε γμίσει το θέατρο, όχι τόσο για ν' ακούσει τον Φράνκ, όσο με την έλπιδα να δει από κοντά και την όμορφη γυναίκα του. Έπειδή όμως η Άβα δεν παρουσιάστηκε, ο κόσμος ξέσπασε σε εκδηλώσεις αποδοκιμασίας του Φράνκ!

Κάθε άλλη ηθοποιός θα υπερέφανευόταν από τις εκδηλώσεις αυτές, η Άβα όμως όχι μόνο λυπήθηκε, αλλά και... έβαλε τα κλάμματα, επειδή ελάχιστοι θερμοσάιμοι είχαν αποδοκιμάσει τον άντρα της!...

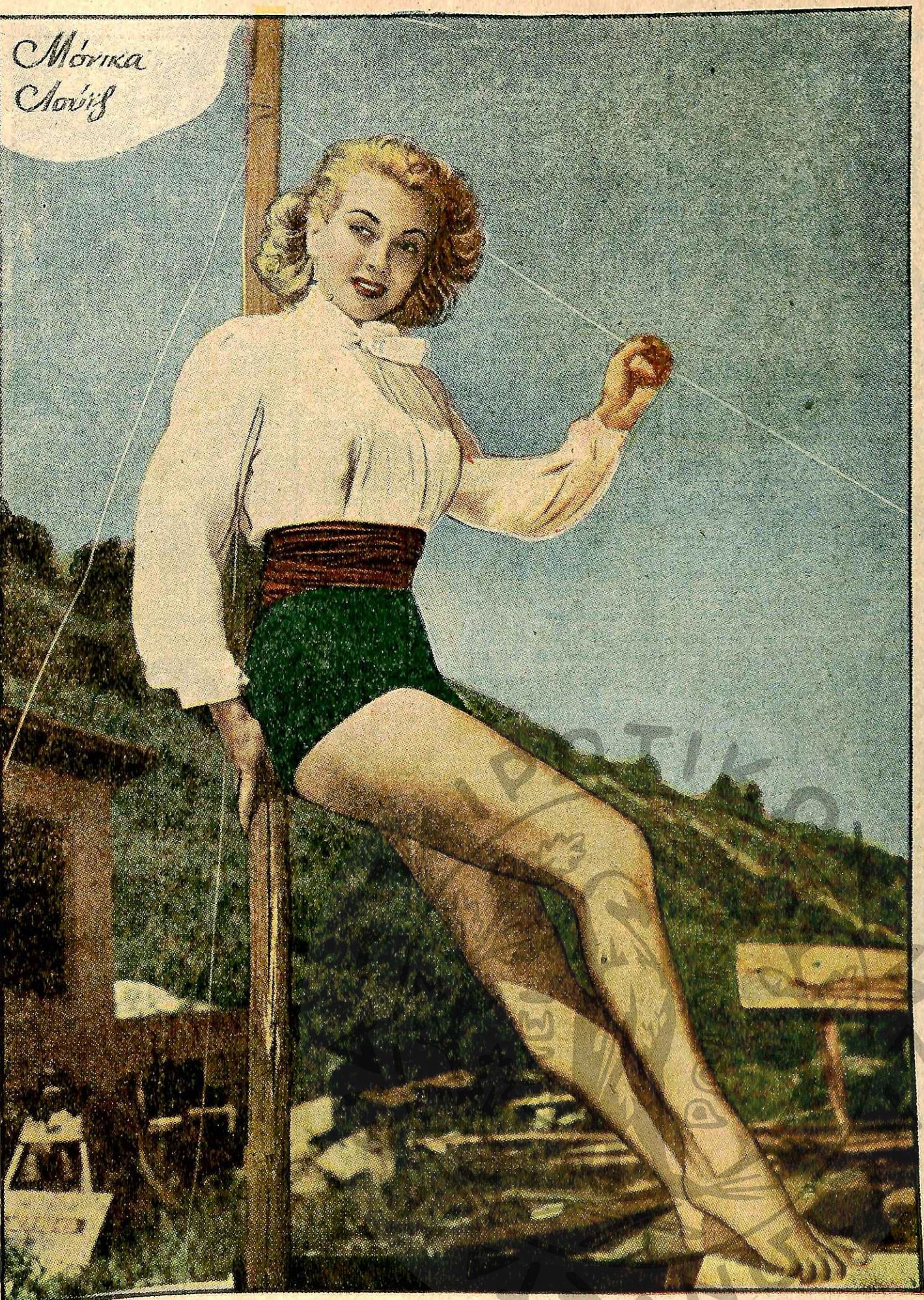
ΕΤ. ΣΑΝΤΟΥΤΣΙ

Άβα ΓΚΑΡΤΝΕΡ

Λίγα λεπτά με την διάσημη «βασιλίσα» του Χόλλυγουντ

Η Άβα με τον άντρα της Φράνκ Σινάτρα.

Οι δυο δυστυχίες

Βάδιζε άργά στην παραλιακή λεωφόρο. Νύχτανε. Ο μπάπης του Σαρωνικού της άνακατρε παιχνιδιάρικα τα μαλλιά. Από ένα κέντρο παραθαλάσσιο, ξεμυλίσανε ως τ' αούτια της οι νότες ενός παραπονιάρικου τραγουδιού, γεμάτου αγιάτρευτη νοσταλγία και πνευμένου έρωτα. Της φάνηκε σά ναφτανε αυτό το τραγούδι από ένα μακρινό κόσμο, από όπου εκείνη είχε πιά φύγει, χωρίς ούτε την παραμικρή ελπίδα γυρισμού...

Στά λίγα χρόνια της στερημένης της ζωής, η χαρά την είχε επίμονα απανηθεί. Το γέλιο δεν είχε χαράξει τα πικραμένα της χελιάκια. Συφορά και μαυρίλα την είχαν ζωίσει επίμονα από παντού. Είχε παλέψει σκληρά, κι' είχε ματώσει. Τελικά, είχε νικήσει... Και, νικημένη, κούρελι ψυχικό και σωματικό, προκείμενη κι' από τον έρωτά της, είχε δει τη μαυρίλα να κατεβαίνει γύρω της, σαν πνιγνή αούλια από κατάμαυρη απελπισία... Δεν άνθεζε άλλο. Και πήρε το δρόμο για τον τελευταίο περίπατο — για τον περίπατο που καταλήγει στο θάνατο...

Είχε κατέβει στο Φάληρο με την πρόθεσι να σκοτωθεί. Από όλα τα είδη των θανάτων, το βούλιαγμα στην ατλάζινη άγκαλιά της θάλασσας, της φαινότανε το πιο εύκολο, το πιο λίγο φρικιαστικό... Και, αληθινά, απόψε η θάλασσα ήτανε πραγματική μαγεία: Δοσμένη δλότελα στο καλοκαίρι, απλώνονταν ως μακριά, ως την Αίγινα, δλοκάθαρος κυστάλλινος καθρέπτης, που θαμπώνει λίγο-λίγο με το απαλό πέσιμο της νύχτας...

Περπατάγε, λοιπόν, η Φρόσω κι' έβλεπε τη ζωή να ξετυλίγεται πίσω από τα βήματά της, γεμάτη όμορφη... Αλήθεια, πόσο όμορφη ήταν απόψε η ζωή!... Κι' αυτή τη ζωή είχε αποφασίσει να την αφήσει απόψε... Μα ναι, δε βαστούσε άλλο: Είχε κλείσει όριστικά τους λογαριασμούς της στο θεατήρι της δυστυχίας της. Η θάλασσα την περιέμενε, τρυφερή, χλιαρή, σαν χάδι... Ένα χάδι που θα της χαρίσει απαλό το θάνατο. Χωρίς πόνο, χωρίς φρίκη... Ένα θάνατο γεμάτον όμορφια, μέσα στα δροσερά ατλάζια του σκοτεινού Σαρωνικού.

Είχε αφήσει πίσω της τις περιοχές με τα φωτισμένα κέντρα. Τώρα, δίπλα της, δεξιά της, απλώνονταν η ερημιά. Η Φρόσω έστριψε και τράβηξε προς την άκρη ενός ψηλού βράχου, που ύψωνότανε καιμιά εικοσαριά μέτρα πάνω από τη θάλασσα. Έφτασε στο χείλος του γκρεμού, κι' έκει στάθηκε για μιá στιγμή. Μπροστά της, η απέραντη θάλασσα, μισοφωτισμένη από τις θαμπές μαρμαρυγές των άστρων, πίσω της, το τίποτα, η αδόσταχτη δυστυχία, ο πόνος, το κλάμα... Ένα πικρό παράπα-

σο μισάνοιξε τα χείλια της σ' ένα χαμόγελο γεμάτο μελαγχολία. Άλλες, στην ηλικία της, με την όμορφη της, θάχανε λύσει με τον πιο καλόν τρόπο το πρόβλημα της ζωής: Εκείνη, δεν εύρισκε άλλη λύσι από το θάνατο...

Τί να γίνει! Άφου τέτοια ήταν η μοίρα της, έπρεπε να υποκύψει αδιαμαρτύρητα... Και να πηδήξει στην ψυχρή άγκαλιά του θανάτου, μέσα σ' όλες αυτές τις συγκεντρωμένες όμορφιές, που την τριγυρίζανε από παντού, σά να θάλανε να την κάνουνε να νοσταλγήσει τη ζωή πουχε αποφασίσει ν' αφήσει...

Προχώρησε χωρίς διαταγμή προς την άκρη του γκρεμού, κι' αποχειρήρεται τη ζωή, τα άνωφελα νεύατά της, την άσκοπη όμορφη της. Εκλείσε τα μάτια της και ετοιμάστηκε να πηδήσει! Όταν, ξαφνικά, ένοιωσε ένα δυνατό χέρι να την αρπάξει αποφασιστικά και να την τραβήξει πίσω!... Στην άρχη, η Φρόσω ένοιωσε έκπληξη! Όστερα όμως, άσυγκράτητα θυμό:

— Άφήστε με! Φώναζε δυνατά, ενώ χτυπιότανε. Αφήστε με σάς λέω!...

— Νά σκοτωθής;... Όχι! Δεν σ' αφήνω...

— Με ποιά δικαίωμα;...

— Πάμε να περπατήσουμε λίγο, και θα σου εξηγήσω με ποιά δικαίωμα...

Η Φρόσω σήκωσε τα μάτια της, και κούταξε αυτόν που την είχε σώσει! Ήταν ένας νέος, ψηλός, αδύνατος, φτωχοντυμένος. Την κρατούσε πάντα από το χέρι, και την τραβούσε μαζί του. Φτάσανε έτσι σ' ένα έρημικό κεντρικά. Την έβαλε να κάτσει σε μιá καρέκλα, έκατσε ύστερα κι' αυτός δίπλα της.

— Λοιπόν;... τον ρώτησε η Φρόσω.

— Τί ελπιόν;

— Περιμένα να μου εξηγήσετε με ποιά δικαίωμα δε μ' αφήσατε να δώσω ένα τέλος στην έλευνη ζωή μου...

Ο άγνωστος την κούταξε επίμονα στα μάτια με τα δικά του, που λάμπανε μέσα στο σκοτάδι:

— Δε σ' άφησα, της αποκρίθηκε βραχνά, γιατί... ήμουνα κι' εγώ έτοιμος να πέσω από το ίδιο εκείνο βραχάκι στη θάλασσα!...

— Θα σκοτωνόσαστε;...

— Ναι! Είχα βαρεθεί τη ζωή μου...

Με νευρικές κινήσεις, ο άγνωστος άναψε ένα τσιγάρο. Ζύγωσε το γκαρσόνι.

— Φέρε μας μιá μαρίδες ζεστές, και μισή όκά... πρόσταξε.

Σε λίγο, μπροστά στα δυο γεμάτα ποτήρια τους, διηγόντουσαν ο ένας στον άλλον τα βάσανά τους, τις πίκρες τους, τις δραματικές αφορμές που τους είχανε σπρώξει στο θάνατο...

Ξαφνικά, εκείνος έβαλε τα γέλια...

— Γιατί γελάς;... τον ερώτησε η Φρόσω.

Είχανε πηή την πρώτη μισή, κι' είχανε παραγγείλει δεύτερη.

— Γελώ, της απάντησε εκείνος, γιατί είμαστε άνοητοι! Άν δε σέ κράταγα, θάχες πέσει από ώρα στη θάλασσα, και θάχα πέσει κι' εγώ!... Ένώ η ζωή είναι τόσο όμορφη!...

Επίασε το ηγούνη της και την κούταξε λίγη ώρα, κάτω από το φώς της σελήνης, πουχε άνατείλει:

— Κι' εσύ είσαι όμορφη! πρόσθεσε. Σάν τη ζωή, κι' ακόμα πιο πολύ...

Η φωνή του της φάνηκε απαλή, γεμάτη μελωδική τρυφερότητα... Ξαφνικά, αυτός ο άγνωστος άνθρωπος, της φάνηκε τόσο δικός της, τόσο ακριβός, τόσο αγαπημένος!

Άσυναίσθητα, ρούφηξε το ποτήρι της κι' ακούμπησε μ' έμπιστοσύνη το κεφάλι της στην πλατειά του άντρική άγκαλιά...

— Πώς σέ λένε;... τον ρώτησε σιγά.

— Νάσο... της αποκρίθηκε. Κι' έσένα;

— Φρόσω...

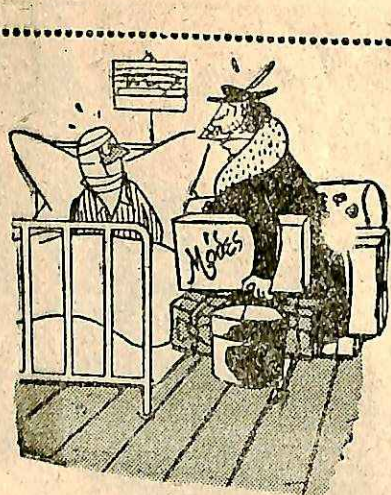
Την έσφιξε στην άγκαλιά του, και της ψιθύρισε με πίστι:

— Φρόσω, θες να βάλουμε μαζί τις δυο δυστυχίες μας;... Μπορεί να βγάλουμε μιá ευτυχία...

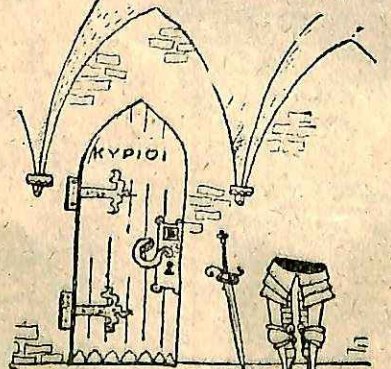
Αντί γι' άλλη απάντησι, εκείνη σφίχτηκε πιο πολύ στην άγκαλιά του. Και τούδωσε τα χείλια της...

Τώρα, θάλανε και οι δυο τους να ζήσουν! Και θα ζούσαν...

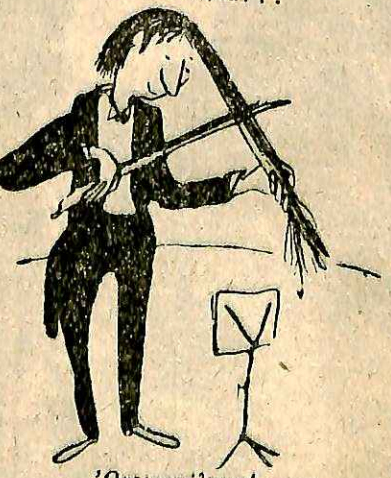
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

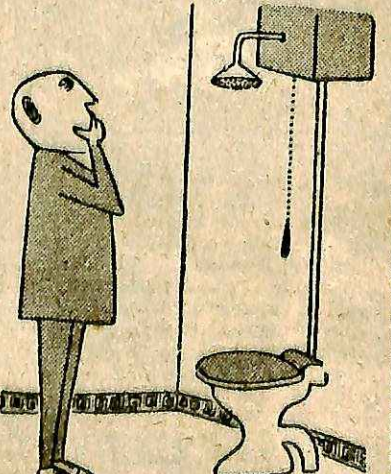
— Σου αναγγέλλω και το ευάριο στο Γιάννη. πώς σήμερα η ασφάλεια μου πλήρωσε το δυστύχημά σου.

Χωρίς λόγια...

'Ονειροπόλημα!...

— Κάποιο λάθος θάχη γίνει!...

Ελεονώρα Ρόσι-Ντράγκο.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεούλες

★ Πολλοί Κερκυραίοι άναγνώστες μας μάς έγραψαν για να μάς πουν πώς η συμπεριποίησά τους 'Υδόν Σανσόν' δεν έχει καμιά σχέση με το επώνυμο Σαπουντζάκη. Είναι γεγονός ότι η στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου φέρει το πραγματικό της όνομα και ότι είναι κόρη ενός Έλληνα αξιωματικού και έγγονη του Γάλλου γιατρού Σανσόν που εγκαταστάθηκε πριν από πολλά χρόνια στην Κέρκυρα.

Η 'Υδών παντρεύτηκε κατά την Ιταλική κατοχή έναν Ιταλό αξιωματικό κι' έφυγε μαζί του για την Ιταλία. Ο άντρας της όμως σκοτώθηκε κατά τον πόλεμο κι' έμεινε χήρα. Το επώνυμο Σαπουντζάκη, που της αποδώσαμε πρώτοι έμεις στο παρελθόν, οφείλεται στο εξής περιστατικό: Στο τεύχος μας της 20 Μαρτίου 1949 δημοσίευσάμε μιá φωτογραφία της 'Υδόν Σανσόν με την πληροφορία ότι έπρόκειτο για μιá νέα στάρ ελληνικής καταγωγής που είχε γεννηθεί στην Κέρκυρα και άνακαλωθεί από τον Φαμπρίτσι, ο οποίος και την ζήτησε για παρτενάρ του στο φίλμ «Τζοβάνι 'Επισκοπος».

Την φωτογραφία αυτή είδε με ταξύ άλλων και η κυρία Άννα Σαπουντζάκη, κάτοικος της Θεσσαλονίκης, η οποία άνεγνώρισε σ' αυτήν την κόρη της που είχε χάσει από το 1938 και που ήξερε

Προσεχώς στο «ΘΗΣΑΥΡΟ» αρχίζει νέα συγκινητική και πνευμένη σειρά από αληθινές Ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Πρόκειται για θλιβερά δράματα γυναικών, που πιστεύω ότι θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν τα τρελλά όνειρά τους και που βοέθηκαν ξαφνικά με τον πιο άγριο σπαράγμο της καρδιάς μπροστά σε μιá στυγνή πραγματικότητα...

Ιστορίες αληθινές, γεμάτες συγκινήσεις και δάκρυα, που συγκλονίζουν με τις τραγικές περιπέτειές τους και άναστατώνουν την ψυχή με το βαθύ, ανθρώπινο πόνο τους.

δτι έπαιζε από τότε μικρούς ρόλους σε διάφορα Ιταλικά θέατρα. Η κυρία Σαπουντζάκη μάς έγραψε τότε για να μάς ζητήσει τη διεύθυνση της 'Υδόν Σανσόν. Έμεις δεν μπορούσαμε να την βρούμε και τότε απευθύνθηκε στον Έρυθρό Σταυρό, ο οποίος ύστερα από μακρόχρονες έρευνες άνακάλεψε την τσαγκατική κόρη της, που εξακολουθούσε να παίζει στο θέατρο με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Αλμιά Μπρόσκι και που φυσικά δεν είχε καμιά σχέση με την 'Υδόν Σανσόν.

Αυτή είναι η πραγματικότητα. Άς άψουν λοιπόν μερικοί Έλληνες κινηματογραφιστά να βάζουν μέσα σε παρένθεσι κοντά στο όνομα της 'Υδόν Σανσόν το όνομα της Φωτεινής Σαπουντζάκη, γιατί όπως εξηγούμε πιο πάνω, πρόκειται για δυο τελείως άσχετα πρόσωπα.

★ Στη Μαρτίν Κάρλ-Έ-γινε η πρότασι να πρωταγωνιστήσει σε μιá ταινία με άνωιή 20 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Πριν από τρία χρόνια η ίδια ήταν κατενθουσιασμένη επειδή γυρίζοντας ένα φίλμ θα κέρδιζε 250 χιλιάδες.

★ Επιστρέφοντας από τη Μαδρίτη, ο Ντανιέλ Ζελέν έφερε μαζί του ένα μαντενέ έλαφρετης καλλονής. Την ίδια μέρα η άλλοτε σύμεία του Ντανιέλ Ντελέρμ έφευγε για το Χόνγκ-Κόνγκ, όπου θα γυριστούν τα έξωτερικά ενός νέου φίλμ γαλλο-Ιταλικής παραγωγής.

★ Ο Σάσα Γκιερνιό θα άποδυθί τον ρόλο του Λουδοβίκου 14ου στο νέο έγχρωμο φίλμ «Έ-14ου στο νέο έγχρωμο φίλμ». Το να βράδυ στις Βερσαλλίες. Το φίλμ αυτό άπολογίζει ότι θα του στοιχίσει 250 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

★ Η Κορίν Καλβέ θα έ-χρη για παρτενάρ τον συμπρωταγωνιστή της Μαρσέλ Νταλιό στο πρώτο της άναγλωφο φίλμ που θα τιτλοφορηθεί «Ταγνέρμα».

★ Ο Τζωρτζ Ράφτ, που συνεπλήρωσε προ ήμερών τα 57 του χρόνια, θα κάνει μιá καλλιτεχνική τουρνέ στη Νότιο Άφρική, θέλοντας ίδιος να επιδείξει εκεί το χορευτικό του ταλέντο.

★ Η Τζοούντι Γκάρλαντ εϊδοποιήθηκε από το στούντιό της ότι δεν πρόκειται να παίζει έ κανένα φίλμ άν δεν χάσει τουλάχιστον δέκα κιλά. Παρόμοια τελεωγραφική προειδοποίησι έλαβε και η Τζοούντι Χόλλανταϊν.

★ Στη Ρώμη, η Μάρθα Τόρεν γιόρτασε την περασμένη έβδομάδα την επέτειο των γενεθλίων της. Είχε βάσει στην τούρτα της ένα μονάχα κεράκι και το δικαιολόγησε ως εξής: «Είνε τα πρώτα μου γενέθλια από τον καιρό που έγινα μητέρα».

★ Η Έλεονώρα Ρόσι-Ντράγκο θεωρείται σήμερα η πιο προκλητική γυναίκα του Ιταλικού κινηματογράφου. Η ίδια όμως διαμαρτύρεται επειδή οι σκηνοθέτες έκμεταλλεύονται τα βέλγητρά της περισσότερο από το ταλέντο της.

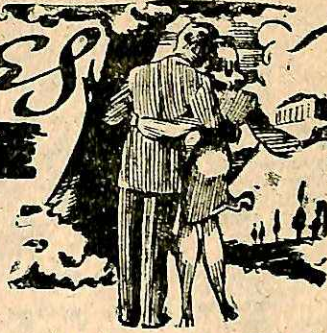
★ Στις 8 Ιουνίου, ο Άγγλος παραγωγός του κινηματογράφου Σερ Άλεξάντερ Κόρντα παπρού της στην Κιουρή. Ακτή την δεσποινίδα καταγωγής. Ο γαμπρός είχε 60 χρόνια και η νύφη 24. Παρά τις προσπάθειες να κρατηθί ο γάμος μυστικός, 20 δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερς παρακολούθησαν την τελετή. Αμέσως μετά το ζεύγος άνεχώρησε με το γιού του ένα ταξίδι στις ακτές της Μεσογείου.

★ Η δεύτερη σύζυγος του Τζων Γουαϊνχίτς ζήτησε από τον άλλοτε σύζυγό της μηνιαία διατροφή που άνέρχεται σε δέκα χιλιάδες δολάρια. Ο ήθοποιος δήλωσε ότι άδύναται να πληρώσει ένα τέτοιο ποσό, γιατί πληρώνει ήδη διατροφή στην πρώτη του σύζυγο, η οποία κρατάει κοντά της και τα δυο παιδιά που άπέκτησαν μαζί. «Εέ άλλο, πρόσθεσε ο Τζων, δεν πρέπει να ξεχάσει και το φόρο». Το γεγονός πάντως είναι ότι ο Τζων έτοιμάζεται να παντρευτεί για τρίτη φορά με μιá Περούσιανη, την Πίλαρ Παλλέτ.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ποιός είμαι, αγαπητέ μου;

“Ένα χέρι μ' έπιασε δυνατά και φιλικά από το μπράτσο, καθώς άνέβαινα άνυπόπτος το δεξί πεζοδρόμιο της οδού Σταδίου. Σταμάτησα. Μιá μεσήλιε φάτσα κι' έ-να γλυκύτατο χαμόγελο στεκό-ντουσαν άπέναντί μου. Και μιá ένθουσιασμένη φωνή βγήκε από το στόμα αυτού του κυρίου:

—Τότε θάχη αξία;

—Μάλιστα.

—Και δηλαδή, τί αξία θάχη;

—Άξια, όπως το λέμε. “Οτι βρήκατε ένα όνομα άνευ ζήτησ βοηθείας. Μικρό τόχτε;

—Όχι, βέβαια. Άλλά όφείλω να σας άποκαλύψω ότι η μνήμη μου είναι άσθενής. Φαίνεται ότι το δικό σας όνομα δεν το έχει συγκαταστήσει.

—Άσθενής μνήμη! παρατήρησε με κάποια έκφρασι οίκτου.

—Ναι. Τι να της κάνω; Νά τη δείρω; Λοιπόν, πείτε μου τ' όνομά σας, να δώτε που θα το θυμώ άμέσως.

—“Α! όχι, όχι. Θα σας άφήσω να βασανισθείτε λιγάκι. Γιατί ά-είζει τον κόπο. Άν θυμηθείτε το όνομά μου, θα θυμηθείτε και πολλά άλλα ένδιαφέροντα πράγματα που έχουν κάποια σχέση μεταξύ μας. Λοιπόν, θα σας δώσω είκοσι τέσσερις ώρες προθεσμία.

—Δηλαδή, θα στεκόμαστε εδώ στο δρόμο ένα είκοσιτετράωρο;

—Πάντα ευτράτελος, είπε με χαμόγελο. “Οχι, δεν έχω τέτοια ά-παίτησι. Έέ άλλου έχω και δου-λεία. Θα δώσουμε ένα ραντεβού για αύριο στις έξη. Στο μεταξύ έσείς θα βασανιστείτε λιγάκι με μιá μισή ώρα του. Δεν ξέρω άν έχετε παρατηρήσει αυτό το πε-ριεργό που σμύθειει καμιά φορά. Τυραννίσαι να θυμηθείτε ένα όνομα, μαστιγώνεις το μυαλό σου και κεινο άρνείται να σ' έξυπ-νησει. Και κάποια στιγμή, έ-σφνικά κι' ενώ είναι άπασχολημένο με άλλα ζητήματα, χράπ! Σου πέταει τ' όνομα που έψαχνες μά-

—Για προσπαθήστε.

—Έκανα πώς προσπαθούσα.

—Ζητά συγγνώμη, αλλά δεν μούρχεται στη μνήμη.

—Και όμως, πρέπει να το θυμώσατε τ' όνομά μου.

—Γιατί;

—Γιατί πρέπει να σας είναι πολύ γνωστό.

—Άρχισα να ξεφουρνίζω διάφορα όνοματα, που μου έρχόντουσαν στην τύχη:

—Παπαδόπουλος;

—“Οχι!

—Θεοδωρόπουλος;

—“Οχι!

—Νικολόπουλος;

—“Οχι!

—Παναγιωτόπουλος;

—“Οχι!

—Σκουμπουρδούσης;

—“Οχι!

—Τελεμές, Σκόρδας, Χλουχλού-

μης, Μοδούτος, Μπρίκης, Σέσου-

λας, Άμπακος, Σέγγιος;

—“Οχι, όχι, όχι!...

—Τότε πώς σας λένε;

—Για προσπαθήστε.

—Δεν δύναμαι άλλο. Έκτός άν με διευκολύνετε.

—“Α! Άγαπητέ μου, τότε δεν θάχη καμιά αξία το πράγμα. “Ο

—“Τοιο το κορμί σου, Άριάδνη!... Πεονάει άπ' το Μουσείο!...

(Τού Άρχέλαου)

τα να βρής. Και ξέρετε πώς
και γιατί συμβαίνει αυτό; Έρ-
γάζεται το υποσυνείδητόν!

— Σωπα!
— Μάλιστα. Είναι επισημο-
νικά εξακριβωμένο. Λοιπόν, θ' α-
φήσω το υποσυνείδητό σας να λει-
τούργησι ως αόριστος έξω. Και
αόριστος έξω, ραντεβού στο Ζα-
χαράτο. Θα είναι μια ευκαιρία να
εξαναδικασθούμε, γιατί έχουμε να
πούμε πολλά και ενδιαφέροντα. Έξω
άλλου είστε πολύ ευχάριστος συ-
ζητητής.

— Μεραί!
— Μου δίνετε το λόγο σας;
— Τον έχετε.
— Ήρεσάν; Λοιπόν, αγαπητέ
μου κύριε!

— Ήρεσάν.
— Εκείνος συνέχισε το δρόμο του,
μ' ένα βάσιμα λυγιστό, σαν να
χόρευε βάλς. Κι' εγώ έμεινα εκεί
να τον κυττάζω και ν' αφορώ. Ποι-
ός διάβολος είναι τοῦτος εδώ πά-
λι, που ήρθε στα καλά καθούμενα
να με βάλει σε σκέψεις και διανο-
ητικά ψαξίματα; Καλά αναπαύο-
ταν το μυαλό μου ως τώρα, αμερι-
μνο κι' ανύποπτο για το μπλεξί-
μά που το περίμενε.

«Πρέπει, λέει να θυμάστε το
όνομά μου. Είναι πολύ γνωστό». **Και**
γιατί πρέπει, κύριε τάδε, ο-
ποιος κι' αν είσαι; Και ποιος εί-
σαι του λόγου σου; Ο Μέγας Να-
πολέων, ο Κολοκοτρώνης, ή ο Χα-
ρίλαος Τρικούπης, για να συγκρα-
τήσω τ' όνομά σου στη μνήμη μου;
Καθ' όσον αντιλαμβάνομαι, ούτε
την πυρρίδα έχεις εφεύρει, ούτε
την πενικιλίαν ανακαλύψει, ούτε
τον «Οθέλλο» συγγράμει, ούτε
σπουδαία στρατηγική νίκη, κατα-
γάγει. Ούτε συγγενής μου, ούτε
καν στενός φίλος μου, νάχομαι
νταλαβέρη μαζί και να σε θυμά-
μαι, θέλοντας και μη. Ένας ασή-
μαντος τύπος είσαι, και, να σου
πω την αλήθεια, ούτε τη φάτσα
σου δεν θυμάμαι, αν με κάθαρ-
τησης. Πορ' από διάλο έγιναι α-
παντητή και γνωστή; Και γιατί,
άσος βλέπεις πως δεν θυμάμαι
πως σε λένε, δεν μου το λες, ή ε-
ίδικος, να τελειώνουμε και να βρού-
με την ησυχία μας;

— Δέν μπορεί!
— Απλά, κάτι μου λέει, αλλά
τί ακριβώς δεν μπορείς να καθορί-
σω. Γιατί δεν με βοηθάς λιγάκι;
Πεςτε μου το μισό όνομά. Κι' **εγώ**
θα βρω το παρακάτω. Είμαι
βέβαιος!

— Μα τότε δεν έχει αξία! Ο
σκοπός είναι να το βρήτε μόνος
σας!
— Πείτε μου την αρχή, τουλά-
χισταν!
— Όχι! Θα σας αφήσω να λύ-
σετε το πρόβλημα ο ίδιος. Αυτό,
πρώτα-πρώτα, θα είναι μια ωφέ-
λιμη πνευματική άσκηση για σας.
Κι' έπειτα θα είναι και μια ικα-
νοποίηση για μένα, για την προ-
σβολή που μου κάνετε να μ' έχετε
λησμονήσει.

— «Α! Όχι και προσβολή! Δεν
τάμπει!»
— Προσβολή, προσβολή, έπιμέ-
νω. Άλλα, βέβαια, δεν το κάνετε
εκ προθέσεως. Αυτό είναι ένα ε-
λαφρυντικό για σας.

— Η καλωσύνη σας!
Με βασάνισε κάπου ένα τέταρ-
το της ώρας, απάνω στο ίδιο μο-
τίβο. Στο τέλος του είπα, μπαίλ-
ντισμένος;
— Τώρα δεν μου κάνετε τη χάρη
να μου το πείτε;
— Όχι! Θα σας δώσω ακόμα
μια προθεσμία. Σαρανταοχτώωρη
αν θέλετε. Βλέπετε ότι είμαι
κλάρος. Και να ξαναδικασθούμε το
Σάββατο στις έφτά πάλι εδώ. Μα
δέν είναι πολύ διασκεδαστικό αὐ-
τό το παιχνίδι;

— «Α! Πάρα πολύ. Έγώ, του-
λάχιστον, δέν θυμάμαι γάχω δια-
σκεδάσει ποτέ άλλοτε περισσότε-
ρο στη ζωή μου.»

— «Βρέ, άς τον νά πάη στο διά-
βολον, έλεγα στο μυαλό μου, που
είχε μπη στη δουλειά.»
— Εγώ τον αφήνω, μου απαν-
τούσε το μυαλό μου, αλλά εκεί-
νος δέν μ' αφήνει. Όλο μέσα μου
στριοφυρίζει και με ρωτάει τ' ό-
νομά του. Πρέπει να το βρω, για
να ησυχάσης επιτέλους κι' εγώ κι' **εγώ**.

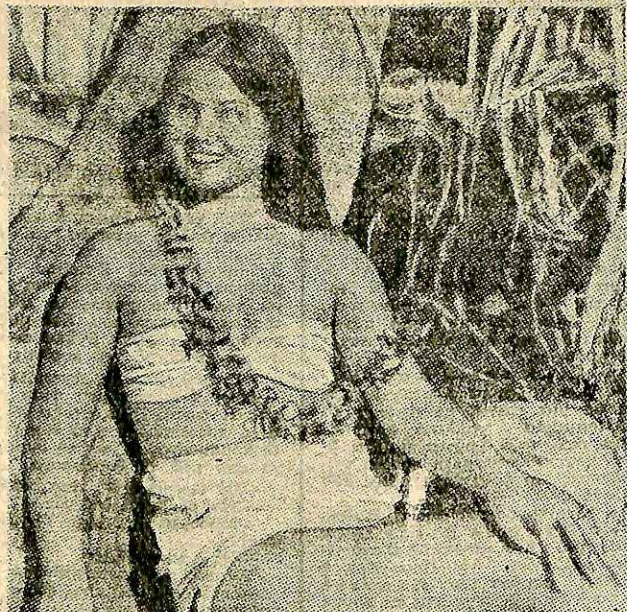
— Εξώ είμαι!
— Καλησπέρα σας.
— Καθίστε.
— Μεραί.

— Λοιπόν; Τι έγινε; Με θυμήθη-
κατε;

— Όχι!
— Α! Μα πως είναι δυνατόν!
Αυτό, ξέρετε, με προσβάλλει και
λιγάκι.

— Δέν νομίζω πως πρέπει να το
παίρνετε έτσι. Στη νευρική εποχή
που περνάμε, τα μυαλά δέν δου-
λεύουν και καλά.

— Ναι, αυτό είναι αλήθες. «Ο-
μως, παρ' όλ' αυτά, έπρεπε να μ' **είχατε**
θυμηθ. Για κυττάτε με

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΚΑΛΟΝΕΣ

Σ' ένα διαγωνισμό καλλιστείων, που έγινε τελευταία στη Βα-
κί, τη μαγευτική πλαή της Χαβάης, ή άφαισε αυτή νέα εξέλεξη
όχι μόνο ως ή ωραιότερη των νησιών Χαβάη, αλλά κέρδισε συγ-
χρόνως και τον τίτλο του αντιπροσωπευτικού τύπου Ιθαγενούς
καλλονής. Μετά την έκλαγή της, ή εξωτική καλλονή δέχτηκε
τις προτάσεις ενός Αμερικανού κινηματογραφικού παραγωγού,
που ποραθέρριζε στη Χαβάη, και υπέγραψε συμβόλαιο μαζί του.

— Λιγάκι σας παρακαλώ! (Τον κύ-
ταξα κι' εκείνος είχε μονιμοποιή-
σει ένα πάγιο χαμόγελο στα πα-
χουλά του χείλη). «Η φυσιογνω-
μία μου δέν σας λέει τίποτα»;
— Για να είμαι ειλικρινής όχι...
— Δέν μπορεί!

— Απλά, κάτι μου λέει, αλλά
τί ακριβώς δεν μπορείς να καθορί-
σω. Γιατί δεν με βοηθάς λιγάκι;
Πεςτε μου το μισό όνομά. Κι' **εγώ**
θα βρω το παρακάτω. Είμαι
βέβαιος!

— Μα τότε δεν έχει αξία! Ο
σκοπός είναι να το βρήτε μόνος
σας!
— Πείτε μου την αρχή, τουλά-
χισταν!

— Όχι! Θα σας αφήσω να λύ-
σετε το πρόβλημα ο ίδιος. Αυτό,
πρώτα-πρώτα, θα είναι μια ωφέ-
λιμη πνευματική άσκηση για σας.
Κι' έπειτα θα είναι και μια ικα-
νοποίηση για μένα, για την προ-
σβολή που μου κάνετε να μ' έχετε
λησμονήσει.

— «Α! Όχι και προσβολή! Δεν
τάμπει!»
— Προσβολή, προσβολή, έπιμέ-
νω. Άλλα, βέβαια, δεν το κάνετε
εκ προθέσεως. Αυτό είναι ένα ε-
λαφρυντικό για σας.

— Η καλωσύνη σας!
Με βασάνισε κάπου ένα τέταρ-
το της ώρας, απάνω στο ίδιο μο-
τίβο. Στο τέλος του είπα, μπαίλ-
ντισμένος;
— Τώρα δεν μου κάνετε τη χάρη
να μου το πείτε;

— Όχι! Θα σας δώσω ακόμα
μια προθεσμία. Σαρανταοχτώωρη
αν θέλετε. Βλέπετε ότι είμαι
κλάρος. Και να ξαναδικασθούμε το
Σάββατο στις έφτά πάλι εδώ. Μα
δέν είναι πολύ διασκεδαστικό αὐ-
τό το παιχνίδι;

— «Α! Πάρα πολύ. Έγώ, του-
λάχιστον, δέν θυμάμαι γάχω δια-
σκεδάσει ποτέ άλλοτε περισσότε-
ρο στη ζωή μου.»

— Εξώ είμαι!
— Καλησπέρα σας.
— Καθίστε.
— Μεραί.

— Λοιπόν; Τι έγινε; Με θυμήθη-
κατε;

— Όχι!
— Α! Μα πως είναι δυνατόν!
Αυτό, ξέρετε, με προσβάλλει και
λιγάκι.

— Δέν νομίζω πως πρέπει να το
παίρνετε έτσι. Στη νευρική εποχή
που περνάμε, τα μυαλά δέν δου-
λεύουν και καλά.

— Ναι, αυτό είναι αλήθες. «Ο-
μως, παρ' όλ' αυτά, έπρεπε να μ' **είχατε**
θυμηθ. Για κυττάτε με

—Τότε θα θυμάσθε το δωμάτιο
νοῦμερο 46, που έμενε εκείνη ή
σκανδαλώδης ζωτοχώρα! Αυτό
δέν γίνεται να μ'ήν το θυμάσθε.
—Ούτε τέτοιο πράγμα θυμάμαι!
—Δέν θυμάσθε τη Ντάλια;
—Όχι!

—Α! Μα τότε κάτι έχει το μνη-
μονικό σας! Το δίχως άλλο πά-
σχετε από αμνησία και είναι λίαν
λυπηρό, στην ηλικία σας. Μήπως
καπνίζετε πολύ;

—Δύο πακέττα την ημέρα!
—Τότε δέν καπνίζατε καθόλου.
—Πάντα κάπνιζα.
—Τότε δέν θάτυχε να το προ-
σέξω.

—Πιθανόν.
—Λοιπόν, θά σας πω και κάτι
άλλο, που δέν μπορεί να μ'ήν σας
έχη εντυπωσή ανεξάρτητα στη
μνήμη. Την ανατροπή της λευμού.

—Ούτε τέτοιο περιστατικό θυμά-
μουν. Τότε μια ιδέα αστραψε στο
μυαλό μου. Έσκυψα, τον κύτα-
ξα με βλέμμα υπνωτιστικό και του
είπα:

—Δέν μου λέτε, αγαπητέ μου,
κάτι; Καλά, εγώ δέν θυμάμαι
πως σας λένε εσάς. Έμένα πως
με λένε;

—Αί, καλά τώρα! Χά, χά, χά!
Αυτό μου λένε! Το μυαλό το δικό
μου, είναι άρχείο! Φυσιογνωμίες
και όνόματα είναι κλασarisμένα,
με τάξι και με σύστημα. Το μυα-
λό το δικό μου, δέν λανθάνει
ποτέ.

—Φοδύμαι ότι λανθάνει!
—Ποτέ!
—Τότε, ποιος είμαι;
—Ο Χαρίλαος Χατζηστόλος!
—Λοιπόν, λανθάνει! Δέν είμαι
ό Χαρίλαος Χατζηστόλος. Είμαι ο
Ψαίδων Μπουρμπός.

—Αδύνατον!
—Ορίστε και ή ταυτότητά μου.
Την πήρε, την κύταξε, ή διά-
βασε. Ύστερα σήκωσε τα μάρτια
του, με κύταξε, με διάβασε. Κι' **επειτα**:

—Αυτό είναι καταπληκτικό! Τό-
ση ομοιότητα! Λοιπόν, θάκοθα το
κεφάλι μου ότι είσθε ο Χαρίλαος
Χατζηστόλος. Έτσι εξηγείται το
πράγμα. Λέω κι' εγώ... Πως είνε
δυνατόν να μ'ήν θυμάται;... Α! Μα
τότε αγαπητέ μου κύριε Μπουρμπό,
είσθε εν τάξει!

—Όπου εδώ, μ' έπιασε το άγριο.
Σηκώθηκα, άρπαξα την ταυτότη-
τά και φώναξα:
—Τι εν τάξει, βρέ κάθαρμα; Τι
σορ' χροστώ εγώ, να με πιλατεύ-
ης μια βουμάδα τώρα για να θυ-
μηθώ πως σε λένε, να χάνω τον
ύπνο μου και τις ώρες μου και
να κοιτεύω να τρελλάθω για το
χατήρι σου;

—Ήσυχα, κύριε Μπουρμπό.
Κατ' αρχήν εύρισκαβε εν δικαίω
αλλά κι' εγώ, όχι διαιώντερον.
Φταίει ή ομοιότης σας με τον κύ-
ριο Χατζηστόλο.

—Μάλιστα. Άλλα γιατί δέν μου
τόλεγεσ από την πρώτη μέρα, που
με σταμάτησε στο δρόμο; Γιατί
δέν μου λέγεσ «Κύριε Χατζηστόλο»
ώστε να σου πω κι' εγώ πως κά-
νεις λάθος και να μ'ήν τραβίμαι
τόσες μέρες;

—Γιατί δέν με ρωτήσατε, κύριε
Μπουρμπό! Αν με ρωτούσατε...
—Τι να σε ρωτήσω βρέ;
—Αυτό που με ρωτήσατε και τώ-
ρα. Μα μου πητε: «Εγώ, ποιος
είμαι;» όποτε ούτε σείς θα είχα-
τε αυτή την περιπέτεια, ούτε εγώ.
Δέν θα έχανα τις ώρες μου μαζί
σας!

—Ρωτε εγώ φταίω!
—Τό άμφισβητείτε;
—Τώρα τι να σου πω, που εί-
μαστε σε δημόσιο χώρο. Άλλα κά-
που θα σε πετύχω. Και τότε θα
με γνωρίσης καλύτερα.

—Έδωσα μια γραθιά στο τραπέ-
ζι, αναποδογύρισε το ποτήρι και
τον πήραν τα νερά. Έφυγα με-
κεφάλι μου ήφαίστειο. Έκανα με-
ρικές βόλτες στην πλατεία για να
συνέλω και ύστερα στάθηκα α-
πάτομα:

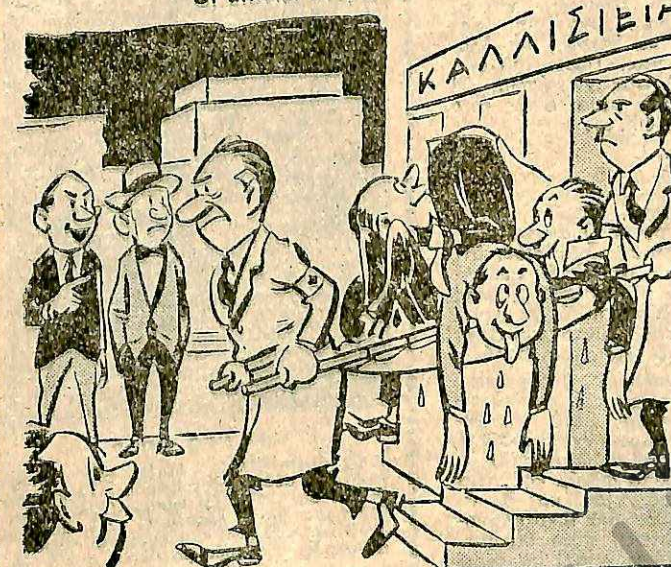
—Ωραία είπα. Και μ' δλ' αμ-
—Μα τώρα δέν έμαθες πως τον λένε!
τά, πάλι δέν έμαθες πως τον λένε!

—ΠΛΗΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—ΠΛΗΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

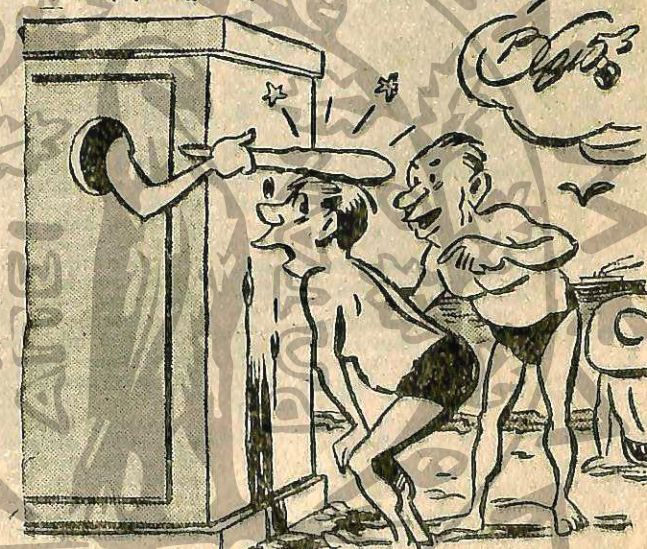
— Μ'ήν ανησυχήτε, δεσποινίς!.. Είμαστε μέλη της έπι-
τροπής που θα εκλέξη την «Μίς Φιλοπάππου» —

— Τέλειωσαν φαίνεται τα Καλλιστεία... Νά, βγαίνουν
τά μέλη της έπιτροπής!..

— Είμαι βέβαιη πως α' αυτόν το μεσάκι άρέσουμε πε-
ρισσότερο. Μαίρη μου... Το καταλαβαίνω απ' τη
γλώσσα του!..

— Στόπα να μ'ήν έρθουμε να κυττάσουμε εδώ. Αυτή
έχει εκλέγει «μίς Κοπαδάς»!

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Φοιτητής Νομικής, «άποψον» εκ του πατρικού επαρχιακού επιδόματος.
ΝΤΙΝΟΣ: Επίσης, ΚΟΥΛΑ: Νεοφύ, τρις-χαριτωμένη κομψή φοιτήτρια. Νομίζει κανείς πως όλα τα ελαφρά τραγουδία έχουν γραφή για τα μάτια της και για το κορμί της. ΝΙΝΑ: Επίσης.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο κοινό φοιτητικό δωμάτιο «των άρρένων», γιατί το διπλανό είναι των «θηλέων». Η ατμόσφαιρα θυμίζει Γρηγόριο Ξενόπουλο. Φυσικά... οι φοιτητές έχουν έρωτευθη ή τουλάχιστον νομίζουν πως έχουν έρωτευθη τις γειτονικές φοιτήτριες).

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Νά σου διαβάσω αὐτούς τους στίχους. (Διαβάζει): «Νεράιδα περδικόστηνη, στητή και μαρμαροτραχήλα...»

ΝΤΙΝΟΣ: 'Αηδίες! Αυτό είναι του Καβάφη. 'Η λεγάμενη θά το καταλάβει άμέσως!...

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Πρώτον δεν είναι του Καβάφη αλλά του Γρυπάρη. Δεύτερον, γιατί έχεις τη γνώμη πως θά το καταλάβει άμέσως;

ΝΤΙΝΟΣ: Γιατί σε οϊονδήποτε διαπρεπή μακαρίτη και αν άνήκη, είναι πασίγνωστο!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Λές, λοιπόν, να βρω τίποτ' άλλο;

ΝΤΙΝΟΣ: Τί να βρής; 'Η «'Ανθο-

λογία» που κρατάς δεν έχει παρά μόνον πολύ γνωστούς στίχους. 'Ανοίξε στην τύχη σε μία σελίδα και θά το έ-ξοκρίβωσες...

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Είσαι πάντα υπερβολικός και θά στο άποδείξω. Θά την άνοίξω στην τύχη σε μία σελίδα. (Διαβάζει). «...γιατί τάσκιαζε ή φοδέρα και τά πλάκων' ή σκλαδιά!» 'Εχεις δικήν.

ΝΤΙΝΟΣ: Δεν κάνουμε δοκιμή, κα-ύμενε Χαρίλαε, να γράψουμε κανένα δικό μας ποίημα;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Τρελλός είσαι; 'Αφού δεν είμαστε ποιηταί, πως θά τά κα-ταφέρουμε, άνόντε;

ΝΤΙΝΟΣ: 'Εγώ είμαι!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Τί; Τρελλός;

ΝΤΙΝΟΣ: 'Οχι. Ποιητής! (Βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό βιβλιαράκι και διαβάζει): «'Αγκαλιά φιλιά, μηλιά, πουλιά, σιγαλιά, φωλιά, μα-λιά, σταλιά, άκρογιαλιά, δουλειά, μυ-γαλιά...»

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (θριαμβευτικά): Στα-μάτα! Το σκαρώνω. (Παίρνει μολύ-βι): «Στη θερμή σου άγκαλιά... τρα-γουδούνε τά πουλιά!»

ΝΤΙΝΟΣ: Πολύ... σουρρεαλιστικό βγαίνει.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Νά τ' αλλάξω! «Στη θερμή σου άγκαλιά... βρίσκω την ά-κρογιαλιά!»

ΝΤΙΝΟΣ: Μμμ! Αυτό δεν είναι και πολύ άσχημο. 'Αλλά πρέπει νάχης φόρ-μα για να τό βρουν καλό. Προτιμούσα κάτι πιό άπλό, έστω κι' αν θάναι κοι-νότερο.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Στη θερμή σου άγ-καλιά... Που διάολο είναι τό βιβλίο;

ΝΤΙΝΟΣ: 'Α, νάτο! Λοιπόν: «Στη θερμή σου άγ-καλιά... φτερουγίζουν δυο πουλιά!...»

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: 'Εννοώ περυστέρια!

ΝΤΙΝΟΣ: 'Εγίνες δυσνόητος, σαν τον Παλαμά.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Και που ξέρεις αν δεν είμαι;

ΝΤΙΝΟΣ: Δυσνόητος είσαι! Πα-λαμάς δεν είσαι!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (συνεχίζει):... Στη θερμή σου άγκαλιά...

('Αλλά τό «ριντώ» κλείνει για ν' ά-νοίξη πάλι την έπομένη μέρα, τά χα-ράματα).

ΣΚΗΝΗ 2η

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (χασμουριέται): Τρέλ-

λα είναι! (Διαβάζει):

Στη θερμή σου άγκαλιά
στήνουν τά πουλιά φωλιά
και σου πλέκουν τά μαλλιά
και δε βγάζουνε μιλιά,
γιατί τρέχουνε και πάνε
στην άκρογιαλιά!...

ΝΤΙΝΟΣ: 'Αριστούργημα! Πρό-παντός έχει νόημα! (Χασμουριέται): Πτώμα είμαι!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στό «πατάρι» ενός κεντρικού ζαχα-ροπλαστείου).

ΧΑΡΙΛΑΟΣ:... Δεν μου λές; Τί θά τις κεράσουμε;

ΝΤΙΝΟΣ: Τί θά πη «τί θά τις κε-ράσουμε»; 'Ο, τι θέλουμε.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Ναί, αλλά λεπτά έ-χεις;

ΝΤΙΝΟΣ: Γιατί έσύ δηλαδή δεν έ-χεις;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Πεντάρα!

ΝΤΙΝΟΣ: Ούτ' έγώ!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Τότε τί σου ήρθε και τίς κάλεσες;

ΝΤΙΝΟΣ: Νόμιζα πως έχεις έσύ!

... Δεν πειράζει όμως. Είναι κι' οι δυο πολύ ρομαντικές και πολύ εύαισθητες.

Μόλις άκούσουνε τό ποίημα θά βρουνε χαριτωμένη και την άπενταρία μας! Και θά πληρώσουν αυτές! Νά τό πής άμέσως!...

ΣΚΗΝΗ 4η

ΚΟΥΛΑ: Θά πάρω μία τάρτα φρά-ουλα!...

ΝΙΝΑ: 'Εγώ παγωτό «σπέσιαλ»!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Σας γράψαμε ένα ποι-ημα! 'Αφιερωμένο και στις δύο! ('Α-παγγέλλει):

Στη θερμή σου άγκαλιά
στά σγουρά σου τά μαλλιά
πλέκουν τά πουλιά φωλιά,
λές και είναι μυγαλιά
κάπου στην άκρογιαλιά
κι' όλοένα κελαιδούνε
και δε βγάζουνε μιλιά!...

ΝΙΝΑ: Χό! Χό! Μεγάλο ψώνιο!

(Στην Κούλα): Δέ σουλέγα έγώ πως μ' αυτούς τους δυο θά σπάσουμε πλάκα;...

ΚΟΥΛΑ (άνάδει τσιγάρο): 'Αστε τ' άστεία ρε παιδιά. Βρήκα ένα... μνη-στήρα, που θά μου άνοίξη μικροβιολο-γικό έργαστήριο μόλις πάρω τό ρημά-δι τό δίπλωμα. Γέρος είναι, αλλά θά τον παντρευτώ. Τί να κάνω;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (στό Ντίνο): Πολύ ρω-μαντικές είναι!...

ΝΤΙΝΟΣ: Δεν κατάλαβες πως ό Ξε-νόπουλος πέθανε; Και μαζί κι' ή έπο-χή του; (Στό γκαρσόνι): Τέσσερα σω-ληνάριά κινίνο. 'Απ' τό άπέναντι φαρ-μακείο...

ΚΟΥΛΑ: Τί λέτε ψιθυριστά τόσο ώρα;

ΝΤΙΝΟΣ: Κάτι δικό μας. (Στό Χα-ρίλαο): Θά καταπιούμε τά κινίνα, θά μάς πάνε στό Σταθμό Πρώτων Βοηθει-ών κι' έτσι και τό λογαριασμό θά πλη-ρώσουνε και... μπορεί και να συγκινη-θούνε!...

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Κι' αν συμβή να πε-θάνουμε;

ΝΤΙΝΟΣ: Δεν τό έλπίζω... Στις πε-ριπτώσεις αυτές σώζεται κανείς πάν-τα! 'Αλλά που ξέρεις πάλι; 'Ο Θεός είναι μεγάλος!...

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Ο πότιεμος ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ

Πριν έμφανισθίτε με τό μαγί

ΤΩΡΑ τό καλοκαίρι στά μπάνια τό μαγικό αποκαλύπτει πολλές σωματι-κές σας ατέλειες, που θάπρεπε να διορθωθούν, μέσα στα όρια του δυνατού. Μία απ' αυτές — που δεν μπορεί να κρυ-φίη με φτιασίδια ή με καλλυντικά — εί-ναι οι κάλοι. Με τη γενική αυτή όνο-μασία έννοούμε τις τοπικές σκληρύνσεις του δέρματος, που έχουν δημιουργηθή στους άγκώνες ή στα πόδια σας.

Τό πρώτο που έχετε να κάμετε, εί-ναι να εξαλείψετε την αίτια που προ-κάλεσε τους κάλους.

Προκειμένου για τους άγκώνες σας, τό πράγμα είναι άπλό. 'Η αίτια, σ' αυτή την περίπτωση, είναι σχεδόν πάν-τοτε ή συνήθειά σας να σκύβετε μπροστά και ν' άκουμπάτε σ' αυτούς πολύ συχνά, καθώς και ή άμέλεια που δείχνετε στην πε-

σχηματίζονται κάτω απ' τό νύχι του πρώτου δακτύλου, μπορεί να τό κάνουν να χωθή στο κρέας.

Οι κάλοι κάτω απ' τό πέλμα δεν παίρνουν κωνική μορφή, με «ρίζα», σαν τους άλλους. Είναι λιγώτερο όδυνηροι απ' αυτούς.

'Οφείλονται δε συνήθως στο ελαττωματικό σχήμα τό παπούτσι, τό παπούτσι, σε καρφιά ή σε χοντρές ραφές της κάτσας. Μπο-ρεί να μολυνθούν και να σχηματίσουν άποστήματα.

'Αφού φροντίσετε να λείψη ή αίτια που προκάλεσε τους κά-λους, θ' άσχοληθήτε κατόπιν με τη θεραπεία τους.

Τους τρίβετε λοιπόν με μία σκληρή βούρτσά και με άσπουνά-δα, αφού τους μασάζετε με ζεστό νερό. Μπορείτε ακόμη να χρη-σιμοποιήσετε μία ελαφρόπετρα. 'Υστερα, βάλετε τά πόδια σας κά-τω απ' τη βρύση κι' άφίστε να τρέξη πάνω τους κρύο νερό επί

1) Με μία ελαφρόπετρα, βουτη-γμένη σε άσπουνάδα, εξαφανίζε-ται ή τραχύτης και ή άνωμαλία του πέλματος ή της φτέρνας.

2) Κάλος στην άκρη του τρίτου δακτύλου. Δημιουργείται συνή-θως από παπούτσια πολύ κοντά. 3) Όταν ένας κάλος προκαλέση όδυνηρο «ύγραμμα», εφαρμόζεται μία θεραπεία με ύψισχνα ρεύματα.

4) Για τη συστηματική ά-φαίρεσι ενός κάλου, έυνε-ται πρώτα προσεκτικά ή σκληρή επιφάνειά του μ' έ-να ειδικό εργαλείο. 5) Για τόν τόσο συχνό κάλο στο πλάι του μικρού δακτύλου είναι υπεύθυνα τά στενά πα-πούτσια.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

1) Με μία ελαφρόπετρα, βουτη-γμένη σε άσπουνάδα, εξαφανίζε-ται ή τραχύτης και ή άνωμαλία του πέλματος ή της φτέρνας.

2) Κάλος στην άκρη του τρίτου δακτύλου. Δημιουργείται συνή-θως από παπούτσια πολύ κοντά. 3) Όταν ένας κάλος προκαλέση όδυνηρο «ύγραμμα», εφαρμόζεται μία θεραπεία με ύψισχνα ρεύματα.

4) Για τη συστηματική ά-φαίρεσι ενός κάλου, έυνε-ται πρώτα προσεκτικά ή σκληρή επιφάνειά του μ' έ-να ειδικό εργαλείο. 5) Για τόν τόσο συχνό κάλο στο πλάι του μικρού δακτύλου είναι υπεύθυνα τά στενά πα-πούτσια.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

2) Κάλος στην άκρη του τρίτου δακτύλου. Δημιουργείται συνή-θως από παπούτσια πολύ κοντά. 3) Όταν ένας κάλος προκαλέση όδυνηρο «ύγραμμα», εφαρμόζεται μία θεραπεία με ύψισχνα ρεύματα.

4) Για τη συστηματική ά-φαίρεσι ενός κάλου, έυνε-ται πρώτα προσεκτικά ή σκληρή επιφάνειά του μ' έ-να ειδικό εργαλείο. 5) Για τόν τόσο συχνό κάλο στο πλάι του μικρού δακτύλου είναι υπεύθυνα τά στενά πα-πούτσια.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

5) Για τόν τόσο συχνό κάλο στο πλάι του μικρού δακτύλου είναι υπεύθυνα τά στενά πα-πούτσια.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυο χέρια μαζί και με λίγη λιπορή κρέμα.

ένα σκληρό κώνο, που ή μύτη του βυ-θίζεται βαθειά μέσα στο δέρμα. 'Ενώ ό κάλος αυτός είναι στην αρχή άσπρος και διαφανής, κατόπιν γίνεται σκούρος ή μαύρος. 'Όταν φλογισθή ή εμψυθή, κοκκινίζει, πρήζεται και χρειάζεται ά-μέσως ιατρική επέμβαση.

Οι κάλοι που σχηματίζονται άνάμε-σα στα δάχτυλα, είναι άσπροι, μαλα-κοί, σπογγώδεις, παρουσιάζουν ένα βα-θουλωμα στο κέντρο και μπορεί να μο-λυνθούν αν παραμεληθούν.

Οι κάλοι του μικρού δακτύλου όφει-λονται συνήθως σε στενά παπούτσια, οι δε κάλοι της άκρης του τρίτου δακτύ-λου σε παπούτσια πολύ κοντά. 'Όταν

σχηματίζονται κάτω απ' τό νύχι του πρώτου δακτύλου, μπορεί να τό κάνουν να χωθή στο κρέας.

Οι κάλοι κάτω απ' τό πέλμα δεν παίρνουν κωνική μορφή, με «ρίζα», σαν τους άλλους. Είναι λιγώτερο όδυνηροι απ' αυτούς.

'Οφείλονται δε συνήθως στο ελαττωματικό σχήμα τό παπούτσι, τό παπούτσι, σε καρφιά ή σε χοντρές ραφές της κάτσας. Μπο-ρεί να μολυνθούν και να σχηματίσουν άποστήματα.

'Αφού φροντίσετε να λείψη ή αίτια που προκάλεσε τους κά-λους, θ' άσχοληθήτε κατόπιν με τη θεραπεία τους.

Τους τρίβετε λοιπόν με μία σκληρή βούρτσά και με άσπουνά-δα, αφού τους μασάζετε με ζεστό νερό. Μπορείτε ακόμη να χρη-σιμοποιήσετε μία ελαφρόπετρα. 'Υστερα, βάλετε τά πόδια σας κά-τω απ' τη βρύση κι' άφίστε να τρέξη πάνω τους κρύο νερό επί

2) Κάλος στην άκρη του τρίτου δακτύλου. Δημιουργείται συνή-θως από παπούτσια πολύ κοντά. 3) Όταν ένας κάλος προκαλέση όδυνηρο «ύγραμμα», εφαρμόζεται μία θεραπεία με ύψισχνα ρεύματα.

4) Για τη συστηματική ά-φαίρεσι ενός κάλου, έυνε-ται πρώτα προσεκτικά ή σκληρή επιφάνειά του μ' έ-να ειδικό εργαλείο. 5) Για τόν τόσο συχνό κάλο στο πλάι του μικρού δακτύλου είναι υπεύθυνα τά στενά πα-πούτσια.

6) Νά πως θά γίνεται τό καθημερινό μασάζ των ποδιών, με τά δυ

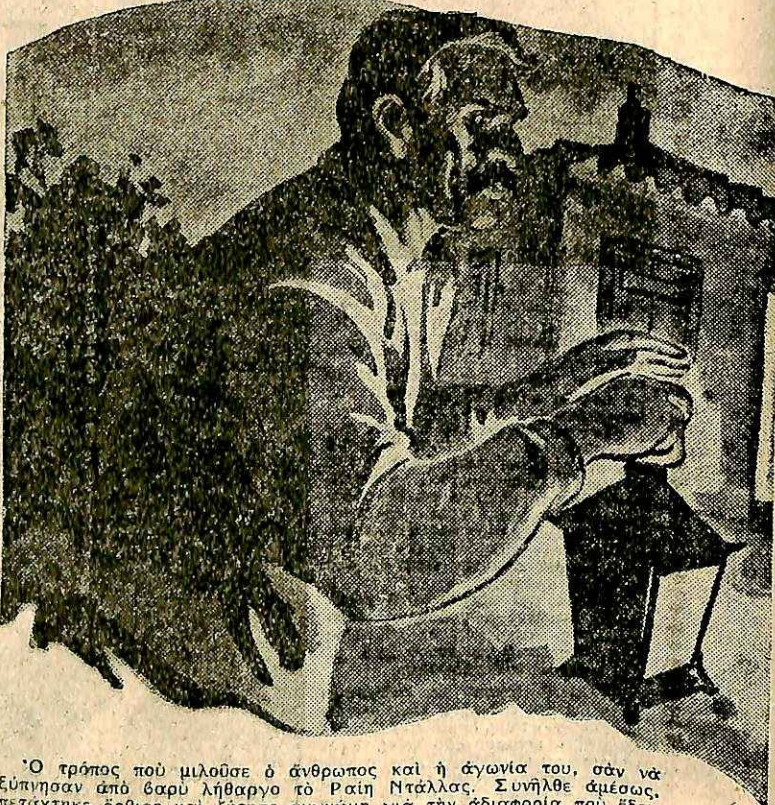
Η δραματική αυτή ιστορία άρχισε στις 26 Μαΐου 1943, στο Μαρκόπουλο της Αττικής. Την προηγούμενη ακριβώς νύχτα, έγινε ένας φοβερός βομβαρδισμός στο αεροδρόμιο του Χασανίου από συμμαχικά αεροπλάνα, που ήρθαν σε τρία μεγάλα κύματα. Οι καταστροφές που έπαθαν τότε οι Γερμανοί ήταν αφάνταστες, τόσο σε έμφυχο όσο και σε άψυχο ύψος. Δεκάεπτα Γιούγκερς επί του εδάφους, τρεις μεγάλες αποθήκες βενζίνης και πέντε ύστερα, καταστράφηκαν τελείως. Τα δε ανθρώπινα θύματα ξεπερνούσαν τα εδωρήματα.

Ελληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας Έλληνοαμερικανός πιλότος

Ο Ντάλλας χαμογέλασε με το παιδικό του χαμόγελο. Ήταν ένα παλληκάρι μόλις είκοσι πέντε χρόνων και ο κίνδυνος του φαινόταν παιγνίδι ακόμη. "Όλα τα έβλεπε σ' ένα έκανε σπόρ. Γι' αυτό, μόλις πήγαν στο σπίτι, ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι ακουμπώντας το ιδρωμένο του μέτωπο. "Υστερα γύρισε στον άνθρωπο, που έλακο- λουθούσε να τον κυτάξει αμί- λητος και του είπε απλά: "Το αεροπλάνο μου το χτύ- πησαν οι Γερμανοί κι' οι τρεις συντροφί μου σκοτώθηκαν. "Εγώ πήδησα με αλεξίπτωτο και βρέθηκα εδώ. Πως λέγε-

ται το μέρος; —Μαρκόπουλο. —Μαρκόπουλο! Είναι φημισμένο για τα καλά κρασιά του. Βρί- σκεται μακριά από την Αθήνα; —Όχι και πολύ, απάντησε ο άνθρωπος. Μα πές μου πρώτα τι είσαι. "Αγγλος, Αμερικανός, Έλληνας; "Αν δεν έβλεπα το αερο- πλάνο σου να καίγεται, θα έλεγα πως μπορεί να είσαι και Γερμα- νός. "Ισως να μην καταλαβαίνεις τον κίνδυνο που διατρέχεις. Πού εδώ, θα βάλει φωτιά στο σπίτι μου...

Ο τρόπος που μιλούσε ο άνθρωπος και η αγωνία του, σάν να ξύπνησαν από βαρύ λήθαργο το Ραίη Ντάλλας. Συνήλθε αμέσως, πετάχτηκε όρθιος και ζήτησε συνώνη για την αδιαφορία που έδει- χνε. "Υστερα του είπε πως ο πατέρας του ήταν Έλληνας της Αμε- ρικής και τον παρακάλεσε να τον κρύψει ώπου να βρουν τον τρόπο να δραπέτευση πάλι από την Ελλάδα.

—Θα σε κρύψω, του είπε εκείνος καλοκάγαθα. Είναι χρέος μου να σε κρύψω. Τ' όνομά μου είναι Γιάννης Κουλούρας και ζω εδώ μαζί με τη γυναίκα μου και τα δύο αγόρια μου, δεκαοχτώ και είκο- σιόδο χρόνων το καθένα. Είμαι χημάτιας κι' έχω ανάγκη από... εργατικά χέρια. Θα σου φορέσω ένα ρούχο του μεγάλου μου γιου, θα σου βαφω μαύρα τα μαλλιά κι' από αύριο κιάλας το πρωί θα πιάσεις δουλειά στο χωράφι. Είναι ο μόνος τρόπος για να μη σε υποψιάστη κανείς, ώπου να δούμε τι θα γίνει...

Ο Ντάλλας αισθάνθηκε μιά κρυφή ευγνωμοσύνη για τον καλόν αυτόν Έλληνα που του μιλούσε σάν πατέρας. Τουσφίξε τα χέρια σιωπηλός κι' ύστερα πήγαν σ' ένα διπλανό δωμάτιο, όπου βρήκαν τη γυναίκα του Κουλούρα όρθια και ανήσυχη. Δεν ήξερε ποιος ήταν ο νυχτερινός επισκέπτης κι' έτρεμε από φόβο μήπως συνέθεε τίποτε στα παιδιά της, που έλειπαν στην Αθήνα.

"Όταν όμως είδε τον αεροπόρο μπροστά της με τη στολή του α- ξιωματικού, λύγισαν τα πόδια της κι' ακούμπησε σ' ένα κάθισμα για να μην πέση. Στην αρχή της φάνηκε σάν Γερμανός. Μα γρή- γορα κατάλαβε περί τίγος πρόκειται, γιατί κι' αυτή είχε παρακο- λουήσει μαζί με τον άντρα της την καταστροφή του συμμαχικού αεροπλάνου. Άλλωστε ο Κουλούρας της εξήγησε με σύντομα λόγια την υπόθεση και της συνέστησε να μην αναφέρει τίποτα σε κανένα.

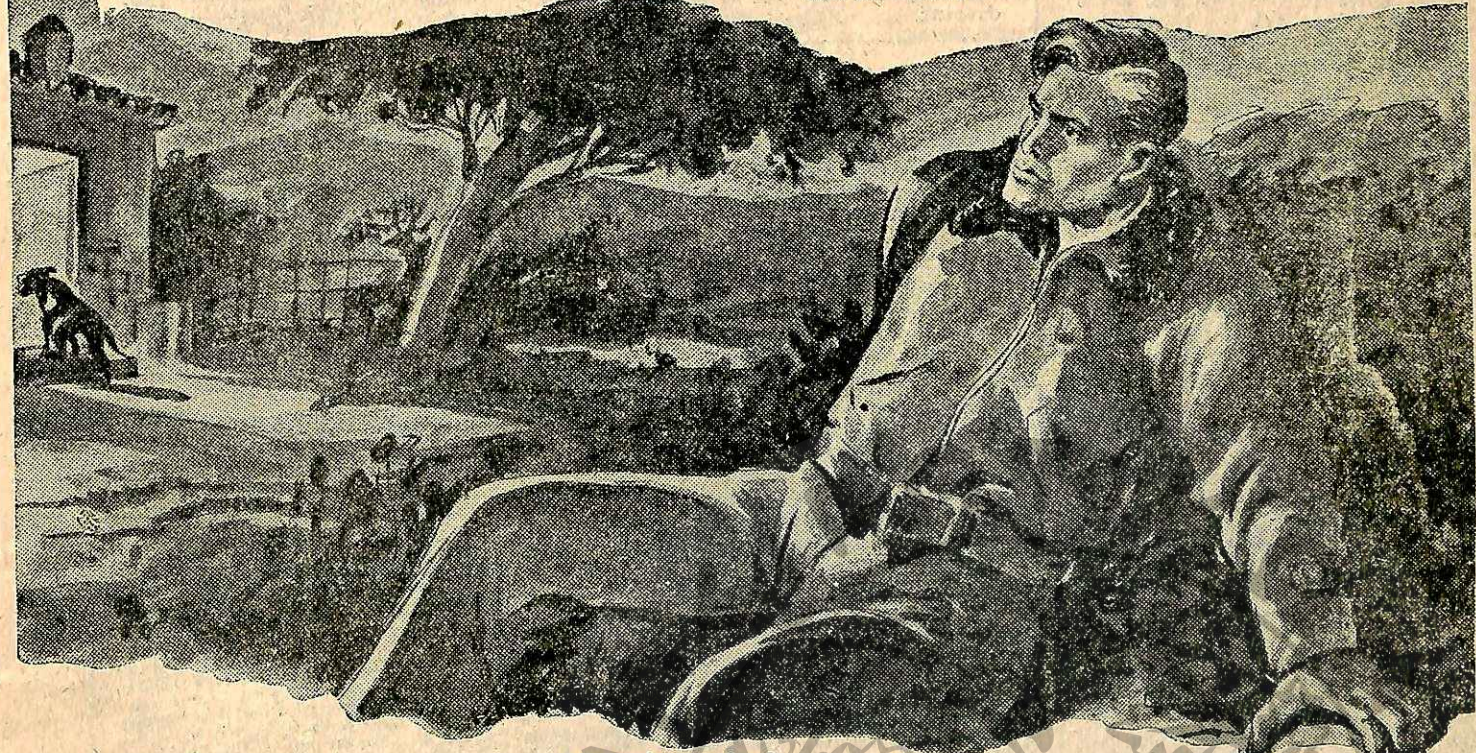
Ο Ντάλλας θα παρουσιαζόταν ως ανήμιος τους που είχε έρθει α- πό τη Θέβα και θα προσπαθούσε να του βγάλει ψεύτικη ταυτότητα με τη θύελλα κάποιου υπομοιράρχου της περιφέρειας, που άναγκα- στικά θα του έλεγε την αλήθεια. Ο Κουλούρας του είχε εμπιστο- σύνη, γιατί ήταν αγνός πατριώτης. "Ετσι θα τον ταχτοποιούσε αρκετά καλά, ώστε να μη φοβάται κανένα.

Ο Ντάλλας πέταξε τα ρούχα του και φόρεσε ένα παλιό κοστούμι. Τού πήγαινε μιά χαρά, σάν να ήταν κομμένο πάνω του. "Υστερα η κ. Κουλούρα βγήκε στο περιβόλι, έκοψε μερικά κλαδάκια δεντρολίβα-

νο, τάβρασε και με το νερό τους έλουσε τον Έλληνοαμερικανό. Σε λίγο η μεταμόρφωσι του αεροπόρου ήταν τέλεια. Κανείς δεν θα μπο- ρούσε να φανταστεί ποτέ ότι πίσω από την εμφάνισ εκείνη, βρισκό- ταν ένας τολμηρός πιλότος της αμερικανικής αεροπορίας. Κι' επειδή ταξιδιάρωνε πιά κι' ήταν η ώρα σχεδόν που έμπνουν οι αγρότες για να πάνε στα χτήματά τους, ήπιαν τον καφέ τους και ξεκίνησαν για τα περιβόλια. Ο Κουλούρας είχε απέραντους άμπελώνες κι' ένα με- γάλο κομμάτι γης, που καλλιεργούσε διάφορα λαχανικά. Στο δεύ- τερο αυτό έβαλε το Ντάλλας και του έδειξε τι έπρεπε να κάνει, πως να σκάει και πως να ποτίζει. Όλη αυτή η ιστορία διασκέδαζε τον αεροπόρο, μα θαύμαζε ελκρινά το φρόνιμο μυαλό του Κουλούρα. Ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος κι' Αναστάσης. Και δεν έκανε λάθος, και τα παιδιά του, ο Θανάσης και ο 'Αθηνά, την επομένη το μεση-

—Όταν γύρισαν εκείνοι από την Αθήνα, την επομένη το μεση- μέρι κι' έμαθαν τα καθέκαστα, ένθουσιαστήκαν και άγκάλιασαν με παλιν καταιπίασθη με τα γράμματα κι' έζησε τον περισσότερο καιρό στην πρωτεύουσα. Ο πατέρας του ήταν χημάτιας μ' ό,τι είχε και δέν είχε του τα πήραν οι Γερμανοί και τον άφησαν στους δρόμους. "Ετσι ο Μανώλης αναγκάστηκε να παρατήσει τις σπουδές του και να γίνει εργάτης...

Η ιστορία που τους ξεφούρνισε ο 'Αναστάσης έγινε αμέσως πι- νελή. Κανένας πιά δεν ένδιαφέρεθηκε περισσότερο για τον Ντά- λλα. Και τον άφισαν να συνεχίσει τη δουλειά του, συμβουλευόντάς τον πότε-πότε πως να κάνει το ένα και πώς το άλλο. Ο 'Ελληνοαμε- ρικανός ήταν ένθουσιασμένος με τη μονοτονία της ζωής του, ώστόσο κι' από 'όλο που έπληττε με τη μονοτονία της ζωής του, ώστόσο προσπαθούσε να συμμορφωθεί ανάλογα με τους άλλους. Όταν ύ- στερα από δύο μέρες ο Γιάννης Κουλούρας του έφερε την πλαστή

Ο τρόπος που μιλούσε ο άνθρωπος εκείνος και η αγωνία του σάν να ξύπνησαν από βαρύ λήθαργο το Ραίη Ντάλλας...

του ταυτότητι, ο Ντάλλας άρχισε να ξεβαρρεύη κάπως και ζήτησε να κατέβη στην Αθήνα.

—Έχω κάποιον συγγενή εκεί, του είπε. "Ισως αυτός να μου βοη- θήσει να δραπέτευσω για την Αίγυπτο. Τη διεύθυνσι του τη κανένα τρόπο να δραπέτευσω για την Αίγυπτο. Τη διεύθυνσι του τη κανένα τρόπο να δραπέτευσω για την Αίγυπτο. Τη διεύθυνσι του τη

—Θα σε πάω εκεί ο 'Αναστάσης, απάντησε ο Κουλούρας. Μα όχι χαηλά Δελφινιώνης... Σήμερα το πρωί μου είπαν πως φάνηκαν στο χωριό μερικοί Γερμανοί με πολιτικά. Νομίζω πως έσένα ψάχνουν να βρουν, γιατί κάποιους τους είδοποισε ότι κατά τον προχθεσινό βομβαρδισμό φα- νήκανε κάποιους Έλληνες αλεξίπτες. Η Γκεστάπο έξ' άλλου άνακα- λυψε να κατεβαίνει ένα αλεξίπτερο σου. Είναι βέβαια λοιπόν ότι λυφτε να τρία πτώματα σώθηκε γιατί, όπως είπαν, τα βομβαρδι- κάποιος από το πλήρωμα σώθηκε γιατί, όπως είπαν, τα βομβαρδι- στικά έχουν συνήθως τέσσερις άντρες...

—Αυτό δεν έχει σχέση, απάντησε ο Ντάλλας. "Υπάρχουν βομβαρ- διστικά με έφτα άντρες κι' άλλα μόνο με δύο. "Ωστόσο αν ψάχνουν να με βρουν, ο κίνδυνος άρχίζει να γίνεται σοβαρός. Τι με συμβέ- λει να κάνω;

—Να συνεχίσεις ήσυχα τη δουλειά σου, κανείς δεν πρόκειται να σε πιάσει και μη φοβάσαι. Πάντως αν δούμε τα σκούρα, θα σε στείλουμε στο σπίτι του συγγενή σου στην Αθήνα ή στο σπίτι κά-ποιου δικού μου φίλου...

Κι' οι μέρες άρχισαν να περνούν η μιά πίσω από την άλλη, χω- ρισι ευντυχώς να συμβή τίποτε το έκτακτο. Οι Γερμανοί, αφού έκαναν

παράτησαν ένα πρωί κι' έφυγαν. Ο τόπος ήσυχασε πάλι και πέρασε μιά ολοκληρή βδομάδα ήρεμιάς για τους φιλόενους κατοίκους του χωριού.

Ένα βράδυ όμως μαθεύτηκε ότι δύο Αγγλοι παρουσιάστηκαν σε κάποιον σπίτι της περιοχής και ζήτησαν άσυλο. Ο ένας ήταν βαριά άρρωστος κι' έπρεπε να τον δη άμέσως ο γιατρός. Είχαν δραπέτευ- σει από ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων και περιφέρονταν περισσότερο από μίση έδω και εκεί. Και οι δύο ήσαν σε κακά χάλια κι' οι Μαρ- κούποιοι ήσαν έτοιμοι να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν.

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

—Είστε φοιτητής της Ιατρικής, ο Στέφανος Ζήσης, πήγε και τους κομπλιώτες αποφάσισαν να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Είπε τον άρρωστο, μα δεν του βρήκε τίποτα το σπου-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)
Έλεγε τίποτε. Καταλάβαινε ωστόσο τη λαχτάρα του άλλου και τον άφινε να κάνει ό,τι ήθελε.
Ύστερα κάθησαν σε μια πέτρα, έβγαλαν τσιγάρα κι άρχισαν να καπνίζουν. Σε λίγο ο Ζήσης πρότεινε στον συντρόφο του να γυρίσουν στο σπίτι.

—Ο κεί! Έκανε ο Άγγλος. Μια στιγμή... έχω κάποια δουλειά... Πέριμενε με εδώ κι έφτασα σ' ένα λεπτό...

Απομακρύνθηκε τρέχοντας, χάθηκε πίσω από κάτι δέντρα κι έριξε μια ματιά ολόγυρα. Ύστερα έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του, σήκωσε μια κοτρώνα και το έκοψε από κάτω. Έριξε πάλι μια ματιά γύρω του, χαμογέλασε ικανοποιημένος και ξαναγύρισε στο φίλο του που τον πήρε κι έφυγαν. Άλλα δεν είχαν απομακρυνθεί ούτε δέκα βήματα, όταν μια σκιά πρόδρασε πίσω από τα δέντρα που είχε σταθεί πριν από λίγο ο Χιούζ. Ανασήκωσε κατόπιν μια-μια τις πέτρες που ήταν εκεί. Κάτω από την τελευταία, βρήκε το χαρτί που είχε άρσει ο Άγγλος. Το πρόσωπό του άστραψε ολόκληρο. Έβγαλε τότε ένα κλεφτοφανάρο από την τσέπη του, τ' άναψε και διέδρασε: «Η δουλειά πηγαίνει περίφημα. Νά μας παρακολουθείτε συνεχώς και άθεότατο. Βρισκόμαστε στα ίχνη μιας μεγάλης οργανώσεως. Στις 2 ή 3 'Ιουλίου, πρόκειται να αναχωρήσουμε για την Αίγυπτο, από το Λαύριο. Νά είσαυτε έτοιμοι, ώστε να μας συλλάβετε άδους. Ίσως να βρίσκεται μαζί μας και ο άλεξιπρωτιστής...»

Ο άγνωστος έφριξε τα δόντια του κι έβαλε το σημείωμα στην τσέπη του. Σ' ένα σημείο του ασφαλτοστρωμένου δρόμου των Μεσογείων, στεκόταν ένα αυτοκίνητο με σβησμένα τα φώτα. Μέσα καθόντουσαν δύο Γερμανοί, που κουδέντιασαν χαμηλόφωνα. Μόλις είδαν τον άγνωστο να πλησιάζει, άναψαν τα φανάρια τους κι έβρισαν το φως στο πρόσωπό του. Εκείνος στάθηκε άποτομα κι έβαλε τα χέρια του στο στήθος. Φαίνεται πως η κίνησή αυτή ήταν συνθηματική, γιατί οι Γερμανοί τον κάλεσαν άμέσως κοντά τους. Άνοιξαν κατόπιν την πόρτα του αυτοκινήτου και τον έμπασαν μέσα.

—Λοιπόν, ρώτησε ο ένας αξιωματικός. Τι νέα μας φέρνεις, χέρ Πουλάκος;
—Οι δύο πράκτορες μας έκαναν αληθινά θαύματα, αποκρίθηκε εκείνος και τους διάβασε το σημείωμα. Σε λίγο θα βρίσκεται στα χέρια μας μια ολόκληρη οργανώσις. Κι' αυτό χάρis σε μένα που κατέστρωσα το σχέδιο...

Ο Γιώργος Πουλάκος ήταν ένας φοβερός πρόδοτης. Ήταν πρώην πολιτικός μηχανικός, μα παρήγαγε τη δουλειά του για να μη στην υπηρεσία «3000» των Γερμανών. Οι καταδόσεις του άνεχονταν σε πολλές δεκάδες κι' όσους συνέληφθηκαν κατόπιν υποδείξεώς του, εκτελέστηκαν όλοι σχεδόν. Όταν μαθεύτηκε πως στο Μαρκόπουλο έπεσε κάποιος Άγγλος άξιοτίμητος, ο Πουλάκος άνάλαβε να τον άνακάλυψη. Βρήκε δύο άλλους πρόδοτες που μιλούσαν θαυμάσια τ' άγγλικά, τους κατατόπισε όπως πρέπει και τους έστειλε στο χωριό για να ζητήσουν καταφύγιο ως Βρετανοί φυγάδες. Κι' όπως είπαμε δεν τα κατάφεραν άσχημα. Οι καταδόσεις αούτοι ήταν ο Άγγελος Παχογιώτης κι' ο Θωμάς Άράκης, δύο πρώην πλαστογράφοι που πέρασαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στις φυλακές της Γερμανίας. Ύστερα η Γκεστάπο τους έφερε μαζί της στην Ελλάδα — όπως έφερε και πολλούς άλλους — για να τους χρησιμοποιήσει σε παράμοιες δουλειές. Κι' οι άνθρωποι αούτοι στάθηκαν οι χειρότεροι έχθροι της πατρίδας μας...

Όσοσο ο Στέφανος Ζήσης, ρωτώντας δεξιά κι' αριστερά, κατάρθωσε να φάση και στον Κουλούρα που έκρυβε τον Ραίη Ντάλλα. Τόσο ο γέρο κτηματίας όσο και τα δύο παιδιά του, είχαν άπολυτή έμπιστοσύνη στο φαίτη. Έτσι όταν τους είπε εκείνος για το χαρτί που προτείμαζε στους δύο Άγγλους, για τον έλλαντομερικανό πιλότο που έπαιναν ρακέλασαν να τον πάρουν μαζί τους. Γιατί ο Ζήσης ήταν άποφασισμένος να φύγει κι' αούτος γιά την Αίγυπτο. Ο φίλος του που είχε το της, ένας θαλασσοδούλος που είχε κάνει πολλά ταξίδια ως τότε στα Μικρασιατικά παρά-πελάγια, έλεγε πως την επομένη θα άρριμνιζε έρημική άκτι του Λαυρίου. Οι δύο αούτοι που τους φιλοέπειναν κι' έφυγαν μαζί Ντάλλα. Σ' ένα σημείο τους περίμεναν ο στερν άνδρικής ο Άναστάσης Κουλούρας. Ύ-ένα γρήγορο άλόγο και ξεκίνησαν άμέσως. Έπειδή δεν τους έτυχε τίποτα στο δρόμο, έ-

Προσεχώς στο «ΘΗΣΙΑΥΡΟ» άρχίζει ή δημοσίευσις μιιάς νέας ιστορικής σειράς, που θα καταπλήξει και θα συναρπάσει τούς άναγνώστες μας, με τό γενικό τίτλο:

ΓΟΗΣΣΕΣ της άρχαιότητος

«Όλη ή άρχαία ιστορία είνε γεμάτη άπό έξαιρετικές μορφές γυναικών, που με την δυνατή προσωπικότητά τους και με τα φλογερά πάθη που ένέπνευσαν, άνέτρεψαν θρόνους, αίματοκύλησαν λαούς, προκάλεσαν έπαναστάσεις και έδεσποσαν πάνω σε ολόκληρες εποχές.

Η νέα αυτή έξαιρετική σειρά θα δώσει άνάγλυψη την εικόνα τους και θα παρουσιάσει με γλαφυρό κι άριστογρηματικό τρόπο τον καταπληκτικό ρόλο που έπαιξαν οι γυναίκες αυτές με την ήφαιστειώδη ίδιουσγκρασία τους και που έγραψαν με τα άδρα χέρια τους μερικές άπό τις ώραιότερες και πιο ένδιαφέρουσες σελίδες της άρχαίας ιστορίας.

φτασαν άκριβώς την ώριμήν ώρα στον προορισμό τους.

Ο καπετάν Φασουλιώτης τους υποδέχτηκε κοντά στο καϊκι του. Έπειτα χαμηλόφωνα, τους είπε να ηγήσουν στο σκάφος όσοι έπρόκειτο να φύγουν. Φυσικά θα έφυγαν όλοι, άκόμη κι' ο Άναστάσης Κουλούρας που μόλις εκείνη τη στιγμή το είχε άποφασίσει. Η μηχανή μπήκε μπροστά αλλά το καϊκι δεν πρόλαβε να ξεκινήσει. Ξαφικά πίσω άπό τους πανούηλους βράχους της άκτής ξεμπύκαρεν καμμία πενήνταριά Γερμανοί με αούματα και τους διέταξαν να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. Συγχρόνως οι δύο... Άγγλοι έκαναν ένα βήμα προς τα πίσω και με άστραπιαία ταχύτητα τράβηξαν τα περιστροφά τους, που είχαν κρυμμένα στις τσέπες τους.

—Εκείνος που δά κάνει την παραμικρή κίνηση, θα πέση άμέσως νεκρός! Ξεφώνησαν. Έμπροσθ, έξω άπό το καϊκι!

Οι Έλληνες έμειναν με το στόμα άνοιχτό. Μόλις εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν τον προδοτικό ρόλο των δύο δίδην Βρετανών. Άλλά ο Ραίη Ντάλλα δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο. Μ' ένα πήδημα βρήθηκε δίπλα στον ένα πρόδοτη, τον άρπάξε άπό το λαιμό και μ' ένα σφυγιά που είχε μαζί του του κατάφερε άπανταία χτυπήματα στο στομάχι. Τον πρόλαβε όμως ο Άγγελος Παχογιώτης και του άδειασε το περιστροφό στην πλάτη. Στο μεταξύ άρμησαν κι' οι Γερμανοί και τους συνέλαβαν όλους. Τους μετέφεραν στην Αθήνα κι' έκτός άπό τον Ντάλλα που τον πήγαν στο νοσοκομείο, όλοι οι άλλοι δοκίμασαν τα πιο άπάνθρωπα μαρτύρια για να ήμολογηθούν.

Κανείς όμως δεν άνοιξε το στόμα του ούτε μια φορά. Κι' οι Γερμανοί τους καταδίκασαν σε θάνατο. Ο Άναστάσης Κουλούρας, ο Στέφανος Ζήσης κι' ο καπετάν Σοφοκλής Φασουλιώτης, εκτελέστηκαν στις 17 Αύγουστου 1943, στο Δαφνί. Το γέρο Κουλούρα και το γυιό του Θανάση — που τους έπιασαν άργότερα κι' αούτους — τους έβαλαν την ποινή των ισούλων. Άλλά ο πρώτος πέθανε ύστερα άπό λίγον καιρό στις φυλακές της Αίγυπας.

Το Ραίη Ντάλλας τον έκαναν καλά και τον έστειλαν στη Γερμανία να δικασθή. Άλλά το τράινο που τον μετέφερε δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό του. Περνώσαν άπο την Σεβρία, οι άντάρτες του Τίτο το άνατίναξαν και ο πολυμήρς πιλότος μαζί με δεκατρείς άλλους κρατούμενους κατάρθωσαν να δραπέτευσουν και να παραμεινούν στο βουνά ως την άπελευθέρωσι. Όσο για τους πρόδοτες, έκτός άπό το Θωμά Άράκη, που πέθανε άπό τα τραύματα του Έλλαντομερικανού, ο Άγγελος Παχογιώτης κι' ο Γιώργος Πουλάκος έξαφανίστηκαν, όταν έφυγαν άπο την Ελλάδα οι Γερμανοί. Η έλληνική άστυνομία τους άναζητεί. Και κάποτε φυσικά θα πέσουν στα χέρια της.

Και μια άπαραιτήτη δήλωσι: Με τ' όνομα Γιώργος Πουλάκος υπήρξε κι' ένας τίμιος άγωνιστής των Βυρβάνων που πέθανε μετά την άπελευθέρωσι. Κατοικούσε στην όδο Νέστορος 5 στην Καλλιθέα, και δεν είχε καμμία σχέση με τον προαναφερόμενο πρόκτορα των Γερμανών...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Άπαντήσεις έπίστολών

Άστυνόμον Β. Ι. Π., Ένταυθα: Την άποκλειστικότητα την έχει ο «Θησαυρός». Άσφαλώς όμως θα σας δώση το δικαίωμα της άναδημοσίευσας. Άχ. Βουδούρη η, Αίγυπτος: Μου χρειάζονται περισσότερα στοιχεία. Πότε θα μου τα στείλετε; Γερ. Μουρκακή η, Αίγυπτος: Δεν άμφιδάλλω για όσα μου γράφετε. Άλλά τα στοιχεία μου τα συγκεντρώνω άπό έπίσημους φακέλους. Εύά η. Κουζέλη η, Λουτρά Κατάφα: Δεν ήταν Άγγλος άλλά Δανός που υπηρετούσε στις Συμ. μαχικές Δυνάμεις Καταδρομών. Σκοτώθηκε στην Ιταλία. Μιχ. Λιαροούτσος η, Πειραιάς: Τον γνώρισα κι' έχω φωτογραφία μαζί του. Μπορώ εύχαρίστως να σας την παραχωρήσω. Δ. Κοκκίνη η, Όλυμπος: Ναι, είμαι σύμφωνος. Για πότε όμως; Χριστόφο. Λεοντίδης η, Φιλαδέφ: Νά μου γράψετε ό,τι θέλετε και θα σας άπαντήσω. Για το ένδιαφέρον εύχαριστώ, Κωνστ. Πανίδης η, Ι. Πρίόβολον και Σ. Ρουσάν η, Ένταυθα: Πώς είναι δυνατό αούτο; Νομίζω πως έχω εύθυνη άπάντησι στους άναγνώστες του «Θησαυρού». Χαρ. Λαμπρόπουλον η, Καλλιθέα: Ποτέ δεν άσολήθηκα με το πρόσωπο αούτο. Ούτε καν το γνωρίζω. Μ. Μιχαλάκης η, Σπάρτη: Ο κ. Τζωρτζής Τζωρτζάκης, έγινε εκ των ύστερων φίλων μου. Τα στοιχεία δεν μου τα έδωσε αούτος. Τα πρόμαγα έβιναν όπως τα περιγράφω. Παναγιώτη Βρουλάκη η, Άγρινον: Στην άνατίμη εκείνη σκοτώθηκαν τριανταδύο ήμιοι. Άνάμεισε σ' αούτους ήταν κι' ο άδελφός σας, Στυλ. Μ. Γεωργουλόπουλον η, Καλαμάκι, Κόρινθος: Την καταστροφή της διάρρυος την έλαβε άναλάσει ο ταγματάρχης Γιάννης Τσιγάντες με τους άνθρώπους του. Τα όπολωνα τα γνωρίζετε. Άγγελον Ιωαννίδη η, Αιτωλικό-Μεσολόγγι: Τρία γράμματα σε μια βδομάδα για μια μικρή έκδολευσι! Η δουλειά σας έγινε. Άντρεά Μακρόμικχαλάκη η, Ηράκλειον-Κρήτης: Αποδομιά, αλλά δεν φταίω εγώ. Νά άπειδυνήθη στην ταχυδρομική υπηρεσία της περιοχής σας. Κάπου θα παράπεσε. Γεώργιον Ν. Ν., Ένταυθα: Ο συνταγματάρχης Σ. δεν μου είπε ποτέ τίποτε. Ούτε χρειάζονταν να μου πη. Όλος ο τίμιος έλληνικός κόσμος γνωρίζει τη δράση του. Σ. Η.: Ένταυθα: Ο καλλιτέχνης είναι ο κ. Νίκος Νομικός. Εύχαριστώ για το ένδιαφέρον. Μ. Δελετίδης η, Κώστα Σαγιάνιον, Νικόλαον Μουτσην, Γεωργιον Σαντορινιόν, Κωνσταντινον Παπαθεοδωσιον, Γ. Κυριακόπουλον, Παναγι. Άλεξιάδην, Σταθρον Πανοπουλον, Έμμ. Λαζάρην, Χαρ. λαμπρον Φουστέρην, Γ. Σπανόν και πολλά άλλα δυσανάγνωστα όνόματα, Β.Σ.Τ. 903: Εύχαριστώ θερμά. Το όμαδικό σας γράμμα με συγκίνησε βαθύτατα. Δε συνεχιστούν. Μιμή η, Άντωνόπουλο, Γυθείο: Όταν θα γυρίσετε στην Αθήνα, περάστε άπό τα γραφεία μας. Άντρεά Καρπαθάκης η, Ρόδου: Βέβαια. Το δικήν είναι μαζί σας. Για την άλλη υπόθεσι είναι άργα. Εύά η. Ηλιάδης η, Μυτιλήνη: Δεν πρόκειται να έπαυέσθω. Για τις υποδείξεις εύχαριστώ. Σέργιο Μπρίκην, Αθήνα: Η εκτέλεσις έγινε στις 8 Σεπτεμβρίου 1944. Περισσότερες πληροφορίες θα σας δώση ή Άρχιεπισκοπή Αθηνών. Λούλα Άστεριον η, Ένταυθα: Ήταν πρόδοτης και πλήρωσε. Δεν πρέπει να λυπάστε. Μαρία Γιαννουλοπούλου και Χρήστο Δημητριάδη, Θεσσαλονίκη: Εύχαριστείς. Υπάρχουν άρκετά στοιχεία και θα γράσω. Υπάρχουν άρκετά και άλλοι. Ιωάννη η, Σπυρόπουλον, Πάτρας: Γιατί άμφιδάλλω; Αούτοι που σας λένε το αντίθετο, έφάλατε. Αούτοι που σας λένε το αντίθετο, έχουν το λόγο τους. Ο «Θησαυρός» δεν κάνει πολιτική. Θεόδωρον Ν. Μακρόν η, Σπάρτη: Ο «Ταθγετώνης» είναι το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου μου. Η πατρίδα σας έξακολουθεί την παλιά της δόξα. Γεώργιον Νησιώτη η, Ένταυθα: Πώς το καταλάβατε; Είσαυτε έξυπνο παιδί. Ορφικόν και Σοφοκλή η, Άντις Άμπέμα: Βιβλία σας στέλνω. Η δέσφυνσι του «Θησαυρού» σας εύχαριστώ. Το ίδιο κι' εγώ. Άλέκο Πετροπουλάκη η, καθγήτη, Ένταυθα: Πετρώστε άπό τα γραφεία μας να σας δώσω φωτογραφία της Μαθητάς Νυχτερινών της τίποτα. Ένταυθα: Εύχαρίστως θα διασχολώ η, Πάρις: Πώς μπορείς όμως άρρη η, Δράμα: Γιατί όχι; Πώς μπορείς να επικοινωνήσω μαζί σας άφού δεν έχω τη δυνατότητα να επικοινωνήσω με κανέναν. Άιθελιάδην, Αθήνα: Ναι, έτσι άκριβώς είναι τα πράγματα. Άν γνωρίζετε έσως κάτι άλλο, μού γράψτε. Παντελή Σ. Σπυρόπουλο η, Θεσσαλονίκη: Το γράμμα που σας έστειλα, μπόρεσε να το μεταχειρισθήτε. Άναλυσά η, Κωνσταντή η, Αθήνα: Άλλά προς το παρόν κάνετε λίγη όπομονή. Θα έξακριώσω και θα σας γράψω.

Β. Ι.

Αγωνίσματα και Σπορ

Έχετε όλοι σας προσέξει, πως αούτες τις εβδομάδες τα μεγάλα σωματεία κι' οι γνωστότερες ομάδες έχουν πέσει με τα μούτρα στους άγώνες και τα

και τα πλήθη προσκαλούν να θαυμάσουν ρεκόρ. Άθλητες των δύο φύλων να χαρούν να καμαρώσουν και χιλιάδικα τινά

...κι' εικαστικά συχνά στα ταμεία των γηπέδων και των στίδων να πλη-

*(ρώσουν!)

Άλλ' άπότοπος ο κόσμος κι' αδιάφορος συνάμα, των άγώνων άτενίζει την πομπώδη τη ρεκλάμα έπειδή στην πλάσι έτούτη, ή αν θέλετε, την χτίσι τους άγώνες τους ποικίλους

Με άγώνες ή ζωή του, δηλαδή, πάντα κυλά και χωρίς λιμά πολλά

διαπρέπει άένανως, καλοκαίρι και χειμώνα, σ' όποιονδήποτε άγωνα!...

Έκινεί άπό το σπίτι, λόγου χάριν, μόλις φέξη κι' αναγκάζεται δρομώως σαν τον... Ζάτοπεκ να

γιά να φτάση ως τη στάσι

το τραμ ή αν έγκαιρώς εις την στάσιον του

*(Βρεθή,)

μπρός της στάσεως το στύλο για πολύ θα... στυλώθη

και θ' αναγκαστή στο τέλος να φουσκώση και ν'

και άγώνες μπόξ ή πάλης με τους άλλους να συ-

*(νώνη!)

Μα και πάλι με την πάλη δεν έσφλα δ ο φουκαράς,

όσοδήποτε κι' αν είναι φοβερός σπληνικός,

γιατί, σίγουρα θα γίνη μέσα σ' όχημα παστός

κι' αντ' αούτου θα προτιμήση ν' αν' έξω κρέμα-

*(σός...)

Κι' ούτω πως σκαρφαλωμένος ο πυγμάχος επίδικης,

θα βρεθή γυρίς να βλή άφινίδως κι' όρειδάτης

και δεινός... άλπινητής!

Άλλά κι' αν πεζοπορήση στην... πεζή μας τη ζωή

κι' άπ' το σπίτι ξεκινήση με τα πόδια το πρωί,

άπ' τ' άθλήματα και πάλι δεν ξεφύγει ούτε δάμνι,

γιατί βρίσκει κάτι δρόμους δίγας σκύρα κι' κα-

*(τσάμνι,)

μα, γεμιάτους τουναντίον, λάκκους, πέτρες, κερα-

*(μίδια,)

τενεκέδες και σκουπίδια

κι' ό φτώχες έκτός των άλλων

θριαμβεύει καθ' έκαστην κι' επί δρόμων άνωμάλων.

*(χωρήσ,)

Στην καρδιά της πρωτεύουσας κι' αν είσώγης προ-

*(χωρήσ,)

με την πιο φιλή βροχούλα τα Χαντεία θ' άντικούση,

ώστε δίγας να το βλή άσχολεύεται, έν συντομία

και με την... λευδοδομιά!

*(θός)

Μα κι' όσάκις είν' αίθρια, πλημμυρίζουν συνήθως,

πάζουν άπ' τις λιμνοθάλασσες ή τα πόδια ή τη όδρα,

που του κόβουν το άνθρώπου ή τα πόδια ή τη όδρα,

Κι' έτσι λόγω προσκομιμάτων

—ή αν θέλεις κολλημάτων—

άνεπίστως κι' αβινιδών,

διαπρέπει και στους δρόμους τους κοινώς κует

*(εμπόδιων!)

*(εμπόδιων!)

Άλλά κι' αν, ύποπτεθείς είν' ο δρόμος όμαλός

κι' είναι άείδος άπό κορμούς και διαβάτες έντελώς

δίγας άλλο κι' εκεί πέρα

άθλητής όλκιμος άνδρας θάν' ο τάλας καθ' μέρα

γιατί άόευντως θα πατήση κάποια... φλούδα λε-

*(μουσιό)

ή κι' άπλως ποτοκαλιού

και μισοίως ή θ' σκάση στα πλακάκια σαν άσκι

ή θα πάση άποδοσκάκω... το πωτάθλημα του σκι

*(Διεπίστωςες πολλάκις, άναγνώστα μου, και είδες)

δτι μ' βλούς τους άγώνες ο Ρώμος έχει πατίδες! Κι' είναι δίγας φλύαρος και χωρίς ύπερβολή, κάθε μικρομυαλάτω άσος στην σκοποβολή, τη στιγμή που πιάνει στέκι

και πελάτες περίμενει ό φτώχες, με το τουφέκι!

*(παύσ,)

Άγωνίζονται οι πάντες και αούτες, παντοιοτρόπως

κι' όλοι τρέχουν στο μπακάλη συνεχώς κι' άδικό-

*(πως,)

για να βρούνε γάλα σκόνη, ρύζι, ζάχαρη, καφέ

και στον τόπο της ντουάτας, λίγη... σάλιτσα, δό-

*(άδερφέ!)

Μα του κάκου πάει ο κόπος κι' ούτω πως οι άτυ-

*(χέις)

άγωνίζονται μινίμως εις τους «δρόμους άντοχής»

*(παύσ,)

Παραλλήλως, όμως, βλέπουν, με κατήφεια και άλσι-

*(λεψη!)

πως κι' έκείνο το φασόλι έτοιμάζεται να... σπανάται,

Βλέπουν τα ζυμαρικά μας τα συνήθη τα σπαγέττα,

*(κέττα)

προς τα νέφι, κάθε μέρα να πηγαίνουν σαν... δου-

*(πείρους)

και του «άλματος εις ύψος» τα ρεκόρ να καταροί-

*(πείρους)

ή τεχνίτες της έμπειρούς

άπολύει άνελεπώς και τους δίνει κάθε μέρα

*(ποδοσφαίρα!)

*(παύσ,)

«Πάρτε δρόμο!» διατάσσει. Κι' οι εργάτες παίδ-

*(νούν δρόμο)

με τους υπόγους υπό μάλης και τα πόδια τους

*(παύσ,)

Και παρ' όλο που δουλεύουν, για φαντάσου, εί-

*(ραυνεία!)

στην καλύτερη της χώρας... κλωστοβιομηχανία

*(χωρήα)

τη ζωή τους, πλείστοι όσοι... τεματίζουν παρα-

*(νυία!)

και του βίου των, για πάντα, κόβουν άσφονα τό...

*(παύσ,)

Τώκει ή μοίρα της φυλής μας, χρόνια τώρα στη

*(σειρά)

κι' άπ' την κούνια της άκόμα, ν' αγωνίζεται σκληρά,

Μα παρ' όλο που ποτέ της τους πολέμους δεν τρώ-

*(μάζει)

και γυμνώνει και δαμάζει

με «γυμνόν» σπαθί και μόνον τώσες αυτοκατορίες

τα σπατίζει και τα κάνει, όταν βλέπει... έφοριές!

Νοιάζει φόβους, τέτοιες ώρες, σιγή συγκοιμα και

*(τρόμους)

και τον... Στόν έπισκιάζει στήθε ταχύτητες τους

*(δρόμους!)

Μαραθώνιο έπίσης, σε μια ώρα τρέχει πάντα,

υλίες βλέπει του έόδου την...κατάμαστη την τσάντα,

γιατί αν τυχόν σε πιάση τέτοιος κέρβερος στο νέρι,

*(δέν έξοει)

πούχει άγνοια των πάντων και... «γυμνόν» σπαθί

σε... γυμνώνει άπροκαλύπτως και σε κάνει άναμ-

*(φιδόλως)

να κυτάν ο κόσμος όλος

τά... γεγυμνωμένα όσα σου

και να υπάγεται μπροστά σου

κι' ο μαρμαρίνος εκείνος του Ζαπτείου ο Δισκο-

*(όόλος!)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η γυναικεία δραστηριότης

Ο άντρας είναι περισσότερο δραστήριος από τη γυναίκα;

Αλλά πρώτα-πρώτα τι εννοούμε όταν μιλούμε για δραστηριότητα; Κατά γενικό κανόνα, η δραστηριότης είναι μια εσωτερική παρόρμηση, που μας κάνει να δίνουμε μια υλική ύπασση, στα αίσθηματά, στις σκέψεις μας, στις επιθυμίες μας κτλ.

Αυτή η παρόρμηση δεν είναι η ίδια στον άντρα και στη γυναίκα. Στον πρώτον η δράση υπαγορεύεται από το λογικό. Είναι αποτέλεσμα συλλογισμών, κρίσεων, μιας λεπτομερούς, προσεκτικής και πολύπλοκης εξέτασης. Στη γυναίκα, αντίθετα, υπερισχύει το ένστικτο. Αυτό την παρακινεί στη δράση. Ο ρόλος που διαδραματίζει η σκέψη στις πράξεις της είναι ανάσχετος.

Αλλά και στις εκδηλώσεις της επίσης η δράση του άντρα διαφέρει από εκείνη της γυναίκας. Ο άντρας έχει μια τρομακτική δύναμη εργασίας. Αναπτύσσει εξ άλλου αξιοθαύμαστη πρωτοβουλία, βάσει ωριμμένων σκοπούς μπροστά του και δείχνει μεγαλύτερη προσηλωσι, ακρίβεια και σταθερότητα στην εργασία του. Η σκέψη δεν τον εγκαταλείπει ποτέ σ' όλες τις φάσεις της εργασίας του. Συγκρίνει ακατάπαυστα την καταβληθείσα προσπάθεια με τα επιτευχθέντα αποτελέσματα και προσπαθεί να βρή μεθόδους και συστήματα που θα του επιτρέψουν να κωράζεται λιγότερο και να έχει μεγαλύτερη απόδοση. Η γυναίκα, αντίθετα, ρίχνεται στα τυφλά στην εργασία που το ένστικτό της την παρακινεί να κάνει και την εκτελεί μηχανικά και χωρίς να σκέπτεται σχεδόν. Κι' οστό-

σο, η εργασία της είναι λιγότερο τυφλή από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Γιατί έχει ως φωτεινό οδηγό τη διαίσθησή. Αυτή την πληροφορεί και για το σκοπό που πρέπει να επιδιώξει και για το μέσο που πρέπει να χρησιμοποιήσει. Γι' αυτό πετυχαίνει πολύ καλύτερα από τον άντρα, ενώ σκέπτεται πολύ λιγότερο απ' αυτόν.

Αλλά να ένα χτυπητό παράδειγμα:

Ας φανταστούμε ένα παιδάκι που κλαίει. Ο άντρας, προτού κάμει την παραμικρή προσπάθεια για να το ηρεμήσει, θα θελήσει να μάθει γιατί κλαίει κι' αν έχει ή όχι δική του κλαίη. Αφού κάμει αυτή την έρευνα, θα σκεφθεί πώς πρέπει να ενεργήσει για να σταματήσει τα δάκρυα του παιδιού, θα καταστρώσει ένα σχέδιο και θα το εκτελέσει. Αλλά η εξέταση του μπορεί να τον οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι δεν πρέπει να κάμει τίποτα. Θα μείνει τότε με σταυρωμένα χέρια. Αλλά κι' όταν ακόμη αποφασίσει να δράσει, δεν θ' αφιερώσει σ' αυτή την προσπάθεια ολόκληρη την ψυχή του. Θα εφαρμόσει απλώς το σχέδιο που κατέστρωσε κι' αν αυτό αποτύχει, θα καταστρώσει ένα άλλο.

Η γυναίκα, αντίθετα, μόλις δει ένα παιδάκι να κλαίει, θα καταλάβει αμέσως με τη διαίσθησή της γιατί κλαίει και τι πρέπει να κάμει για να το παρηγορήσει και να το ηρεμήσει. Ούτε έρευνες θα κάμει, ούτε σχέδια θα καταστρώσει. Θα ενεργήσει του-ναντίον με τρόπο κεραυνό-δολο κι' οι πιθανότητές της να επιτύχει θα είναι πολύ μεγαλύτερες από εκείνες του άνδρος.

Αυτό εξηγεί γιατί ο άντρας κωράζεται γρηγορό-

τερα από μια γυναίκα. Για τον άντρα κάθε δράση είναι κοπιώδης, γιατί απαιτεί μια προσπάθεια του μυαλού του και μια συνεχή προσοχή. Η γυναίκα, αντίθετα, που έχει οδηγό τη διαίσθησή της, εργάζεται με μεγαλύτερη ευκολία και άνεση.

Αυτό εξηγεί επίσης γιατί ο άντρας είναι πιο ραθυμς από τη γυναίκα. Αυτό εξηγεί ακόμη γιατί η γυναίκα βρίσκει άνισρη τη λογική του άντρα και δεν μπορεί να την καταλάβει. Την θεωρεί, μάλιστα, ολότελα περιττή και μάταιη.

Η αντίθεση σ' αυτό το κεφάλαιο γίνεται περισσότερο αισθητή στον έρωτα. Η έρωτευμένη γυναίκα κατέχεται από έναν πυρετό δραστηριότητος. Δεν μπορεί να σταθή πουθενά, ζητάει διαρκώς προσχήματα για να τρέξει κοντά στον αγαπημένο της, τον απασχολεί μ' ένα σωρό ασήμαντα πράγματα και δεν κατορθώνει να βρή ποτέ ησυχία.

Οι έρωτευμένες γυναίκες της ρομαντικής εποχής ξεσπούσαν στα γράμματα. Η κυρία ντε Σαμπάκ έγραφε δέκα τουλάχιστον γράμματα στην ημέρα στον αγαπημένο της κι' η περίφημη Νι-νόν ντε Λανκλό, κάθε φορά που ένα καινούργιο αίσθημα έμπαινε στην ψυχή της, αναστάτωνε τους υπηρέτες της με τις εξωφρενικές διαταγές της, έτρεχε στο σταύλο της, όπου εύρισκε πώς τίποτα δεν γινόταν όπως έπρεπε, μετατόπιζε τα έπιπλα της κι' έκανε τό σπιτι της άνω κάτω. Και μια άλλη περίφημη έρωτευμένη, η δούκισσα ντε Γκονζάνγκ καταδίωκε τον αρχιεπίσκοπο της Ρένς, που αγαπούσε, ακόμη και μέσα στην εκκλησία όπου ιερούργουσε.

Όλα αυτά φαίνονται παράλογα. Αλλά ο έρωας για τη γυναίκα δεν είναι τίποτα άλλο, από έναν αχαλίνωτο παραλογισμό.

Ο έρωτευμένος άντρας, αντίθετα, δεν παύει ούτε στιγμή να λογικεύεται. Γι' αυτό δεν κάνει τίποτα που να είναι περιττό ή άσκοπο. Αυτός ο ήρεμος τρόπος, όμως, με τον οποίον αντιμετωπίζει τα πράγματα, εκνευρίζει τη γυναίκα, που χαρακτηρίζει τη λογική του σαν αδιαφορία και την απαρξία του σαν ψυχρότητα. Δημιουργείται έτσι μεταξύ τους μια σύγκρουσι, που μπορεί να έχει απρόοπτες συνέπειες.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, απάντησι στην ερώτησι αν ο άντρας είναι πιο δραστήριος από τη γυναίκα ή αντίστροφα. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι η δραστηριότης των διαφέρει και ως προς τα αίτια που την προκαλούν—ο άντρας σκέπτεται προτού κάμει κάτι, η γυναίκα δρά υπακούοντας στο ένστικτό της—και ως προς τις εκδηλώσεις της. Μια άλλη διαφορά είναι η έξης: Ο άντρας δρά άπο-γόνως στον έρωτα, ενώ η γυναίκα είναι δυ-νατόν να φθείρεται σωματι-κά και ψυχικά χωρίς να α-ποβλήται σ' ώριμο σκο-πό και χωρίς να έχει συγκε-κοιμένη επιδίωξι.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Προβλεπτικότητα

— Σέρεις γιατί ο Θεός έπλασε τη γυναίκα τελευταία απ' όλα τα άλλα πλάσματα;
— Γιατί;
— Γιατί, αν την είχε πλάσει πρώ-τη, θα του έφερνε αντίρρησης σ' όλα του τα σχέδια!...

Μεταξύ φιλενάδων:
— Αυτός είναι, λοιπόν, ο νέος σου καθηγητής των Άγγλικών; Τι έχεις μάθει;
— Ότι είναι είκοσιπέντε χρόνων εργένης και ότι λέγεται Τάκης...

Η κυρία: Βλέπετε τι ώραίο κέντημα;... Έχει γίνει πρό 60 χρό-νων.
Ο απρόσεχτος κύριος: Έτσι, έ; Πολύ ώραίο! Έσεις το φτιά-ξατε;

— Πώς μπορώ να πάω στις φυ-λακές Αδέρφω; ρωτάει κάποιος ε-παρχιώτης ένα διαβάτη.
Κι' εκείνος, θέλοντας ν' α-στείνευθι:
— Ω, είναι απλούστατο: Μπες σ' εκείνο το χρυσοχοείο, άρπαξε ένα θα-χτυλίδι... και σε λίγα λεπτά, θα βροίσκεσαι εκεί που θέλεις!...

Ρώτησαν κάποιον μεγάλο γλεντζέ:
— Πού θέλεις να πας καλυτέρα, στον Παράδεισο ή στην Κόλασι;
— Όσον αφορά το κλίμα, προ-τιμώ τον Παράδεισο, όσο για τη συν-τροφιά, προτιμώ την Κόλασι!...

Ο δικηγόρος: Σε απάλλαξαν από την κατηγορία της κλοπής;
Ο κατηγόρουμένος: Μ' άλλα λόγια, κυρίες δικηγόρε, μπορώ να κρατήσω το ρολόι;

— Θα ήθελα, κ. καθηγητά, ο γυ-ός μου να μορφωθεί τέλεια, να μάθι και Λατινικά ακόμη!
— Πολύ καλά, κυρία Νεοπλουτί-δη, αν και τα Λατινικά, όπως ξέρετε, είναι μια νεκρή γλώσσα.

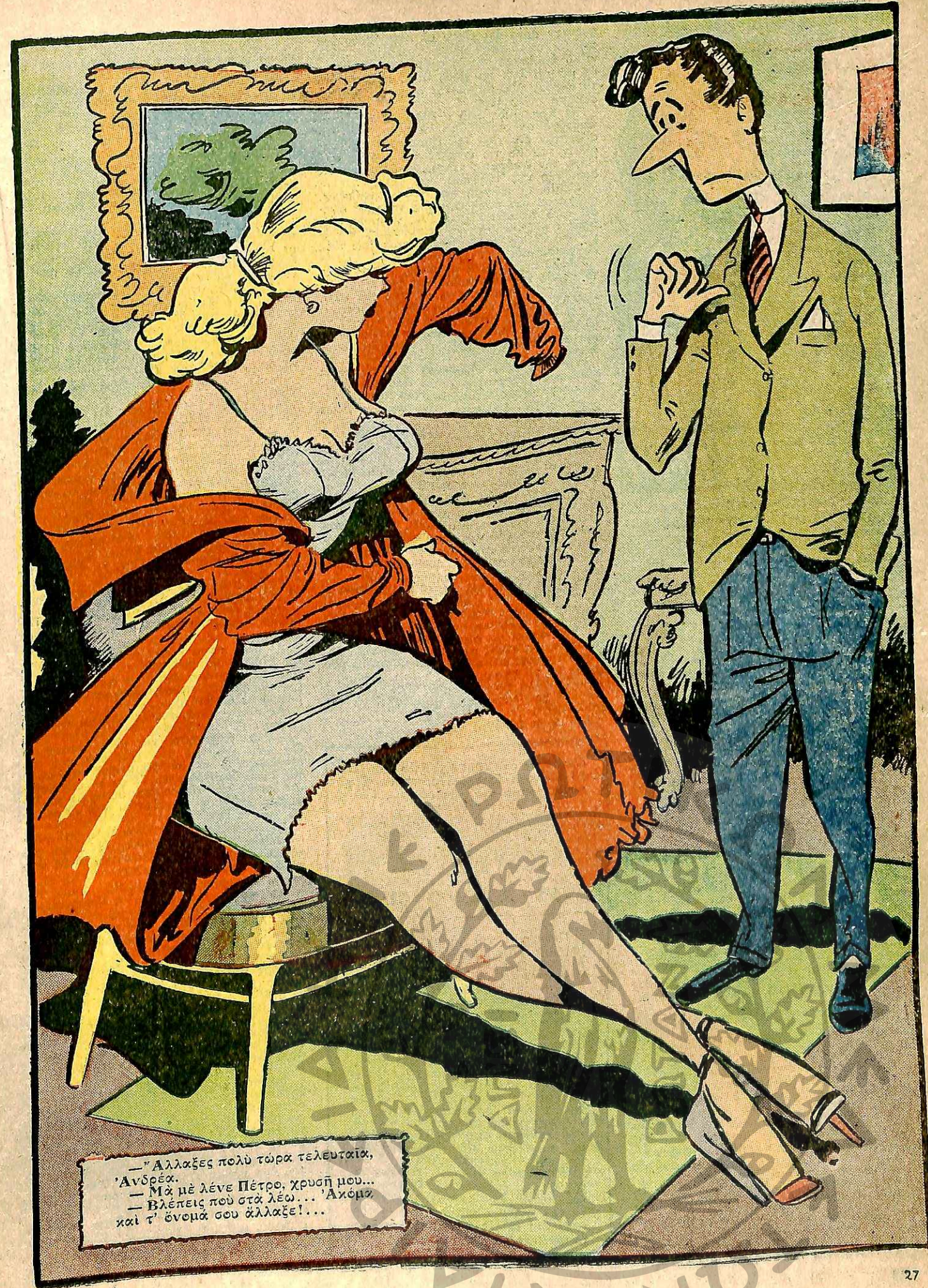
— Α! τόσο το καλύτερο! Γιατί ο γυιός μου, όταν θα μεγαλώσει, θα γίνει εργολάβος κηδεϊών!...

— Ο μακαρίτης ο άνδρας σας, που ήταν δήμορχος, άφησε κανέναν αντικαταστάτη;
— Όχι. Είμαι ακόμα χήρα!...

Η κυρία: Μου έχεις υποσχεθί, έξη μήνες τώρα, να μου αγοράσης το καλύτερο ραδιόφωνο που υπάρχει.
Ο κύριος: Ναι, Ροζαλία μου. Αλλά ξέρεις, το ραδιόφωνο κάθε μέ-ρα τελειοποιείται!

Εκείνος: Φρονείτε, ότι το φι-λί κάνει κακό στην υγεία;
Εκείνη: Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να σάς πώ...
Εκείνος: Δεν έχετε ποτέ φι-ληθί;
Εκείνη: Δεν έχω ποτέ άρρω-στήσει!

Η σκηνή σε κάποιο σπίτι, όπου δίνεται ένα γεύμα. Συζητούν δυο κα-λεσμένοι.
— Ο διπλάνος μου, λέει αιγά, δ' ένας στον άλλον, θα είναι ασφαλώς ή-θοποιός ή σήτορας...
— Πώς το κατάλαβες;
— Δεν πρόσεξες τη ζωορή κίνησι διαμαρτυρίας που έκαμε, όταν τον ρώ-τησα αν ήθελε μια ντομάτα;

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΣ

* Ο έρωας είναι το άστρο που κυττάζουν οι άντρες με περιέργεια κι' επιμονή ψηλά στον ούρανο, την ώρα που περπατούν στο δρόμο και ο γάμος είναι η ανοικτή τρύπα του πεζοδρόμιου.

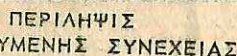
* Αν η γυναίκα σου γελά με τ' άστεία σου, σημαίνει ότι η τ' άστεία σου είναι καλά ή η γυναίκα σου... είναι καλή.

* Τώρα στοιχίζει περισσότερο η διασκέδασι ενός παι-διού, απ' όσο άλλοτε στοιχίζει η μόρφωσι του πατέρα του.

* Όταν μια γυναίκα αγοράζει κάτι το αγοράζει για τις ακόλουθες αιτίες: 1) Επειδή ο άντρας της της λέει, ότι δεν μπορεί να το αγοράσει. 2) Επειδή οι γειτόνισσές της δεν μπορούν να το αγοράσουν. 3) Επειδή κανείς δεν τό έχει. 4) Γιατί δλοι το έχουν. 5) Γιατί δεν θέλει να σκέ-πτεται ότι πρέπει να το αγοράσι. 6) Γιατί θέλει να το ζε-κάσι.

* Όσοι έχετε στενοχώριες, φέρετε στο νου σας το τσα-γερό όταν είναι στη φωτιά. Μπορεί να είναι ως το λα.μό και να βράζει, αλλά πάντοτε θα εξακολουθή να σφυρίζει.

* Όταν ένας άνθρωπος αποφασίζει να παντρευτή, ίσως αυτή να είναι η τελευταία απόφασις που του επιτρέπεται να πάρη.

Προσεχώς στο «ΘΗΣΑΥΡΟ» αρχίζει!

MIXAHL ZEBAKO

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΝΗΩΝ

Ἡ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν» εἶναι τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ πόνου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς φρίκης πού θά συναρπάσῃ καὶ θά γοητεύσῃ μὲ τίς ἀλλεπάλληλες συν-
τερρακτικές περιπέτειές του.

1000

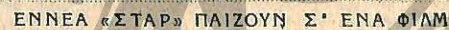
Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν ἠ-
 ἐπιθυμοῦσε. Ἐπρεπε, ὁμως, νὰ ἀρκεσθῇ
 αὐτὴν. Γιὰ τὴ στιγμὴ, δὲν μποροῦσε

.....
.....

.....

ΚΑ ΟΙΩΛΕΣ ΤΙΣ ΕΝΕΑ ΑΥΤΕΣ ΚΑΛΚΟΝΕΣ ΥΙΟ
ΣΤΕΛΛΟ ΠΗΓΑ

Οι νέες αυτές είναι έννεα από τις καλλονές, που έλαβαν μέρος στον περυσινό διαγωνισμό, που έγινε στο Παλιό Μήτση για την αναδείξει της «Σταρ Υψηλός». Τον τίτλο των κερδώς του ως γνωστόν η «Σταρ Φινλανδία» Άρμι Κοζέλα, η οποία όμως δεν δέχθηκε να υπογράψει συμβόλαιο με την κινηματογραφική εταιρεία «Γουίνδερσκα». Ή εταιρεία γύρισε τότε διάφορα δοκιμαστικά φιλμ με τις υπόλοιπες υποψήφιες και τελικά διαλέξε τις έννεα αυτές καλλονές για να παίξουν στο φιλμ «Ο Άμπος και ο Κοστέλλο ηγνάνουν στον Άρη».

Η Ζωή δέν είναι ΟΝΕΙΡΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΕΙΝ' άπίστευτο πόσες γυναίκες ζούνε μόνες στόν κοσμο», σκεφόταν ή Λέα, καθισμένη στή μικρή πολυθρόνα του σαλονιού. «Άπίστευτο πόσες αντιμετώπιζούν μόνες τή ζωή, πικραμένες, άπογορευμένες, όπως ή Μαρία, ή Ρένα... εγώ...». Σκεφόταν τόν εαυτό της πάντα τελευταίο, σάν νάθελε νά ξεχάσει τήν άγωνία, τίς δυσάρεστες, τήν πληγή που, από χρόνια, τήν έθλιβαν. Ο πόνος του άλλου έσβυνε τό δικό της. Μά τώρα δέν μπορούσε πιά, δέν άντεχε. Ο πατέρας της, πέντε χρόνια, είχε φύγει μέ τή γυναίκα ενός Πολωνού ζωγράφου και ή μητέρα της είχε υποφέρει τόσο πολύ! Υστερά, ο πατέρας της γύρισε. Ήταν άνώτερος άξιωματικός της αεροπορίας και μιά μέρα, πέφτοντας μέ τό αλεξίπτωτο, που δέ λειτουργήσε, σκοτώθηκε σέ κάτι βράχια. Η μητέρα της, εσθνικά, άπ' τό χτύπημα αυτό, είχε τόσο άρρωστήσει, που γύριζε από κλινική, άπ' τό χτύπημα νά γιάτρευτ ή. Μά τά νεύρα όταν ξεχαρβαλωθούν μιά φορά, δύσκολα ίσοροπούν. Έτσι ή Λέα είχε μείνει μόνη μέσα στό σπίτι, μέ τήν άγωνία και τή θλίψη της.

«Είν' άπίστευτο πόσες γυναίκες...» σκεφόταν πάλι. Η έφημερίδα ήταν κοντά της. Είχε διαβάσει και ξαναδιαβάσει αρκετές φορές τήν άγγελία: «Ζητείται δεσποινίς καθώς πρέπει, γνωρίζουσα εί δυνατόν μιά ξένη γλώσσα και επιθυμούσα νά διάγει οικογενειακόν βίον και νά περιποιηται ένα κύριον μέ τό παιδί του. Άπευθυντέον οικία Ξαδίου όδός τών Άγίων Πατέρων 25, ώρα 17».

Η Λέα σηκώθηκε, πήγε στό μικρό γραφείο, έτοιμη νά γράψη δυό λέξεις, άλλό μετάνιωσε. Όχι, θα παρουσιαζόταν καλύτερα ή ίδια, αίριο, στις πέντε, μέ τήν έφημερίδα στό χέρι.

Η Λέα πλύθηκε, χτενίστηκε, έβαλε τό καλύτερό της φόρεμα κι' έβαψε έλαφρά τά χείλη της. Δέν ήταν πιά πολύ νέα, άλλ' ήταν λυγρή, πρόσωπο, μολλία, ζανθά και μάτια γκριζογάλανα. Είχε γλυκό, ών Πατέρων δέν ήταν και πολύ μακρόν. Έφτασε, σέ λίγο, μπρός σέ μιά πολυκατοικία. Ρώτησε τό θυρωρό. Άνέθηκε μέ τό άσπασέρ στό τρίτο πάτωμα. Είδε στήν καρυδένια πόρτα τ' όνομα «Ξαδίου» κι' από πάνω ένα μικρό στέμμα κόμπας. Χτύπησε τό κουδούνι. Μιά καμαριέρα της άνοιξε.

—Τί θέλετε; τή ρώτησε.
—Τόν κύριο Ξαδίε... Ήρθα γιά... κι' έδειξε τήν έφημερίδα.
Η καμαριέρα τήν έμπασε στό σαλόνι.
—Περιμένετε. Η κυρία θάρη άμέσως.

Η κυρία... Μά ή άγγελία έγραφε γιά «έναν πατέρα και τό παιδί του...»

—Καλημέρα σας, δεσποινίς... τής είπε μιά ήλικιωμένη κυρία, που μπήκε στό σαλόνι.

—Καλημέρα σας... ήρθα... ή έφημερίδα... βλέπετε... ψέλλισε ή Λέα.

—Καθίστε. Μην ταραξέστε, τής είπε πάλι ή κυρία που τής χαμογελούσε στοργικά. Πρόκειται γιά τό γυιό μου... Ήταν παντρεμένος, μά ή γυναίκα του πέθανε. Έχει ένα άγοράκι, δέκα χρόνων, τό Ρίκο. Έγώ είμαι ή μητέρα του, μά δέν μπορώ νά μένω διαρκώς μαζί του. Έχω, βλέπετε, και τόν άντρα μου... Θα διαβάσατε βέβαια τήν άγγελία. Θέλου-με ένα πρόσωπο, που νά μη φύγη σ' ένα-δυό μήνες, άλλα ν' άφοσιωθή στό σπίτι μας, στό παιδί. Έτσι ο γυιός μου θάναί ήσυχος και θα φροντίζη γιά τίς δουλειές του, δίχως νά σκέφτεται τό σπίτι, τό Ρίκο. Μά γιά πέστε μου γιά τόν εαυτό σας... Πώς σας λένε; Πώς ζούσατε ως τώρα;...

Η φωνή τής ήλικιωμένης κυρίας ήταν γλυκειά, στοργική. Η Λέα μίλησε γιά τόν εαυτό της, τά είπε σχεδόν όλα. Η κυρία τήν άκουγε χαμογελώντας. Όταν τελείωσε, τήν πήρε και τής έδειξε τό σπίτι και ύστερα τήν κάμαρά της. Ήταν ένα δωμά-τιο άπλό, εύρύχωρο, καλά επιπλωμένο, που τής θυμισε τήν κάμαρα του σπιτιού της. Μά και ή γοπή τής θυμίζει τή μητέρα της, μέ τούς άσποντικούς τρόπους της.

—Έλάτε ξανά αύριο. Θα συμφωνήσου-με... τής είπε.

—Σας εύχαριστώ πολύ, ψιθύρισε ή Λέα συγκινημένη.

Η Λέα πρην νά ξαναγυρίσει στού Ξα-

διέ, πήγε στήν κλινική, είδε τή μητέρα της, τής τά είπε όλα, πήρε τή συγκατάθεσή της και χάρις σέ μιά φίλη της νοίκιασε και τό σπίτι της. Όταν ξαναπήγε στού Ξαδί ή μητέρα του τής είπε:

—Νά είστε καλή, μά σταθερή μέ όλους. Έπειτα άπ' τό γυιό μου, έσεις διευθύνετε έδώ μέσα. Και νά μου γράφετε συχνά γιά τό Ρίκο...

Σέ λίγο, ή γοπή κυρία Ξαδί έφυγε. Άρχισε τώρα γιά τή Λέα μιά νέα ζωή. Ένοιωσε κάτι σάν άγωνία. Μά, νά, ο Ρίκος ήταν κιόλας κοντά της. Ήταν ένα ώραίο άγόρι, μέ γελαστό πρόσωπο. Θέλησε νά μάθη πολλά γιά τή Λέα: Πού είχε γεννηθή, πώς είχε ζήσει ως τώρα, γιάτί τήν έλεγαν Λέα.

Τί σημαίνει αυτό τ' όνομα; Τίποτα. Ήταν ένα μικρό, χαριτωμένο, άξιολάτρευτο όνομα: Λέα. Κάτι σάν γλυκειά μουσική. Έπειτα άπ' τό δείπνο, όταν ο Ρίκος είχε πλავήσει κιόλας, ήρθε ο πατέρας του. Η καμαριέρα χτύπησε στήν πόρτα τής κάμαρας τής Λέας και τής είπε πώς ο κύριος τήν περίμενε. Η Λέα σηκώθηκε και πήγε στό γραφείο του.

—Κύριε κόμη... είπε Λέα σιγανά.

Κυττάχτηκαν λίγα δευτερόλεπτα, δίχως νά μιλήσουν.

—Η μητέρα μου μου μίλησε γιά σας, τής είπε χαμογελώντας... Σας εύχαριστώ που δέχτηκε... Φαντάζομαι πώς ο Ρίκος και σεις γινήκατε κιόλας φίλοι.

—Ναί, τόν διέκωψε ή Λέα, γινήκαμε φίλοι... Τό παιδάκι σας είναι χαριτωμένο... Τώρα κοιμάται...

—Καθίστε, σας παρακαλώ. Θέλω μόνο νά νοιώθετε τόν εαυτό σας πώς βρίσκεστε σάν σέ δικό σας σπίτι... Καληνύχτα, δεσποινίς Λέα. Κι' άκούστε, νά μη μέ λέτε «κύριε κόμη» άλλα «κύριε Ζάν».

—Πολύ καλά, Καληνύχτα, κύριε Ζάν... ψιθύρισε ή Λέα.

Έπεσε ντυμένη στό κρεβάτι της. «Βρίσκεστε σάν σέ δικό σας σπίτι» τής είχε πη. Δικό της σπίτι... Θα τόδελε κι' όμως δέν ήταν δικό της σπίτι. Μόλις τόν είδε, τόν άναγνώρισε. Είχαν γνωριστεί, δέκα πέντε χρόνια, πρην, σέ μιά λουτρόπολη. Η Λέα ήταν δέκα όχτώ κι' ο Ζάν είκοσι πέντε χρόνων. Κολυμπούσε μαζί και ή Λέα, έτσι, γιά νά παίξη, τόν πλησίασε τότε άφοβα και τού βύθισε τό κεφάλι στό νερό. Γέλασαν και οι δυό. Κυνηγήθηκαν μέσα στή θάλασσα. Έκείνος γιά νά τήν έκδικηθή—δθεν—τήν άρπαξε και τή φίλησε στό στόμα. Έτσι γεννήθηκε ο έρωτάς τους. Μά ή Λέα δέν θάμνε παρό πέντε μέρες ακόμα στή λουτρόπολη. Έκείνος τής υποσχέθηκε νά τήν άγαπήσ ή όλη του τή ζωή. Τής όρκίστηκε πίστι, έρωτα, εύτυχία. Η Λέα δέν ήξερε παρ' μόνο τ' όνομά του: «Ζάν» και πώς ζούσε σέ μιά μεγάλη μεσημβρινή πόλη. Ο Ζάν σπούδαζε πολιτικός μηχανικός... Ήθελε ή ώρα και χωρί-στηκαν. Και ή Λέα έζησε μέ τή γλυκειά του άνάμνηση. Πως νά τόν ξαναδοθή; Έλπιζε μήνες, χρόνια, γεμάτα όδύν, άναμνήσεις... Και νά πού ή μοίρα τόν ξανάφερε μπροστά της. Νά φύγη; Όχι... Θάμνε γιά νά δη, γιάτί ήταν σίγουρη πως κι' ο Ζάν τήν είχε άναγνώρισει...

Πέρασε μιά νύχτα άσχημη κι' έκλαψε πολύ. Τό πρωί ο Ρίκος πήγε νά παίξη μ' άλλα παιδάκια. Καθώς έπιναν τό τσάι τους, ο Ζάν πα-ρακολουθούσε τή Λέα. Τή σερόβρισε, ενώ τό χέρι του έτρεμε λίγο. Έ-πειτα ο Ζάν σηκώθηκε, πέταξε άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο τό τσιγάρο του και στάθηκε πίσω από τήν καρέκλα της.

—Λέα... Λέα... πρέπει νά σου μιλήσω, τής είπε μέ κομμένη φωνή άπ' τή συγκίνηση... Σ' άναγνώρισα άμέσως... Όταν ή μητέρα μου μου μίλησε γιά σένα, ένοιωσα μιά παράξενη προαισθήσι... Πάνε χρόνια που σέ γυρεύω... χρόνια... και τώρα είσαι έδώ... Έδώ... στό σπίτι μου. Η Λέα θέλησε νά σηκωθή, μά τήν έπιασε άπ' τούς ώμους και τήν άνάγκασε νά καθίση.

—Άκουσέ με, σέ παρακαλώ. Μου είναι πιό εύκολο νά σου μιλήσω δίχως νά κυττάω τά μάτια σου. Δέν φέρθκα καλά μαζί σου. Λέα. Τότε ήμαστε δυό ένοιαστοί νέοι. Έσύ ζούσες μέσα σ' ένα όνειρο... Έγώ όμως όχι. Έβλεπα τήν πραγματικότητα... έβλεπα τό κακό που σούκανα... και ύστερα τό πλήρωσα. Όταν πήρα τό δίπλωμά μου, θέλησα πολλές φορές νά σου γράψω, μά, ίσως νά μη τό πιστέψης, έκάτι πάντα μ' έμποδίζε... Κι' όμως σ' άγαπούσα... Δέν σέ είχα χάσει... Μου φαινόταν σάν όνειρο ο έρωτάς μας... Ο πατέρας μου μιά μέρα, μου παρουσίασε μιά κοπέλλα, από καλή οικογένεια, πλού-σια. Μπορούσα νά μη δεχτώ... Μά έσύ πού ήσουν; Τί έκανες; Ίσως νά είχες παντρευτ ή, ίσως νά μη μέ θυμόσουν πιά... Κατάλαβα όμως πως έγώ δέν σέ είχα ξεχάσει όταν έσφίξα μιά άλλη γυναίκα στήν άγκα-λιά μου, τή μητέρα του Ρίκο. Έπειτα έγινε ή τραγωδία. Η γυναίκα μου μέ βαρέθηκε κι' έφυγε μ' έναν άλλο στό εξωτερικό. Δέν υπέφερα... Πέρασαν λίγα χρόνια, ώσπου εκείνη πέθανε... Τώρα, μικρή μου Λέα, όλα άλλαξαν. Τώρα είσαι κοντά μου!...

Έσκυψε νά τή φιλήση, μά ή Λέα σηκώθηκε και τού έσφουξε.

—Όχι, όχι, δέν θέλω... Δέν είν' αυτό που όνειρεύτηκα, ψιθύρισε.

—Ξέρω τί όνειρεύτηκες, Λέα... Μά ή ζωή δέν είν' όνειρο. Η ζωή είναι παράξενη, άνεξήγητη!

—Όχι, Ζάν. Έτσι δέν μπορώ νά ζήσω. Πρέπει νά φύγω, νά φύγω.

—Θ' άφήσες τό Ρίκο, τώρα που σ' άγαπάει; Θέλεις νά έκδικηθής.

—Όχι, δέν θέλω πιά νά υποφέρω. Φτάνει τόσο καιρό...

Έσπασε σ' άναφυλλιά. Ήταν άπελπισμένη και δέν άντεχε περισ-σότερο. Ο Ζάν τήν άγκάλιασε τρυφερά.

—Μικρή μου Λέα, πάντα είσαι όνειροπαρμένη. Έμεινες ή ίδια, ρομαντική κι' άγνή. Η ζωή δέν είναι όνειρο μονάχα... Έγώ φταίω γιά ό,τι έγινε... Μά τώρα είσαι κοντά μου... Δέν θα σ' άφήσω πιά.

Σ' άγαπάω... Σ' άγαπούσα πάντα! Και σ' μ' άγαπάω, Λέα!

—Ναί, ψιθύρισε άνάμεσα στό δάκρυά της, ύποταγμένη στή θέλησί του και στή μοίρα της. Ναί, Ζάν, σ' άγαπάω...

Ναί, θα ζούσε τώρα μαζί του. Και ίσως, όταν σέ λίγο θα παντρευ-όνταν, ή Λέα νάδινε ακόμα ένα μικρό σύντροφο στό χαριτωμένο Ρίκο... ΖΑΝ—ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

39

Όσο γλυτερές και γυναίκες ήταν στην ιδιωτική ζωή του ο βασιλιάς του Βελγίου Λεοπόλδος Β', με τόση ψυχρή αυστηρότητα είχε αναθρέψει τις τρεις κόρες του: τη Λουίζα, τη Στεφανία και την Κλημεντίνη. Δεν άφησε να περάσει ατιμώρητο το παραμικρό παιδικό τους παρτίωμα, ή ελάχιστη τσαχπινιά τους. Κι' η γυναίκα του, η βασίλισσα Μαρία-Εριέτη, δεν τολμούσε να φέρη την παραμικρή αντίρρηση στις θελήσεις του.

Σ' αυτό, λοιπόν, το άχαρο και θλιβερό περιβάλλον, μεγάλωσε η πριγκίπισσα Λουίζα. Γλυκερά, αισθηματική και ρομαντική, περίμενε το μαγεμένο βασιλόπουλο... Μά δεν μπορούσε, να πη κανείς, πως βρήκε αυτό το ιδανικό της, στο πρόσωπο του ανθρώπου που της επέδωλε για σύζυγο οι γονείς της, στα 17 της χρόνια: Ήταν ένας ξαδελφός της, ο πρίγκιπας Φίλιππος του Κοδούργου, 32 χρονών, καθόλου όμορφος, με άποτομους τρόπους.

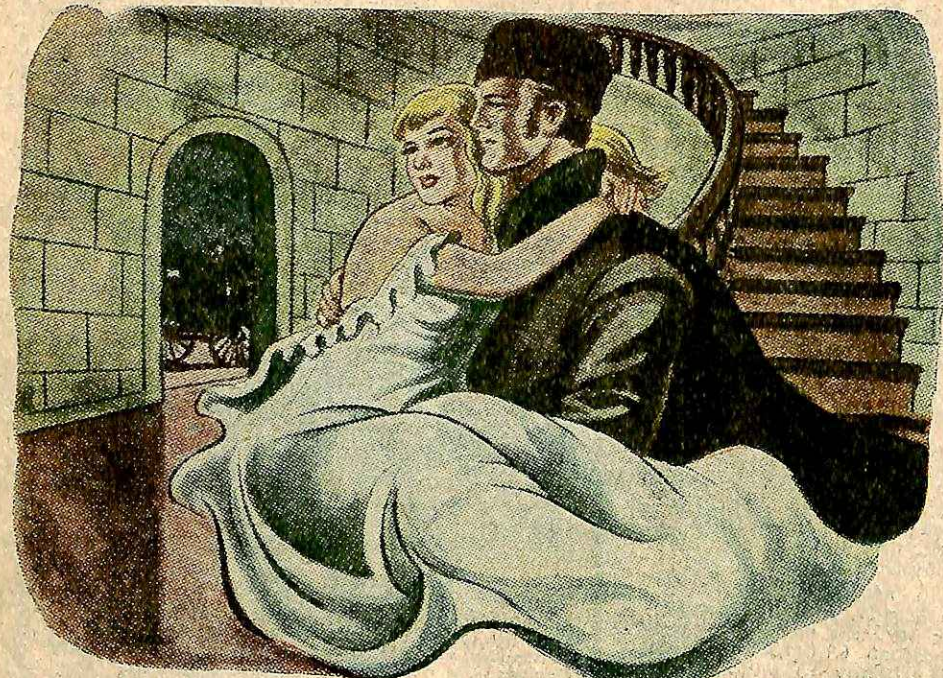
Την παντρεύτηκε το Φεβρουάριο του 1875, και την πήρε μαζί του στη Βουδαπέστη, στο πατρωνικό του μέγαρο. Στην αρχή, η μικρή Λουίζα θαμνώθηκε

Η πριγκίπισσα και ο ΟΥΛΑΝΟΣ

Ιστορικό διήγημα

λοχαγό των ούλάνων, που προσπαθούσε να δαμάσει το άτιθασο αλόγο του. Ή Λουίζα θαύμασε την κομψότητα και την τόλμη του. Και ξαναπείρε πολλές φορές στο Πράτερ, γι' αυτόν και μόνο. Ένα πρωί, ο αξιωματικός πήδησε απ' τ' αλόγο του και γονάτισε μπροστά της, γι' να της εκφράσει τη λατρεία του...

Τόν ξαναείδε, δίχως να το περιμένη, σε

Δεν έπρεπε να χάνουν καιρό, γιατί κάθε στιγμή ήταν πολύτιμη...

απ' τις γιορτές, τους χορούς και τις δεξιώσεις. Ξεχειλισμένη από ζωντάνια και παιδρότητα, μέυσε απ' τη λαμπρή φαντασμαγορία της ζωής της Βουδαπέστης. Ήταν ευτυχισμένη τώρα, γι' αυτήν τύχη της και πίστευε πως αγαπούσε κιόλας τον άντρα της...

Μά δεν κράτησε πολύ αυτός ο μήνας του μέλιτος. Το πριγκιπικό ζευγάρι εγκαταστάθηκε στη Βιέννη. Κι' ο Φίλιππος άρχισε να εγκαταλείπει κάθε νύχτα τη γυναίκα του, γι' να συντροφεύει στα όργια της γλέντια του τον παιδικό του φίλο αρχιδούκα Ροδόλφο, το γιοι του αυτοκράτορα Φραγκίσκου-Ιωσήφ. Όταν η παραμυθισμένη Λουίζα τόλμησε να παραπονεθεί, την απομόνωσε σ' ένα μακρινό πύργο, κοντά στη γοργά, κι' ανάπηρη υπέρα του.

Τα χρόνια πέρασαν, σκοτεινά και θλιβερά, γι' αυτή τη δυστυχισμένη Λουίζα. Έφευγε στον κόσμο ένα γιοι και μια κόρη. Μά η γέννησή τους δεν στάθηκε ίκανή να διώξει τη μαυρίλα της ψυχής της.

— Ζώ σαν πεθαμένη, δίχως νάχω γνώρισε τις χαρές της ζωής! Έλεγε με πόνο. Στο μεταξύ, η μικρότερη αδελφή της, η Στεφανία, είχε παντρευτεί τον αρχιδούκα Ροδόλφο, κι' είχε χηρέψει, έπειτα απ' το περίφημο και μυστηριώδες δράμα του Μαυριλίνγκ. Η Λουίζα την επισκεπτόταν κάθε τόσο, στη Βιέννη.

Σ' ένα περίπατό τους μ' άμαξι, στο πάρκο Πράτερ, πρόσεξαν ένα ωραίο υπο-

μιά απ' τις μουσικοχορευτικές βραδύες που διοργάνωνε η Στεφανία, σε μια μαγευτική βίλλα, στις άκτες της Αδριατικής, που είχε κληρονομήσει απ' τον άντρα της. Ήταν ο κόμης Γκέζα Ματάσις.

Μέσα στο ποιητικό, στο όνειρομένο εκείνο περιβάλλον, άνιθε το ειδύλλιο τους. Μιά βραδυά, στο μυρωμένο πάρκο, η πριγκίπισσα άφησε τον ωραίο ούλάνο να της πάρει το πρώτο φιλί.

Ο Ματάσις γύρισε σε λίγο στη Βιέννη. Η Λουίζα τον άκολούθησε. Κι' εκεί, κατάφερε να τον συναντήσει ταχτικά, σ' ένα κεντρικό κέντρο που φιλοξενούσαν τα έρωτικά ζευγάρια της ξεγνοιαστής και χαρούμενης εκείνης εποχής.

Μά η ευτυχία δεν διαρκεί αιώνια...

Μιά μέρα, ο στρατηγός φόν Μπόλφας, ύπασπιστής του αυτοκράτορα, κάλεσε στο γραφείο του το Ματάσις και του είπε ξερά:

— Κάποιο επίσημο πρόσωπο επιθυμεί να εγκαταλείψετε άμέσως τη Βιέννη. Έρετε πολύ καλά τους λόγους... Πότε σκοπεύετε να φύγετε;

— Σε δεκαπέντε μέρες.

— Μου δίνετε το λόγο της τιμής σας;

— Μάλιστα, Έξοχότητά!

Την ίδια μέρα, ο ίδιος ο αυτοκράτορας, ζήτησε να δει τη Λουίζα.

— Τα ξέρω όλα! της είπε, δίχως περιστροφές. Λαυούμαι γιατί δεν θα μπορούσατε να παρευρεθείτε έφέτος στις τελετές της

— Μεγαλειότατε, πιστεύετε στις φλυαρίες και στις συκοφαντίες; θέλησε να διαμαρτυρηθεί εκείνη.

Μά ο Φραγκίσκος-Ιωσήφ τη διέκοψε μ' ένα ξερό: «Τα ξέρω όλα, σάς ελπίζω!».

Ήταν δόδυνο πιά να ζήσει στη Βιέννη η Λουίζα. Έπασαν όλοι να τη χαιρετάνε. Έφυγε απ' την πρωτεύουσα, πήγε στο Κάρλσμπαντ, στις Κάνες, στη Νίκαια. Στη Ριβιέρα, συνάντησε τον αγαπημένο της, που ήταν κι' αυτός διαγμμένος, υπέ δυσμενείαν.

— Ζώ επιτέλους! φώναξε μ' άνακούφισι. Πήγαν μαζί στην Άγγλία, όπου τους πάντρεψε ο περίφημος σιδηρουργός της Γκρέντα Γκρήν, αυτός που είχε το παλιό πρόνομι να ένώνη τους έρωτευμένους.

Πέρασαν ήμερες ειδυλλιακές. Πήγαν έστερα στο Παρίσι. Μά η πριγκίπισσα ήταν συνθησμένη στη «μεγάλη ζωή». Δεν ήξερε την αξία του χρήματος. Τα χρήματα έπνιξαν. Κι' αναγκάσθηκαν να φύγουν γι' την Κροατία, γι' τον πύργο του Γκέζα.

Μόλις έφτασαν εκεί, άντελήφθηκαν πως τους επιτηρούσε άγρυπνα η άστυνομία. Ο Φίλιππος του Κοδούργου είχε καταστρώσει ένα τρομερό σχέδιο εκδίκησης, με την έπιδοκίμασία του αυτοκράτορος. Μ' ένα τέχνασμα, κατώρθωσε ν' απομακρύνει το Γκέζα απ' τον πύργο. Η άστυνομία τον συνέλαβε άμέσως και τον φυλάκισε, δίχως να του επιτρέψει να δει καθόλου την πριγκίπισσα.

Την ίδια ώρα, εισέβαλαν στην κάμαρα της πριγκίπισσας ένας δικηγόρος, πληρεξούσιος του Φίλιππου, ένας γνωστός ψυχίατρος κι' ο διευθυντής της άστυνομίας της Βιέννης. Ο πρώτος της πρότεινε να διαλέξει: Ή θα γύριζε κοντά στον άντρα της, ή θα την έκλειναν σ' ένα φρενοκομείο!

Η Λουίζα προτίμησε το δεύτερο... Όταν δρέθηκε ανάμεσα στους τρελλούς, κυριεύθηκε από μια τρομερή κρίση άπελπισίας. Μά προσπάθησε να συγκρατηθεί. «Οχι, δεν έπρεπε να τρελλαθώ σ' αλήθεια! Έπρεπε να μπορέσω να βγώ μια μέρα απ' τη φυλακή της, με τη βοήθεια του αγαπημένου της...

Άλλοίμονο! Στο μεταξύ, ο Γκέζα έλυωνε, μέσα σ' ένα κελλί. Ένα στρατοδικείο τον είχε καταδικάσει σε 6 χρονών φυλάκιση, γι' κάποια φανταστική κατηγορία πλαστογραφίας. Ήταν χαμένος άνθρωπος, άτιμασμένος... Κι' όμως, μέσα απ' τη φυλακή του, συνέχισε τις ένεργειές του γι' αυτήν αναθεώρησι της δίκης του. Οι φίλοι του τον βοήθησαν. Όρισμένες έφημερίδες υποστήριξαν με θερμή την υπόθεσί του. Κι' έπί τέλους, ξαναβρήκε την έλευθερία του, τον Αύγουστο του 1902, αφού είχε μείνει φυλακισμένος τέσσερα χρόνια και τρεις μήνες.

Αναζήτησε άμέσως τη Λουίζα. Του είπαν πως ήταν τρελή. Δεν το πίστεψε. — Θα την έλευθερώσω, έστω κι' αν πρόκειται να δώσω τη ζωή μου γι' αυτό! δέλωσε.

Έψαξε μήνες δόλκλους, κι' έπί τέλους μπόρεσε ν' ανακαλύψει το άσυλο ψυχοπαθών, όπου είχε κλείσει τη Λουίζα ο άντρας της. Έμαθε ακόμα πως κάθε βράδυ, την απομόνωναν σ' ένα άπρόσιτο κελλί, αφού της έπειναν γι' ασφάλεια ρούχα και παπούτσια.

Μά ο έρωτας νικάει κάθε έμπόδιο... Ο Γκέζα κατάφερε να ξεσφαλίστη τη βοήθεια ενός νυχτοφύλακα του άσλου. Καί, μια νύχτα, γλίστρησε κρυφά ως την κάμαρα της Λουίζας.

Με πόση φλόγα έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, ύστερ' από τόσα χρόνια χωρισμού! Έκλαψαν από χαρά, μέυσαν από τρελλά φιλήματα...

Δεν έπρεπε ωστόσο να χάνουν καιρό! Κάθε στιγμή, ήταν πολύτιμη... Ο Γκέζα πήρε στα χέρια του τη μισόγυμνη Λουίζα, κατέβηκε άδουρβα τη σκάλα, διέσχισε το σκοτεινό κήπο. Ο νυχτοφύλακας είχε άφίσει άνοιχτή την έξορτα. Έν' άμαξι, τους περίμενε, λίγο πιο πέρα...

Όταν, το πρωί, ανακαλύφθηκε η δραπέτευσι της Λουίζας, οι δυο έρωτευμένοι βρίσκονταν πιά μακριά, πετώντας προς την ευτυχία...

ΠΩΛ ΓΚΟΡΝΤΩ

ΜΙΑ από τις πιο περίεργες και πιο μυστηριώδεις ασθένειες των νεφρών είναι η καλούμενη λιπώδης νεφρώσις. Η ασθένεια αυτή χαρακτηρίζεται από μια διεδυσία λίπους στα νεφρά, με αποτέλεσμα τη σοβαρωτάτη διαταραχή της λειτουργίας τους.

Η αιτία αυτής της ασθένειας παραμένει άγνωστη. Οι έπιστήμονες υποστηρίζουν σήμερα ότι η λιπώδης νεφρώσις όφειλεται στην άντανάκλασι πάνω στα νεφρά μιας διαταραχής του μεταβολισμού των λιπών μέσα στον οργανισμό. Η έπεξεργασία και η άφομοίωσις των ουσιών αυτών δεν γίνεται, δηλαδή, κανονικά. Άπομένει έτσι μια πλεονάζουσα ποσότης τους, που διεισδύει βαθμιαία μέσα στα νεφρά.

Η ασθένεια προσβάλλει κατά προτίμησι τους νέους και τα παιδιά.

Γνωρίζουμε, έξ άλλου, ότι ώρισμένες ασθένειες, όπως οι παθήσεις της μήτς ή του φάρυγγος, οι δηλητηριάσεις, ή παρουσία παρασιτικών σκωλήκων μέσα στον έντερικό σωλήνα κλπ. μπορούν να ένοήσουν την εμφάνισή της.

Ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα της λιπώδους νεφρώσεως είναι η εμφάνισι, μαλακών οίδημάτων, που είναι κάποτε εξαιρετικά σημαντικά σε όγκο. Το πρόσωπο του άσθενούς φαίνεται σαν πρησμένο. Πρησμένα είναι επίσης και τα βλέφαρα, σε τρόπο, μάλιστα, που έμποδίζουν κάποτε το άνοιγμα των ματιών. Το πρήξιμο έπτεκνείται στους άστραγάλους και στις κνήμες. Σε μερικές περιπτώσεις, έξ άλλου, σχηματίζονται εξιδρώματα στις πλευρές ή στο περιτόναιο. Στην τε-

Χαρακτηριστικά συμπτώματα της λιπώδους νεφρώσεως είναι το πρήξιμο στο πρόσωπο, στα βλέφαρα, στις κνήμες και στους άστραγάλους.

λου, θα έξοβελισθ. Νά δυο τύποι ήμερησίας διαίτης γι' αυτούς πάσχοντας από λιπώδη νεφρώσι:

Α) Του δόκτορος Πατέκ.

1) 140 γραμ. πρωτεϊνικών ουσιών. (100 γραμμάρια κρέατος περιλαμβάνουν 20 γραμμάρια πρωτεϊνικών ουσιών. Χρειάζομεθα, λοιπόν 700 γραμμάρια κρέατος ήμερησίως ή άντιστοιχες ποσότητες από άλλες τροφές πλούσιες σε πρωτεϊνικά στοιχεία). 2) 365 γραμμάρια σακχαρούχων ουσιών. 3) 175 γραμμάρια λιπαρών ουσιών.

Η τροφή αυτή μας δίνει 3600 θερμίδες ήμερησίως.

Β) Του δόκτορος Ρισέ.

1) 170 γραμμάρια πρωτεϊνικών ουσιών. 2) 460 γραμμάρια σακχαρούχων ουσιών. 3) 60 γραμμάρια λιπαρών ουσιών. Η τροφή αυτή μας δίνει 3060 θερμίδες ήμερησίως. Ένδεικνυνται επίσης η μαγιά της μπύρας (10—25 γραμμάρια την ήμερα), έγκυλίσματα ήπατος, ύψηλες δόσεις Βιταμινών Β1, Β2, C, PP και K.

Για την ταχύτερη αύξησι της αναλογίας των πρωτεϊνικών στοιχείων γίνονται, έξ άλλου, σήμερα ένδοφλέβιες ένεσεις πλάσματος ή ανθρώπινου λευκώματος.

Η διαίτα και τα θεραπευτικά μέσα που αναφέραμε διαλύουν βαθμιαία τα οίδηματα, αυξάνουν την ποσότητα των ουρών και τροποποιούν τη σύστασι του αίματος.

Άλλ' είναι απαραίτητο επίσης να καταπολεμήσουμε ριζικά τη διαταραχή του μεταβολισμού που φαίνεται ότι παίζει σημαντικό ρόλο σ' αυτή την ασθένεια.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται έγκυλίσματα του θυρεοειδούς σε πολύ ύψηλες δόσεις, που δίνουν πάντοτε ίσχυρα αποτελέσματα. Κατά τα τελευταία χρόνια χρησιμοποιήθηκε έπίσης το Α.Σ.Τ.Η., που άπαιτεί, όμως, συνεχή ιατρική παρακολούθησι του άσθενούς κατά τη διάρκεια της έφαρμογής αυτής της θεραπευτικής άγωγής. Το φάρμακο χορηγείται έπί 10 ήμερες σε σταθερές δόσεις και διακόπτεται άπότομα. Η έξάφάνισις των οίδημάτων και η καλύτερευσις της καταστάσεως του άσθενούς έπέρχονται έπειτα απ' αυτό το άπότομο σταμάτημα.

Κατά τον τελευταίον καιρό, έκρησιμιοποιήθηκαν επίσης οι συνθετικές ρητίνες γι' τη θεραπεία της λιπώδους νεφρώσεως. Οι ρητίνες αυτές απάλλασσαν τον οργανισμό από την πλεονάζουσα ποσότητα χλωριούχου νατρίου που βίσκεται στους ιστούς και άποκαθιστούν βαθμιαία την ισορροπία μεταξύ λιπαρών και πρωτεϊνικών στοιχείων.

Όταν η κατάλληλη θεραπευτική άγωγή έφαρμοσθή έγκαιρα, η ασθένεια θεραπεύεται τελειώς έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα, ιδίως όταν πρόκειται γι' αναρροές οργανισμούς. Άλλά δεν άποκλείονται και έπιπλοκές της.

Το κανονικό νεφρό διακρίνεται προς τα δεξιά (λευκό). Προς τα άριστερά, μέσα στον κύκλο, νεφρό που έχει παχυνθή συνέπεια της διεισδύσεως λίπους μέσα σ' αυτό.

Ήστυνομικό διήγημα

— Μ'έστυνομούν!... Βοήθεια!... Βοήθεια!... Δίχως να βγάλη τ'αυτί του από τ'άκουστικό, ο ήστυνομός χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἔδωσε στὸν ἀρχιφύλακα ἕνα χαρτί, ὅπου εἶχε σημειώσει τ' ὄνομα τῆς Μόλλυ Σμιθ καὶ μὴ διευθύνει.

— Πάρε μαζί σου μερικοὺς

— Λεὶψι ψέματα, φώναξε ἡ Μόλλυ. Θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ ἀπὸ ζήλεια!... Ψάρετε τον, θὰ βρῆτε στὴν τσέπη του τὸ περιστροφικό!

— Μπορεῖτε νὰ μὲ ψάξετε,

Ἐνα βατανικό κόλπο

εἶπε μὲ ὕφος αὐστηρό. Λεῖπει ἀκόμα ἕνα πρόσωπο, ποὺ δὲν θ' ἀρρήξῃ νάρθη...

— Ὁ Κόλμερ ἔρριξε στὴ Μόλλυ ἕνα εἰρωνικό βλέμμα ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Πέρσαν ἔτσι κάμποσες στιγμές, ὥσπου φάνηκε ἕνας ἄγνωστος.

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Οὐίλιαμς, εἶπε. Μοῦ τηλεφώνησαν ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα νάρθη ἐπειγόντως γιὰ νὰ ἐξετάσω ἕνα πληγωμένο... Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ στὸ ντιβάνι, ἀπάντησε ὁ Κόλμερ.

— Ὅταν ὁ γιατρός ἐξέτασε τὴ Μόλλυ, ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ρώτησε:

— Δὲν πιστεύω νάναι σοδάρὸ τὸ τραῦμα τῆς, γιατρε;

— Ἐλπίζω ὄχι...

— Τότε, πρόσθεσε ὁ Κόλμερ, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄν-

σκοτώσει. Θὰ τὸν ψάξουν καὶ θὰ βροῦν τὸ περιστροφικό. "Επειτα θὰ προτείνουμε στὴν οἰκογένειά του Χάρρυ πῶς θ' ἀποσύρῃς τὴν καταγγελία σου, ἂν μᾶς πληρώσουν ἕνα μεγάλο χρηματικό ποσό, ποὺ θὰ τοὺς ζητήσουμε γιὰ ν' ἀποφύγουν ἔτσι τὴ φυλακίσι τοῦ παιδιοῦ τους καὶ τὴν ἀτίμωσι τῆς οἰκογενείας τους. Τὴ στιγμή τῆς συλλήψεως, θὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ ὡς γιατρός, καλεσμένος δὴθεν ἀπὸ σένα. "Η πληγὴ ποὺ σοῦ ἔκανα, εἶναι ἀσχημάτη, ἀρκεῖ ὅμως γιὰ νὰ στηριχθῇ μὴ κατηγορία ἀποπειρας φόνου κατὰ τοῦ Χάρρυ...".

Οἱ δύο συνένοχοι, ὁ ψευτογιατρός καὶ ἡ Μόλλυ ἀντάλλαξαν ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπογοήτευσι. "Επειτα ἀφῆσαν νὰ τοὺς περάσουν τὶς χειροπέδες, ἐνῶ ὁ Κόλμερ γελούσε σαρκαστικά. Τὸ σατανικό κόλπο τοὺς εἶχε ἀποτύχει!...

ΤΖΟΝ ΗΒΑΝΣ

Τὰ «πανιά» τοῦ "Αἰ-Γιάννη

Στὴ Ζάκυνθο βρίσκεται μὴ τοποθεσία ποὺ τὴ λένε: «Τὰ πανιά τ' "Αἰ-Γιάννη». Γιὰ τὴν τοποθεσία αὐτή, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς παράδοσι:

Κάποτε, τὴν παραμονὴ τοῦ "Αἰγίου "Ιωάννου, ἐνῶ σήμαιναν οἱ κομπάνες τὸν "Εσπερινὸ καὶ τὰ παιδιὰ τρέχανε στὰ καντούνια ν' ἀνάψουν τὶς φωτιές καὶ τὰ κορίτσια συγυρίζουν τὸν Κλήδονα, μὴ γυναῖκα ἐτοιμαζόταν νὰ βάλῃ μπουγάδα.

Ὅταν ὅμως ἀκούσε τὶς κομπάνες καὶ εἶδε τὰ παιδιὰ ν' ἀνάβουν φωτιές, ρώτησε μὴ γειτόνισά τῆς:

— Τί γιορτὴ εἶναι αὐρὶο; Τί πάσανε τὰ παιδιὰ κι' ἀνάβουν φωτιές;

— Εἶναι τ' "Αἰ-Γιαννιὸ αὐρὶο, βοήθειά μας! τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν τὸ ξέρεις, βέβαια, καὶ γιὰ δαυτὸ ἐτοιμάζεσαι γιὰ τὴ μπουγάδα!...

— Ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει γιὰ γιορτὰδες! Δὲν μὲ μέλλει οὔτε γιὰ τὸν "Αἰ-Γιάννη, οὔτε γιὰ κανένα! "Εμένα μὲ μέλλει νὰ πλύνω μὴ ὥρα πρὶν μπροστὰ τὰ ρούχα μου!...

Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, πρῶτ' ἄλλ' ἄλλ', πρὶν ξεκουρνιασθῇ οἱ κόττες, σηκώθηκε, ἔξβαλε τὰ ρούχα τῆς καὶ τὰ ἔβαλε στὶς πέτρες, ποὺ βρισκόντουσαν γύρω στὸ σπίτι τῆς, νὰ στεγνώσουν. "Η μπουγάδα τῆς ἦταν πετυχημένη καὶ τὰ ρούχα τῆς ἄσπρα ὥς τὸ χιόνι.

Τὸ μεσημέρι ὅμως ποὺ γύρισε ὁ ἀντρας τῆς γιὰ νὰ φάῃ, ἔψαξε ὅλο τὸ σπίτι, γυρεύοντας τὴ γυναῖκά του, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδε πουθενά. Πῆγε στὸ μαγειρείο, μὰ ἡ φωτιὰ ἦταν σβυσμένη. Τῆς φώναξε, ἀλλὰ τίποτα! Κανεῖς!

Ρώτησε τέλος μὴ γειτόνισα κι' ἐκείνη τοῦ εἶπε πῶς ἀπὸ τὸ χάραγμα, ποὺ ἔπλωσε τὰ ρούχα, δὲν τὴν εἶχε ξαναβῆ.

Ὁ ἀνδρας τῆς τότε πῆγε νὰ τὴ βρῇ στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀπλώσει τὰ ρούχα τῆς. Μὰ, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔμεινε βουδός. Εἶδε τὴ γυναῖκα του, μαζί μὲ τὰ ρούχα, μαρμαρωμένη!

Ὁ "Αἰ-Γιάννης τὴν εἶχε τιμωρήσει. Ἀπὸ τότε, στὴ Ζάκυνθο, τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ λένε: «Τὰ πανιά τοῦ "Αἰ-Γιάννη».

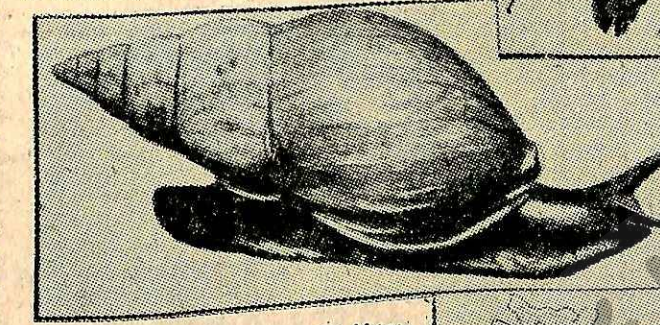
Ἡ παρθενογένεσις καὶ ἡ αὐτογονιμοποίηση

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἦσαν ἔρμαφρόδιτοι

ἘΝΑ ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα τοῦ ζωικοῦ κόσμου εἶναι ὁ πολλαπλασιασμός ὀρισμένων εἰδῶν χωρὶς τὴ συννησμένη μέθοδο τοῦ ζευγαρώματος καὶ τῆς γονιμοποιήσεως τῶν θηλυκῶν ἀπ' τὰ ἀρσενικά. Οἱ περιπτώσεις αὐτῆς τῆς «παρθενογενέσεως» δὲν εἶναι καθόλου σπάνιες. Ὁ ἰχθυόμωρ (ἕνα εἶδος μικρῆς σφήκας), τὰ σαλιγκάρια, τὰ μύδια, οἱ ἀκρίδες, κλπ., μποροῦν νὰ πολλαπλασιασθῶν χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ἀρσενικοῦ φύλου, ἀπὸ ὡάρια ποὺ ἐκκολάπτονται χωρὶς νὰ ἔχουν γονιμοποιηθῇ προηγουμένως.

Ὅπως ὑποστηρίζει ὁ περίφημος βιολόγος Χαϊκέλ, βασίζομενος σὲ παρατηρήσεις συγκριτικῆς ἀνατομίας, τὰ πρῶτα ζωικά πλάσματα στὴ γῆ ἦσαν ἔρμαφρόδιτα, συνεδύαζαν δηλαδὴ ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ γεννητικά κύτταρα. Αὐτὸ συνέβαινε ἀκόμη καὶ στὰ σπονδυλωτὰ ζῶα, πιθανώτατα δὲ καὶ στοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους. Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι οἱ πρόγονοί μας αὐτοὶ ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζί, καὶ μποροῦσε καθένας τοὺς νὰ γεννήσῃ μόνος τοῦ τὰ παιδιὰ του!

Μάλιστα, μερικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι τὸ «τυφλὸν ἔντερον» εἶναι τὸ ὑπόλειμμα ἑνὸς σωλήνος, ἀπ' ὅπου ἔδγαυε τὸ ἔμβρυον, ἀφοῦ πρῶτα ἔμεινε ὅσο χρει-

Ὁ «ἰχθυόμωρ», μὴ κίτρινη σφήκα, ποὺ ἀναπαράγεται δίχως γονιμοποίησιν ἀπ' τὸν ἀρσενικό.

Πάντως, σὲ κάποι μικρὰ ζωῖα, τὰ «παρμύκια», ποὺ πολλαπλασιάζονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μετρήθηκαν 8.000 διαδοχικὲς γενεὲς μέσα σὲ μὴ ὀκταετία, χωρὶς καμμία γονιμοποίησι.

Στὰ ζῶα ὡστόσο ποὺ ἔχουν τὴν ἱκανότητα τῆς αὐτογονιμοποιήσεως, ἡ φύσις ἔχει λάβει τὰ μέτρα τῆς, γιὰ νὰ τὴν δυσκολέψῃ ὅσο τὸ δυνατόν. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἡ κανονικὴ γονιμοποίησις καλύτερὴν εἶναι τὴ ζωικὴ εἶδη.

Ἐνα ἀπ' τὰ προληπτικὰ μέτρα τῆς φύσεως εἶναι ὅτι, σὲ ὀρισμένα ἔρμαφρόδιτα ζῶα, τὰ ὡάρια ὀριμαίνονται σὲ διαφορετικὸ χρόνο ἀπ' τὰ σπερματοζῶα. Ἐτσι, τὸ ἴδιο ζῶο γίνεται στὴν ἀρχὴ ἀρσενικό καὶ ἀργότερα θηλυκὸ (ἡ ἀντιθέτως) κι' ἔτσι ἀποκλείεται ν' αὐτογονιμοποιηθῇ.

Ἡ παρθενογένεσις προκαλεῖται καὶ μὲ τεχνητὰ μέσα, στο ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια. Ἀν π.χ. τσιμπήσουμε μὴ μὴ βελόνα αὐγὰ βατράχου, ἀρχίζουν νὰ ἀναπτύσσονται, χωρὶς νὰ ἔχουν γονιμοποιηθῇ κανονικά. Τὰ αὐγά τοῦ ἀχινοῦ γονιμοποιεῖται μόνον τοὺς, ἂν τὰ κομμάσουμε δυνατὰ, ἢ ἂν τὰ βγάλουμε ἀπὸ ἕνα δοχεῖο μὲ θαλασσινὸ νερὸ καὶ τὰ μεταφέρουμε σ' ἕνα ἄλλο μὲ νερὸ γλυκὸ.

Ὁ καθηγητὴς Γκρέγκορ Πίνκου, τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, ἔκαμε μὴ σειρά πειραμάτων, ποὺ παρουσάζαν ἐκπληκτικὸ ἐνδιαφέρον. Πῆρε ἕνα ὡάριον κοινέλας, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα δοκιμαστικὸ σωλῆνα, τὸ θέρμανε μαζί μὲ διάφορες χημικὲς οὐσίες καὶ ἐπέτυχε ἔτσι τὴ γονιμοποίησιν τοῦ. Ὑστερὸς τὸ εἰσέγαγε στὴ μήτρα μὴς ἄλλης κοινέλας, ὅπου ὑπῆρχε σχηματισμένος ἤδη ἕνας «πλάκους» γιὰ τὴ συντήρησιν τοῦ ἐμβρυοῦ. Ἀπ' αὐτὸ γεννήθηκε ἕνα κανονικὸ κοινελάκι.

Αὐτὸ ἔχει ἀποδειχθῇ καὶ στὴν περίπτωσιν ἑνὸς εἰδους κοινιτιῶν. Οἱ νύμφες τῶν (πρῶτ' αὖτ' ἀτελὲς μορφῇ τῶν ἐντόμων) ἔχουν μέσα στὸ σῶμα τοὺς αὐγά, ποὺ ἐκκολάπτονται καὶ σχηματίζονται ἀπ' αὐτὰ ἄλλες νύμφες. Αὐτὲς εἶναι ὅλες θηλυκὲς, τρέφονται δὲ ἀπ' τὸ σῶμα τῆς μητέρας τοὺς ὡς ὅταν τὸ καταβροχθίσουν. Ὑστερὰ ἡ καθενὴς τοὺς ἀρχίζει τὴ δική της ζωὴ, εἶναι δὲ καταδικασμένη στὴν ἴδια τύχη.

Ἐτσι, παράγονται διαδοχικὰ πολλὲς γενεὲς, σὲ δίσταμα ἑνὸς καλκαριῶ. Ἡ καθενὴς τοὺς τρέφεται ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Ἡ τελευταία ποὺ ἀπομένει, τὸ θνήσκει, μεταβάλλεται σὲ τέλει κοινιτιῶ, ποὺ συνδυάζουν καὶ τὰ δύο φύλα. Γίνεται τότε κανονικὴ γονιμοποίησις τῶν θηλυκῶν ἀπ' τὰ ἀρσενικά. Ἀπὸ τ' αὐγά ποὺ θὰ γεννηθῶν ἀπ' αὐτὴν, θὰ βγῶν τὴν ἐπομένη ὄνοι οἱ πρῶτες νύμφες, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸν ἴδιον περιεργὸ κύκλο ποὺ περιγράφουμε.

Νὰ πῶς πολλαπλασιάζονται οἱ ἀμοιβάδες, μὲ τὸ χωρισμὸ τοὺς σὲ δύο μέρη.

ἄντρες καὶ πῆγαινε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τοῦ εἶπε. Μὴ χάνεις οὔτε στιγμή. Θὰ βρῇς μὴ γυναῖκα τοῦ ζητᾷς βοήθεια... Μοῦ τηλεφώνησε ἐδῶ καὶ λίγα λεπτά...

Σάπασε ξαφνικά καὶ φάνηκε ἀνήσυχος. "Ακούσε ὁ τῆς λέφωνο ἕνα πυροβολισμό, ποὺ συνοδεύτηκε ἀπὸ μὴ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἀπ' τὸ γδούπο ἑνὸς σώματος ποὺ ἔπεσε.

Οἱ ἄντρες τοῦ ἔτρεξαν στὸ μεταξὺ μ' ἕνα αὐτοκίνητο στὸ σπίτι ποὺ ἔγινε τὸ ἐγκλημα κι' ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμα τῆς Μόλλυ Σμιθ. Βρῆκαν ἐκεῖ μὴ νεαρὴ γυναῖκα ποὺ βογγούσε ἀπ' τοὺς πόνους, πλαγισμένη σ' ἕνα ντιβάνι. Τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἑνὸς νέου. Ὅταν εἶδε τοὺς ἄστυνομικούς ἡ Μόλλυ μὴ χαριτωμένη ξανθὴ κοπέλλα, ἀνασκήκωθηκε κι' ἔσπρωξε ἀπὸ κοντὰ τὴν τὸν νεό, ποὺ τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη.

— Πιάστε τον! φώναξε. "Η-θελε νὰ μὲ σκοτώσῃ.

Οἱ ἄστυνομικοὶ συνέλαβαν ἄμεσως τὸν ἄγνωστο νεό, ποὺ δὲν ἔφερε καμμία ἀντίστασι.

— Εἶμαι ὁ "Ὁσβάλντ Χάρρυ, τοὺς εἶπε ἡσυχά. Ὁ νέος. Μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω πῶς ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κοπέλλα, πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώδεως. Δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ τὴ σκοτώσω!...

Ὅταν εἶδε τοὺς ἄστυνομικούς ἡ Μόλλυ ἀνασκήκωθηκε...

εἶπε ὁ Χάρρυ κυττάζοντας τὴ Μόλλυ μ' ἀπορία. Δὲν θὰ βρῆτε τίποτα.

Ἐνας ἄστυνομικός ἔχωσε τὸ χέρι τοῦ στὴν τσέπη τοῦ νέου κι' ἔβγαλε ἕνα μικρὸ περιστροφικό. Βλέποντας τὸ ὄπλο, ὁ Χάρρυ, χλωμίωσε.

— Σὰς ὀρκίζομαι πῶς δὲν εἶναι δικό μου! εἶπε.

— Κι' ὅμως τὸ βρῆκαμε στὴν τσέπη σας.

— Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ κάποιο λάθος ἢ μᾶλλον...

Ὁ νέος σάπασε γιὰ μὴ στιγμή καὶ κύτταξε τὰ μάτια τῆς Μόλλυ, ποὺ τὸ πρόσωπό τῆς εἶδεινε μὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητα.

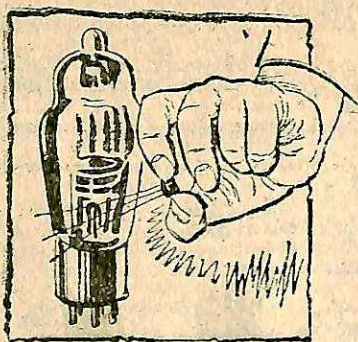
— Κάποιος μοῦ ἔβαλε στὴν τσέπη αὐτὸ τὸ περιστροφικό κρυφά, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ, εἶπε ὁ Χάρρυ. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς ἔπεσε ὅμας κάποιας σατανικῆς πλεκτάνης.

— Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ σὰς συλλάβουμε! τὸν διέκοψε ὁ ἄστυνομικός.

Προχώρησαν ὅλοι πρὸς τὴν ἔξοδο μαζί μὲ τὸν κατηγορούμενο. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή, εἶδαν νὰ μπαίνει ὁ ἐπιθεωρητὴς Κόλμερ.

— Γυρίστε πίσω καὶ περιμένετε τὶς διαταγές μου! τοὺς

48

«Ο θαυματουργός «μεταβάτης», δίπλα σε μια κοινή λυχνία ραδιοφώνου.

Ραδιόφωνα χωρίς λάμπες

Το μικρό και θαυματουργό κρύσταλλο

«Αν έπινοοσε κάποιος μια ηλεκτρική λάμπα μικρότερη από μια ξύστρα πολυδίου, που δεν θα καίγονταν ποτέ, δεν θα ζεσταίνονταν, δεν θα έσπαζε και θα έδωτε κατά 99 % την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος, θα τη χαρακτήριζαμε ως βιομηχανικό θαύμα.

«Ενα τέτοιο, λοιπόν, θαύμα πραγματοποιήθηκε στο πεδίο του ραδιοφώνου, και γενικά των ηλεκτρονικών εφαρμογών. Πρόκειται για το νέο εξάρτημα που ονομάστηκε «εναρτιστής» (μεταβάτης) και που προορίζεται να αντικαταστήσει τις λάμπες του ραδιοφώνου. Είναι ένα μικρό κομμάτι από το σπάνιο μέταλλο «γερμάνιο», με διαστάσεις περίπου μισού τετραγωνικού πόντου, εφωδιασμένο με τρία σύρματα λεπτά σαν τρίχες. Δεν στοιχίζει δε περισσότερο από λίγα σεντς.

«Αποτελεί τον καρπό των ερευνών των επιστημόνων της αμερικανικής εταιρείας τηλεφώνων Μπέλ. Χαρακτηρίζεται δε από τους ειδικούς ως η μεγαλύτερη πρόοδος στις τηλεπικοινωνίες, από την εποχή της εφευρέσεως των ηλεκτρονικών λυχνιών του ραδιοφώνου (1907). Πραγματικά ανοίγει νέους και ευρύτερους ορίζοντες για το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, τα κατευθυνόμενα βλήματα και τις τόσες άλλες στρατιωτικές και αεροπορικές ηλεκτρονικές εφαρμογές.

Οι συνθησιμένες ραδιοφωνικές λάμπες, που επινοήθηκαν από τον Έντinson και το Αλ Ντέ Φόρσντ, λειτουργούν με την εξής βάση: «Όταν ερυθροπυρρήθ το υήμα που περιέχουν, εκπέμπει συνεχώς ηλεκτρόνια, που τα συλλαμβάνει μια μεταλλική πλάκα. «Αν λοιπόν διοχετευθούν τότε μέσα στη λάμπα οι αδύνατες δυνάμεις των ραδιοφωνικών κυμάτων, όπως τις συγκεντρώνει η κεραία, επηρεάζουν αυτό το συνεχές ρεύμα των ηλεκτρονίων, ενισχύονται πολύ και γίνονται έπειτα ήχος στο μεγάφωνο.

Φυσικά, οι λάμπες αυτές έχουν τελειοποιηθεί πολύ, από τότε που εφευρέθηκαν. Πάντως όμως, εξακολουθούν να παρουσιάζουν ώρισιμένα μειονεκτήματα: Είναι ογκώδεις, σπάζουν εύκολα και καίγονται άφου λειτουργήσουν επί ένα χρονικό διάστημα.

«Ενας έπιστήμων, λοιπόν, της εταιρείας Μπέλ, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Σόκλεϋ, ήξερε από καιρό, ότι ώρισιμένα κρυσταλλικά μέταλλα, όπως το γερμάνιο, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον έλεγχο των ηλεκτρονικών ρευμάτων. Στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, είχαν επινοηθεί ώρισιμένες συσκευές, που λειτουργούσαν με γερμάνιο. «Έτσι, το 1945, ο δόκτωρ Σόκλεϋ σκέφθηκε να μεταχειρισθεί αυτό το μέταλλο για να αντικαταστήσει τις ηλεκτρονικές λυχνίες. Καί το κατοώρωσε, προσθέτοντας σε καθαρότατο γερμάνιο μια ακριβοτάτα καθαρισμένη ποσότητα ξένων προσμίξεων.

«Αν διοχετευθούν μέσα από ένα τέτοιο κρύσταλλο γερμάνιο οι δυνάμεις των ραδιοφωνικών κυμάτων, ενί-

σχύονται σαν να πέρασαν από μια σειρά από ηλεκτρονικές λάμπες. «Ενώ όμως οι λάμπες καταναλώνουν αρκετή ηλεκτρική ενέργεια, ο «μεταβάτης» μπορεί να λειτουργήσει με μισό δεκάκις εκατομμυριοστό του βάτ! Σε μια έπίδειξή του, ο εφευρέτης μάζωσε ένα κομμάτι στυλόχαρτο για να του δώσει κάποια οξύτητα με το σάλιο του, και το κόλλησε ύστερα πάνω σ' ένα μεταλλικό νόμισμα. «Η αυτόσχεδια λοιπόν αυτή «μπαταρία», έδωσε αρκετό ρεύμα για να λειτουργήσει ένα ραδιόφωνο με «μεταβάτη»!

Χάρης στη νέα αυτή εφεύρεση, θα είναι πιά δυνατόν να κατασκευασθούν μικροσκοπικά ραδιόφωνα της τσέπης, για τους έκδρομείς, τους κυνηγούς, κλπ., που δεν θα χρειάζονται μπαταρία. Θα άρκη για τη λειτουργία τους ο ελάχιστος ηλεκτρισμός, που θα παράγεται από ένα μικρό «θερμοηλεκτρικό ζεύγος» (δηλαδή δυο λεπτες ταινίες διαφορετικών μετάλλων) με την προσέγγισή της φωτιάς ενός τσιγάρου!

Τα ραδιόφωνα των αυτοκινήτων χρειάζονται σήμερα ένα σωρό δαπάνη-ρα και ογκώδη εξαρτήματα, για να λειτουργούν με το ρεύμα της μπαταρίας. «Όταν όμως εφοδιασθούν με «μεταβάτη», θα γίνουν δέκα φορές μικρότερα, απλούστερα, ελαφρότερα και άσυγκρίτως πιά φτηνά.

Το ίδιο θα συμβή και για όλα τα ραδιόφωνα. «Επιπλέον, θα λείψη η δαπάνη για να αντικαθίστανται οι λάμπες. «Ο «μεταβάτης» δεν θα φθείρεται ποτέ. Το ραδιόφωνο θα λειτουργή ά-μέσως μόλις γυρίσουμε το κουμπί, γιατί δεν θα χρειάζεται πιά να περιμένουμε να ζεσταθούν οι λάμπες. Θα λείψη το πρόβλημα της απομακρύνσεως της ανεπιθύμητης θερμότητας, που δημιουργείται στα ραδιόφωνα με τις πολλές λάμπες.

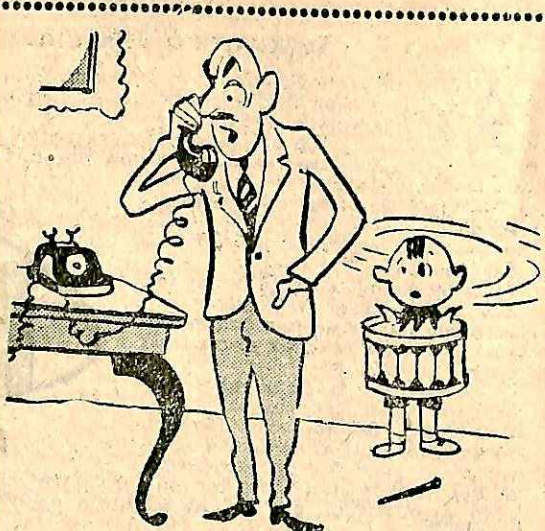
Γενικώς, τα ραδιόφωνα θα γίνουν μικρότερα, ελαφρότερα και πιά εύχρηστα. «Ο «μεταβάτης» χρησιμοποιείται ήδη από 9 αμερικανικά εργοστάσια σε ακουστικά για τους βαρβίκους. «Εξ άλλου, η εταιρεία RCA κατασκεύασε ένα φορητό δέκτη τηλεόρασεως, που ζυγίζει μόνο 13 κιλά, περιέχει 37 «μεταβάτες», χρησιμοποιεί μόνο μια ηλεκτρονική λυχνία και καταναλώνει τόσο λίγη ηλεκτρική ενέργεια, ώστε λειτουργεί με μπαταρίες. «Δημιούργημα του ίδιου εργοστασίου, είναι κι ένα μικρόφωνο με «μεταβάτη, μικρό σαν ένα πούρο, αλλά ισχυρότατο.

«Ο «μεταβάτης» προβλέπεται, ότι θα παίξει μεγάλο ρόλο στους «ηλεκτρονικούς έγκειφάλους», τα θαυμαστά δηλαδή ρομπότ, που λύνουν ταχύτατα τα πιά πολυπλόκα μαθηματικά προβλήματα. Τα μηχανήματα αυτά που γίνονται σήμερα κατ' ανάγκη τεράστια, γιατί περιέχουν πολυάριθμες λάμπες, θα περιορισθούν σε μικρές και πρακτικές διαστάσεις και θα καταναλώσουν 60 φορές λιγώτερο ηλεκτρικό ρεύμα.

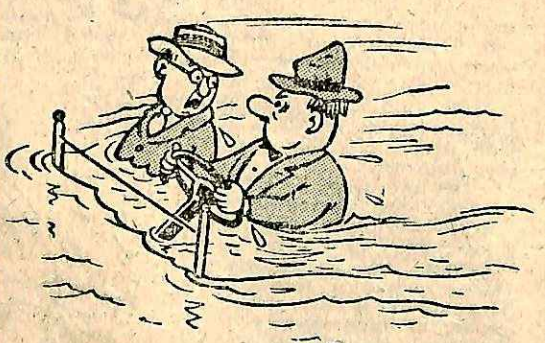
Οι περισσότεροι από τους «μεταβάτες», που κατασκευάζονται σήμερα, χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς. «Υπολογίζεται όμως ότι, μετά 3 χρόνια, θα μπορούν πιά να διατεθούν στο έμποριο.

Πρέπει να σημειωθή, ότι η κατασκευή τους δεν είναι καθόλου εύκολη. Το γερμάνιο άφθονο στα ύποπριοντα της μεταλλουργίας του μεωδαργύρου, καθώς και στην κοινή στάχτη. Πρέπει όμως να καθαρισθή τόσο τέλεια, ώστε να μην υπάρχει τόσο καν ένα μέρος ξένων ουσιών σε 100 εκατομμύρια μέρη γερμανίου. «Υστερα, πρέπει να του προσθέσουν ξένες προσμίξεις, αλλά τελείως καθορισμένες. «Η δουλειά αυτή γίνεται με το μικροσκοπιο και με λεπτότατες ηλεκτρονικές συσκευές.

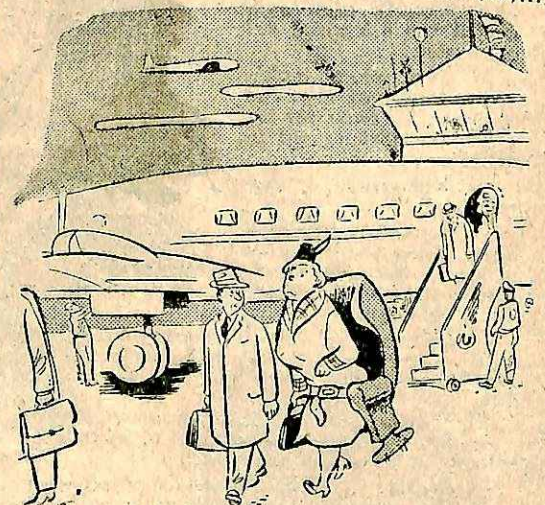
Σήμερα, κατασκευάζονται περίπου 500 εκατομμύρια ραδιοφωνικές λάμπες το χρόνο. Με την έπικράτησή του «μεταβάτου», η ζήτησή τους θα περιορισθή πολύ. Πάντως, όμως, θα εξακολουθήσουν να χρειάζονται για ώρισιμένες περιπτώσεις — συσκευές θεραπείας με βραχεία κύματα δέκτες τηλεόρασεως, κλπ.

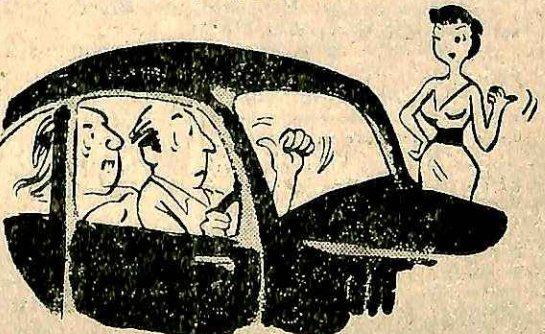
—Και τώρα μπορούμε να μιλήσουμε ήσυχα!...

—Και στο πούλησαν για άμφιβιο αυτοκίνητο;...

—Τώρα είσαι πιά άσφαλής, Καίτη μου. Μπορείς να λύσης τη ζώνη σου!...

Το εμπόδιο...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αίμα στο Λαϊκόμπεξ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Παίζοντας το ρόλο των δυο έ-παρχιωτών, ο Πίνκερτον κι η Μαλβίνα βρίσκουν τον κρικο που ανοίγει την είσοδο των κατακομ-έων. «Υστερα ο Πίνκερτον συ-ναντάται με το Λαζίνου, που δέ-ναντάται με το διαβόητο δόκτωρ του ανθρώπου του. Πηγαίνουν κατ'-αυτούς ο Πίνκερτον έξηγει περί τι-νος πρόκειται κι' έξασφαλίζει τη-ν ο συνεργασία των 'Ινδών της. «Ο ανώτατος άρχηγός του «Ματωμέ-νου Χεριού» άναγγέλλει στο νου Στρόφερ ότι του άναθετεί την ά-μυνα των κατακομέων. Για να μάθη τα σχέδια του Πίνκερτον, ο Στρόφερ χρησιμοποιεί μια ύπνω-τισμένη υπηρέτριά του.

—Τού Πίνκερτον; Και σε τί θα σου χρη-σιμεύσει; —Θά δήτε... άπάν-τησε ο Στρόφερ κι' ένα μυστη-ριώδες χαμόγελο.

«Ο Στρόφερ άνοιξε μια μι-κρή πόρτα, που βρισκόταν πί-σω άπ' το γραφείο του, λέγον-τας συγχρόνως στον άρχηγό: —Είχα ύπνωτίσει άπ' το πρωί την υπηρέτριά μου και δεν την έγνωνα άκόμη. Δεν έ-χομε λοιπόν να χάσωμε καιρό με τα προκαταρκτικά.

«Έπειτα φώναξε έπιτακτικά προς το έσωτερικό της σκο-τεινής κάμαρας, όπου οδηγού-σε η πόρτα εκείνη: —«Ελα δώ, Λίλιαν!

Μια κοπέλλα, άπλά άλλα κα-θαρά ντυμένη, φάνηκε στο κα-τώφλι. Προχώρησε, περπατών-τας σαν αυτόματο, και στάθη-τάς στον με μάτια άπ'άνω. «Εκείνος την έπιασε άπ' το χέ-ρι, τη βοήθησε να καθήση και της έπεί: —Θά σου ζητήσω ένα προ-γμα δύσκολο, Λίλιαν. Μά πρέ-πει να το κάνης. Πρέπει. Το θέλω!

Της έβαλε στο χέρι την πι-πα και της έπεί: —Προσπάθησε να μάθης σε ποιόν άνηκε αυτή η πίπα. Το άπαίτώ!

«Η κοπέλλα έμεινε άμιλητη άρκετήν ώρα. «Υστερα έπεί: —«Η πίπα αυτή άνηκε σ' έ-ναν άνθρωπο που φορούσε γκρι-ζο κοστούμι... κι' ένα μαύρο λαιμοδέτη... Την έχασε στο

—Κι' όμως πρέπει να τον βοήσ! Το θέλω! —«Η υπηρέτριά βόγγησε. «Υ-πακούοντας στη θέληση του ύ-πνωτιστού, χάιδεψε έπανελημ-μένως την πίπα, ενώ ο Στρό-φερ την κύτταζε με άγωνία. Πέ-ρσαν έτσι άρκετά λεπτά της ώρας. Έξαφικά, η Λίλιαν φώ-ναξε: —Αυτός είναι! Τον βοήκα... Βγήκε από μια βάρκα... —Διάβασε, Λίλιαν, το όνο-μα αυτής της βάρκας! Το θέ-λω!

«Αφού δυσκολεύθηκε λίγο, η υπηρέτριά συλλαβίσε τη λέξη: —«Ορίων». —Διάβολε! έπεί ο Στρόφερ στον άρχηγό. «Η Λίλιαν πέτυ-χε τον Πίνκερτον τη στιγμή που έφευγε άπ' τον «Ορίωνα», άφου έκλεψε τα χαρτιά θέλετε τώρα να τη διατάξω να τον πα-ρακολουθήσ;

—Μά ναί, βέβαια! —Ο Στρόφερ στράφηκε πάλι στο μέντιουμ. —Εμπρός, Λίλιαν, έπεί. Πα-ρακολούθησε τον Πίνκερτον... Τον βλέπεις; —Ναί, τον βλέπω... Είναι μαζί του κι' ένας άλλος, με ρούχα ναύτη.

—Αυτός είναι ο Σέρλοκ Χόλμς, ψιθύρισε ο άρχηγός στ' αυτή του Στρόφερ. Να που έ-παληθεύουν οι ύποψίες μου. —Πού πηγαίνουν αυτοί οι δυο, Λίλιαν;

—Μπαίνουν σ' ένα σπίτι... τους υποδέχεται μια γυναίκα... τους δίνει να φάγουν... «Έφαγαν. «Έτοιμάζονται να χωρίσουν πά-λι... —Τί κάνει τώρα ο Πίνκερ-τον; Πρόσεξε μη τον χάσης άπ' τα μάτια σου!

—Μπαίνει σ' ένα δωμάτιο... «Απλώνει στο τραπέζι ένα με-γάλο χαρτί... Ένα σχεδιάγραμ-μα... Το μελετάει... Σημειώ-νει κάτι σ' ένα σημειωματάριο. Βγάζει ένα διαδήτη και μετρά-ει... Φαίνεται πολύ ευχαρι-στημένος... Παρακολουθεί με το δάχτυλο μια μπλε γραμμή... «Ο άρχηγός του «Ματωμένου

Χεριού» ταράχθηκε κι' έπεί στο Στρόφερ: —Ρώτησέ την ποιά διέδυν-σι άκολουθεί αυτή η μπλε γραμ-μή. Πρέπει να μάθουμε! —Ο Στρόφερ έκαμε την έρώ-τησι στην κοπέλλα, κι' εκείνη άπάντησε: —Προχωρεί άνατολικά... «Υ-στερα τριβεί προς το βορρά και σταματάει σ' ένα κόκκινο στοργυλό σημάδι... «Ο Πίνκερ-τον την άντιγράφει... Μετρά-ει πάλι, σημειώνει αριθμούς... «Υστερα διπλώνει το σχεδιά-γραμμα, το βάζει σ' ένα πορ-τοφόλι και το κρύβει μέσ' στα ρούχα του... Κανείς δεν θα μπορεί να του το κλέψη... —Αυτό θα το δούμε! ψιθύ-ρισε ο Στρόφερ. Τί κάνει έ-πειτα; —Λέφτει στο κρεβάτι και κοιμάται. —Μείνε κοντά του ώσπου να ξυπνήσ.

Πέρασαν άρκετες στιγμές. «Υστερα η Λίλιαν συνέχισε: —Ξυπνάει... ντυνεται... πη-γαίνει σ' άλλη κάμαρα... Κά-ποιοι τον περιμένει εκεί. Βγαί-νει και έαναγουρίζει ντυμενος άλλοιωτικά, σαν γεωργός. Κου-δεντιάζει με το φίλο του... «Υ-στερα... Τον έχασα άπ' τα μά-τια μου!

—Απρόσκετη, Λίλιαν! Αυ-τή είναι η κρίσιμωτερή στιγμή. Προσπάθησε να τον έαναβρής. Φάσε σ' όλα τα δωμάτια! —Προσπάθ, κύριε... μά δεν μπορεί! Χάθηκε, δεν φαίνεται πουθενά... —Ψάξε άκόμη, παντού, στις γωνίες πίσω άπ' τα έπιπλα! «Η κοπέλλα φάνηκε πως κα-τέβαλε άπεινωσμένες προσπά-θειες για να εύχαριστήση τον ύπνωτιστή. Του κάκου όμως... «Αρχισε να βγάξη άφρούς άπ' το στόμα της, άπ' τη νευρική υπερέντασι. —«Αδύνατον να τον βρώ! Αυτήπου με, κύριε... «Ο Στρόφερ φοβήθηκε για τη ζωή της και της έπεί: —Καλά. Πηγαίνε τώρα ν' αναπαυθής στην κάμαρά σου. Θά έυνηθήσ σε δυο ώρες και δεν θα θυμάσαι τίποτε άπολύ-τως! «Ακούς; Τίποτε! «Η Λίλιαν σηκώθηκε άπ' τη θέση της και βγήκε άπ' το δω-μάτιο.

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Το γνωστόν φάρμακο κατά τις πιτυρίδες και τις τριχο-πτώσεις

ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ

παραλήφθη και πωλείται εις τα φαρμακεία

Το γνωστόν φάρμακο κατά τις πιτυρίδες και τις τριχο-πτώσεις

ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ

παραλήφθη και πωλείται εις τα φαρμακεία

Το γνωστόν φάρμακο κατά τις πιτυρίδες και τις τριχο-πτώσεις

ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ

παραλήφθη και πωλείται εις τα φαρμακεία

Το γνωστόν φάρμακο κατά τις πιτυρίδες και τις τριχο-πτώσεις

ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ

παραλήφθη και πωλείται εις τα φαρμακεία

—Λοιπόν, άρχηγέ; έπεί τό-τε ο Στρόφερ —«Ομολογώ πως η κοπέλλα αυτή είν' ένα μέντιουμ έξαιρε-τικό!

—Δεν κατώρθωσα ώστόσο να μάθω ό,τι ήθελα. Μά, άφου συνέλθη, θά την έαναυπνωτίσω και θά τη ρωτήσω πάλι... Πώς έξηγειτε σεις αυτή την έξασφα-νισί του Πίνκερτον;

—Σίγουρα, θάφυγε άπό κά-ποια μυστική έξοδο. Γι' αυτό τον έχασε άπ' τα μάτια της η Λίλιαν.

—Αυτό φαίνεται ότι συνέ-βη... «Αλλ' άς έαναγουρίσου-με, άρχηγέ μου, στο ζήτημά μας.

—Σου είπα ό,τι είχα να σού πώ, Στρόφερ. «Απ' αυτή τη στι-γμή, θ' αναλάβης την γενική άρχηγία όλων των δυνάμεων που θά συγκεντρωθούν στις κα-τακομβες... Μέσα σ' αυτόν έ-δώ το φακέλλο βρίσκεται το έν-τίγραφο των όδηγιών που έδω-σα στους ύπαρχηγούς μας. «Απ' αυτό, θά μάθης που θάναι συγ-κεντρούμενοι οι άνθρωποί μας, για να τους δώσης τις δικές σου διαταγές.

«Ο Στρόφερ σκέφθηκε μια στιγμή, κι' ύστερα έπεί: —Μιά έρώτησι άκόμη, άρχη-γέ. Ποιά ακριβώς είναι το σχέ-διό μας; Γιατί θά ύπερασπι-σθούμε τις κατακομβες και θά παρατείνουμε όσο το δυνατόν την άμυνά τους;

—Για να κερδίσουμε χρόνο και να ύψώσουμε ένα μεγάλο τείχος στη μέση των κατακομ-έων. Θά κάνουμε το τείχος αυ-τό άπόρρητο. Θά σκάσουμε το έδαφος, θά μεταποτίσουμε τις ύπνομους. Θ' άνοίξουμε ύστε-ρα το σάλωνα του ύδραγωγεί-ου και θά δημιουργήσουμε ένα όλοκληρο ποτάμι μεταξύ του μέρους που θά ύπερασπίζεσθε σεις, και του τείχους.

—Καί... τί πρόκειται να πε-ριλάβη αυτό το τείχος; —Τη μεγάλη αίθουσα των συνεδριάσεων μας. Το δίκτιο των κατακομέων που φτιάσαμε τελευταίως. Καί τα ύπογεια θησαυροφυλάκιά μας... Κατα-λαβαίνει, Στρόφερ, ότι η διά-σωσί τους έξαρτάται κυρίως από σεις.

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη

Μια φθινοπωρινή ήμερα η όμορφη δούκισσα του Ντεβον-σάιρ έβγαινε από το άμάξι της για να μπή σ' ένα κατάστη-μα νεωτερισμών.

«Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας σκουπιδιάρης στεκόταν παράπλευρα στο πεζοδρόμιο και γέμισε το τσιμπούκι του με καπνό.

—Νά χαίρεσαι την όμορφιά σου, κυρία μου! της έπεί με θαυμασμό.

Κατόπιν άπλωσε το τσιμπούκι του χαμογελώντας και πρόσθεσε την στιγμή ακριβώς που η δούκισσα τον προσπε-ρνούσε άγέφυχη για να μπή στο κατάστημα: —Μου έπιτρεπέτε ν' άνάμω άπό τη φλόγα των ματι-ών σας...

«Η όμορφη δούκισσα έξέσπασε σ' ένα ήκηρο γέλιο και μπή-κε στο κατάστημα, κοκκινίζοντας.

Είχε τόσο γοητευθή με το έξυπνο όσο και ειλικρινές φιλο-φρόνημα του σκουπιδιάρη, ώστε άργότερα συγχρίνοντας τα κομπλιμέντα που της ψιθύριζαν οι θαυμαστές της στά σαλό-νια, συνήθιζε να τους λή: —Ούφ! «Υστερα από το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη, δ-λα τ' άλλα που άκούω άπό σας, τα βρίσκω πολύ άνοστα!...

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη

Μια φθινοπωρινή ήμερα η όμορφη δούκισσα του Ντεβον-σάιρ έβγαινε από το άμάξι της για να μπή σ' ένα κατάστη-μα νεωτερισμών.

«Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας σκουπιδιάρης στεκόταν παράπλευρα στο πεζοδρόμιο και γέμισε το τσιμπούκι του με καπνό.

—Νά χαίρεσαι την όμορφιά σου, κυρία μου! της έπεί με θαυμασμό.

Κατόπιν άπλωσε το τσιμπούκι του χαμογελώντας και πρόσθεσε την στιγμή ακριβώς που η δούκισσα τον προσπε-ρνούσε άγέφυχη για να μπή στο κατάστημα: —Μου έπιτρεπέτε ν' άνάμω άπό τη φλόγα των ματι-ών σας...

«Η όμορφη δούκισσα έξέσπασε σ' ένα ήκηρο γέλιο και μπή-κε στο κατάστημα, κοκκινίζοντας.

Είχε τόσο γοητευθή με το έξυπνο όσο και ειλικρινές φιλο-φρόνημα του σκουπιδιάρη, ώστε άργότερα συγχρίνοντας τα κομπλιμέντα που της ψιθύριζαν οι θαυμαστές της στά σαλό-νια, συνήθιζε να τους λή: —Ούφ! «Υστερα από το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη, δ-λα τ' άλλα που άκούω άπό σας, τα βρίσκω πολύ άνοστα!...

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη

Μια φθινοπωρινή ήμερα η όμορφη δούκισσα του Ντεβον-σάιρ έβγαινε από το άμάξι της για να μπή σ' ένα κατάστη-μα νεωτερισμών.

«Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας σκουπιδιάρης στεκόταν παράπλευρα στο πεζοδρόμιο και γέμισε το τσιμπούκι του με καπνό.

—Νά χαίρεσαι την όμορφιά σου, κυρία μου! της έπεί με θαυμασμό.

Κατόπιν άπλωσε το τσιμπούκι του χαμογελώντας και πρόσθεσε την στιγμή ακριβώς που η δούκισσα τον προσπε-ρνούσε άγέφυχη για να μπή στο κατάστημα: —Μου έπιτρεπέτε ν' άνάμω άπό τη φλόγα των ματι-ών σας...

«Η όμορφη δούκισσα έξέσπασε σ' ένα ήκηρο γέλιο και μπή-κε στο κατάστημα, κοκκινίζοντας.

Είχε τόσο γοητευθή με το έξυπνο όσο και ειλικρινές φιλο-φρόνημα του σκουπιδιάρη, ώστε άργότερα συγχρίνοντας τα κομπλιμέντα που της ψιθύριζαν οι θαυμαστές της στά σαλό-νια, συνήθιζε να τους λή: —Ούφ! «Υστερα από το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη, δ-λα τ' άλλα που άκούω άπό σας, τα βρίσκω πολύ άνοστα!...

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη

Μια φθινοπωρινή ήμερα η όμορφη δούκισσα του Ντεβον-σάιρ έβγαινε από το άμάξι της για να μπή σ' ένα κατάστη-μα νεωτερισμών.

«Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας σκουπιδιάρης στεκόταν παράπλευρα στο πεζοδρόμιο και γέμισε το τσιμπούκι του με καπνό.

—Νά χαίρεσαι την όμορφιά σου, κυρία μου! της έπεί με θαυμασμό.

Κατόπιν άπλωσε το τσιμπούκι του χαμογελώντας και πρόσθεσε την στιγμή ακριβώς που η δούκισσα τον προσπε-ρνούσε άγέφυχη για να μπή στο κατάστημα: —Μου έπιτρεπέτε ν' άνάμω άπό τη φλόγα των ματι-ών σας...

«Η όμορφη δούκισσα έξέσπασε σ' ένα ήκηρο γέλιο και μπή-κε στο κατάστημα, κοκκινίζοντας.

Είχε τόσο γοητευθή με το έξυπνο όσο και ειλικρινές φιλο-φρόνημα του σκουπιδιάρη, ώστε άργότερα συγχρίνοντας τα κομπλιμέντα που της ψιθύριζαν οι θαυμαστές της στά σαλό-νια, συνήθιζε να τους λή: —Ούφ! «Υστερα από το κομπλιμέντο του σκουπιδιάρη, δ-λα τ' άλλα που άκούω άπό σας, τα βρίσκω πολύ άνοστα!...

—Μπορείτε νάσαστε ήσυχοι άρχηγέ μου. Το σχέδιό μας δεν θ' άποτύχ.

Οι ληστές της Εφταλίας

Ξετσιπωσιές

«Η Εφταλία ήλεγε με καμάρι στην καροινή τη:

— Άφροί, φαφούρια, ανθοθεμέ-
νες, λυγρές, και πλουμιστές, είμαστε
οι Σμυρνιές, κυρία Τούλα μου!
Δύσκολα μέσ' τους μπαξέδες καταφέ-
ρανε να ξεχωρίσουνε τσι κοπέλλες απ'
τά πουλούδα. Άγκαλά δα τὸ λέγανε
καὶ στὰ τραγούδια:

«Τὰ φῖορα, καὶ τὰ γκιούλγκει ξεκίνησαν
(κι' ἦρθαν σιμά σου
κολόρι καὶ δροσιά νὰ πῆρουν ἀπὸ τὰ μα-
γιά σου!...»

Στάθηκε λίγο ξερο-
κατάτιπε καὶ συνέχισε:
— Ἐμᾶς στὴ Σμύρ-
νη, κυρία Τούλα μου,
στὰ πανηγύρια, στὰ
ζέφκια, καὶ στὰ πα-
τινάδες, οἱ γαδου-
κλούδες μας τὸ σε-
ντά τους, καὶ τὸν
νταλγά τους, τὸν
τραγουδοῦσαν ὁμορφα
κι' ἐξυπαν. Ἀχ! ἄλ-
λα χρόνια, αὐστηροὶ
γονεῖς, καλοὶ τρόποι,
σεμνὰ παλληκάρια, ντροπαλὰ κορίτσια.
Παντοῦ τὸ μουχούρι τ' ἀρχοντιάς καὶ
τὴ τιμῆς. Οὐδὲ μὲ στιγματισία, μὲ
ναμούσι, καὶ φιλότιμο! Ὅχι σὰν τῶν
δικοί σας ἐδῶ, πῶνε οὐλο ξετσιπωτῆς-
μπερμπαντιά, κι' ἀρσιζιές οἱ μουντάρ-
ηδες.

— Μὴ σοὺ κακοφανῇ, κερά Φταλία
μου, ἀλλὰ εἰσαι ἀντίκα! Ἐκείνα ποῦξε-
ρες οἱ πιστολιές στοὺς γάμους, τὰ μοι-
ρολόγια στοὺς θανάτους, κι' οἱ μαχαι-
ριές στὴν τιμῆ, τελέψανε! Αὐτὰ πιά εἶ-
νε τῆς παλῆας σχολῆς!...

— Γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ διαβόλου!
Ξεφώνισε ἡ Εφταλία. Ἐμένα ὁ Νικο-
λάκης μου, ὅταν σ' ἔνα μπάλω, μὲ χί-
λια νάζια, καὶ ζόρια, μὲ πρωτοχόρεψε
καρσιλιμά, μοῦπε:

«Νῆα ἀσημένια κάρθουν καὶ διαμαντέ-
(να λῶχ
νὰ κάψω τὰ χεῖλάκια σου π' οὐλο μοῦ λῆ-
(νε δχι!»

«Καὶ μιά μέρα πάλι, ποὺ βῶκαμε
μουγάδα, ἤθελε νὰ πλύνω μὲ τὴν μάνα
μου χέρι μὲ χέρι, τὸ τσάι στὸ Τσαϊρ-
λή-Μπαζέ. Περστικὸς μέδε καὶ μοῦπε:
«Ἦθελα νάμουνε νερό, τώρα ποὺ πᾶς νὰ
(πλύνῃς
κι' ὅπως εἶνε κάψα δυνατή, νὰ σκῶς νὰ
(μὲ πίνῃς!...»

«Ἐτσι κάνανε τσι ντεκαρατσιόνες
τοὺς οἱ Σμυρνιοί, ὅχι τὰ τωρινὰ ρεζιλί-
κια! Οὐδὲ ἀρτσι βούρτσι ξετσιπωσιές,
μουνταρία καὶ σαρκωμανία!...

— Μὰ καλὲ, κερά Φταλία μου, ἐσὺ
θες ἀκόμα τὸν ἔρωτα μὲ χαμοῖλι.

— Ὡγεσθε, κυρία Τούλα μου, μὴν κο-
γιονάρῃ! Ὄλω νὰ τὸ καταλάβῃς πῶς
πῆρατε σοῦλα σουρουσοῦλιν τὸν κατή-
φορο, ξετσιπωθήκατε! Ἡ βλάμισσα ποὺ
πρὶν χρόνια ἤλεγε: «Σιγὰ ἀμαζὰ τὴν
ἀμαζά. Τώρα ἔχει δικιά τση κούρσα,
καὶ γκουστοῦραὶ μὲ 180 τὴν ὥρα! Ἡ
Ριρί-Ριρίκα, γένῃκε «Ἐνας κορίτσα-
ρος, σωστός γενίτσαρος!» Ἡ Διαμαν-
τούλα, ἡ μελαχροινὴ παπαδοπούλα,
ποὺ πέρα στὴν ἱπία τῆς κρυφομίλησε ὁ
τραγουδιστής, τώρα στὴν Ἀθήνα τῆς
λέει λόγια τῆς ντροπῆς.

— Ἐ, τὰ παραλές, κερά Φταλία
μου!...

Κι' ἀνοῖξε μὲ φούρια τὸ ράδιο. Ἐ-
κείνη τὴν στιγμή ὁ σπῆκερ ἔλεγε:

— Διὰ τὴν μικροῦλα Λουλούκα Που-
λούκα μεταδίδουμε τὸν δίσκο:

«Σὺ θῶς τὸ φῶς κι' ἔλα γύρε κοντά μου...»

Κι' ἡ Εφταλία, ἔξω φρενῶν:

— Λοιπὸν, κυρία Τούλα μου, ἐγὼ τὰ
παραλῶ γιὰ ἐσεῖς πᾶρα ξετσιπω-
θήκατε!...

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΤΖΙΠ

Τὸ φίλος μου τὸ Ἀντιρέας, ἔνα τζίπ ἔχει.
Τὸ φίλος μου τὸ Ἀντιρέας ἀπὸ Κέρκυρα ἐνε-
ται — ἄμμια λιγὰκι τιρελλὸς εἶναι καὶ πολὺ
ὠραία τραγουδάει. «Αἰα φωνὴ ἰδυάζη, ταγ-
κὸ μαγκό, λέει, ὅπερα μῦπερα φελιάν φιστικ
— εἰμαστε ἀαάντιρωποι μὲ σάρκα καὶ ὀ-
στάαα, ἀμάν, ἀμάν! — μιλόδραμα ἐνεταί.
Κορίτσια πολὺ ἀγαπημένο ἐκάνουν, γιὰ τὸ φί-
λος μου τὸ Ἀντιρέας ὠραῖο παιδί ἐνεταί, σιτρογ-
νυλὸ πιρόσωπο ἔχει καὶ ὠραῖο-ὠραῖο μουστάκι.

Πιροχτές, λοιπὸν, τὸ φίλος μου τὸ Ἀντιρέας,
μαζὶ τὸ ἄλλο φίλος του Ἀγγελος, ἱπαίρουνε —
βαί, βαί ἄλλο μάρκα εἶναι τοῦτο! — πολὺ ὠ-
ραία ἀστεία λέει, φελιάν φιστικ.

— Καραμπέτ, μὲ λέει, ἔσένα μαζὶ στὸ τζίπ
νὰ παίρνουμε, ἐκδορομὴ νὰ πᾶνουμε. Μαζὶ τὸ
Ἀγγελος νὰ ἐνεταί, πολλὰ-πολλὰ ἀστεία νὰ μᾶς
λέη. Καὶ τὸ Γιώργος καὶ τὸ Χρήστος καὶ τὸ
γυναικα του τὸ Τασία καὶ ἐσὺ καὶ τὸ Σουρ-
πουτίνα, ὅλοι μαζὶ, ὠραῖα νὰ διασκεδάσουμε...

— Κουζούμ, λέω, πόσοι ἀντιρωποι νὰ γω-
ράνε μὲσα στὸ τζίπ;

— Ἀμμια τὸ φίλος μου τὸ Ἀντιρέας κατὶ ἐρω-
τημένο ἐκάνει, χίτες ντὲν ἀπαντᾷ. Κιφάλι του
σηκώνει, τραγουδᾷ, μιλόδραμα ἐκάνει.

Ἐγὼ χίτες τιρελλὸς ντὲν εἰμαι. Αὐτοκίνητο,
τζίπ, μίπ, ἐκδορομὴ μεκοδορμὴ πολὺ μοῦ ἤρε-
σει, ἄμμια ζωὴ μου ἤθελω!...

— Κουζούμ, λέω, μιλόδραμα ἄφησε, μπανᾷ
σοῦλέ! Ἐγὼ σάρκα μάρκα, ὅσα μούστᾶ ντὲν ἤ-
σέρω. Ἐγὼ ἐσένα ρωτημένο ἐκάνω: Τόσοι ἀν-
τιρωποι εἰμαστε. Μὲσα στὸ τζίπ πῶς θὰ χω-
ρέσουμε;

— Ἀμ ἐκείνος χίτες σημάσια ντὲν δίνει, σοὺς
μὴ φοβάσαι, λέει. Τέλος σπάγγων! Μὲσα στὸ
τζίπ ἱπαίρουμε. Πιρῶτα-πιρῶτα τὸ φίλος μου
τὸ Ἀντιρέας στὸ τιμὸν καθισμένο ἐνεταί καὶ
τραγουδᾷ τὸν ἀρχινισμένο ἐκάνει. Ὑστερα τὸ
φίλος μου τὸ Ἀγγελος — βαί, βαί, μὲγάλο
μάρκα ἐνεταί! — στὴν πόρτα καθέται:

— Γιὰ περᾶστε, γιὰ περᾶστε, λέει. Δὲν λέω,
δὲν λέω, ὠραῖα εἶναι καὶ μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ
καλύτερα εἶναι καὶ μὲ τὸ τζίπ! Γιὰ περᾶστε,
γιὰ περᾶστε!...

Τέλος σπάγγων πάλι ἔλια ἐκάνουμε καὶ στὸ
τζίπ Γιωργάκης ποδάρες του ἀπλωμένες ἐκά-
νει, μὲσα ἱπαίνει, κεφάλι του σκύβει, στὸ γω-
νιά ὠραῖα-ὠραῖα κουλουριασμένος ἐνεταί. Ὑ-
στερα πάλι τὸ Ἀγγελος λέει:

— Γιὰ περᾶστε, γιὰ περᾶστε!

Ἐνας-ἕνας ὅλοι ἱπαίρουμε. Χέρια μας, πό-
δια μας, κιφάλια μας μαζεμένα ἐκάνουμε καὶ τὸ
φίλος μου τὸ Ἀγγελος, τραγουδᾷ ἱπαίρουνε:
«Θὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ θὰ κλαῖς, ποῦναι ὁ Ἀγγε-
λος θὰ λές!...

Τέλος σπάγγων τὸ Ἀντιρέας μηχανὴ μπρο-
στὰ βαλμένο ἐκάνει, τζίπ τσοῦφ, τσοῦφ κάνει,
λίγο χοροπηδημένο ἐνεταί καὶ ὕστερα ἀ-ίζει νὰ
τιρέη.

Βαί, βαί, βαί, τί εἶναι τοῦτο, κουζούμ! Αὐ-
τὸ τὸ πιρᾶμα τζίπ λένε, ἄμμια πολὺ τιρέχει,
γιαβρούμ. Τὸ σωφὲρ χίτες κανέναν λογαριασμένο
ντὲν ἐκάνει καὶ μόλις λεωφόρος Τσυγγροῦ ἱ-
παίρουμε, σὰν τιρελλὸς τιρέχει — ὅλα τὰ ἄλλα
περασμένα ἐκάνουμε, λιμουζίνες μιμουζίνες,
κούρσες μοῦρσες, φορτηγὰ μορτηγὰ, σιτρατιω-
τικὰ φελιάν φιστικ, πίσω ἀφίνουμε.

— Σιγὰ, γιαβρούμ!

— Μὴ τρέχῃς, βρέ!

Ἐμεῖς στὸ φίλος μου τὸ Ἀντιρέας τέτοια
λέμε ἄμμια ἐκείνος χίτες ντὲν καταλαβαίνει, μι-
λόδραμα πιασμένο ἐκάνει.

Ἀμάν! Τί ἤθελα νὰ ἱπαίρω μὲσα, γιὰχό!
Αὐτὸς τιρελλὸς εἶναι! Μὲσα ὅλοι κουλουριασμέ-
νο εἰμαστε, ἄμμια τὸ τζίπ ἔντεμ ἱρτάνει, Κα-
λαμάκι Μαλαμάκι περασμένο ἐκάνει, Γλυφάδα
ἱρτάνει, Βούλα περασμένο ἐκάνει, Καθούρι πι-
λησιασμένο ἐνεταί.

— Σιγὰ, κουζούμ!

— Μὴ τρέχῃς, ωορέ!

Ἀμ αὐτὸ τὸ τιρελλὸς χίτες ἀμάν-ζαμάν ντὲν
ἀκούει. Καθούρι κατεβασμένο ὅθλει νὰ μᾶς ἐ-
κάνη.

Ἀντιρέα, λέω, καλὸς εἶσαι ἄμμια ἄλλη
φορὰ ἐγὼ μὲσα στὸ τζίπ ντὲν ἱπαίρω! Σουρ-
πουτίνα ποῦ εἶσαι; Ἐλα, κουζούμ, ἔβα ἔβα!
Σουρπουτίνα ζητάμε ἄμμια Σουρπουτίνα μὲσα
στὸ τζίπ ντὲν ἦτανε! Στὸ δίδυμο ἀδελφάμενο
εἶνε! Βαί, βαί, βαί!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Στὸ δρόμο

Τὸ βιολί σου ἐσὺ, ἐπίμονε, ἀνδέστα-
τε καὶ ἀμετανόητε τύπε. Πάλι τρέχεις
πίσω ἀπὸ μιά δύστυχη δεσποινίδα ποὺ
τῆς ἔχεις κολλήσει κανονικά κι' ἔχεις
βαλθῇ νὰ τὴν «κατακτιῇ» διὰ τῆς με-
θόδου τῆς παρακολούθησής σου. Σὲ βλέ-
πω, σὲ λυτᾶμαι καὶ σὲ συχαίνεται ἡ
ψυχὴ μου, βδελυρὸν ὑποκείμενον.

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, οὔτε ἡ δεύ-
τερη, οὔτε ἡ ἐκαστὴ, ποὺ κάνεις αὐτὴ
τὴ δουλειά. Τόχεις σύστημα. Μόλις ἀν-
τιληφθῇς στὸ δρόμο μὴ ὀπωδῇποτε ἀ-
ξιολόγη γυναῖκα, ἀμολύσσαι ἀμέσως
καὶ ἀσυγκράτητος τὸ κατόπιν τῆς.

Σκία τῆς καὶ φαν-
τασμα. Καὶ ἀρχί-
ζεις τὰ λεγόμενα
«τσακίσματα» γιὰ
νὰ ἐκδηλώσῃς τὸν
διακαὴ ἔρωτα ποὺ
ἀνέφλεξε τὴν καρ-
διά σου εἰς διάση-
μα δευτερολέπταν.
Γελῶς τυπε. Καὶ
βλέπεις πῶς τὸ ἀ-
τυχὲς θῦμα σου δὲν
σὲ ἀξιώνει προσο-
χῆς κι' ἐσὺ ἐκεῖ.
Καὶ βλέπεις πῶς στενοχωρεῖται καὶ ἐκ-
νευρίζεται. Κι' ἐσὺ ἐκεῖ. Καὶ βλέπεις
πῶς γυρίζει καὶ σὲ ἀγριοκυττάει. Κι'
ἐσὺ ἐκεῖ. Καὶ ἀκούς ποῦ σὲ στέλνει στὸ
διάβολο. Κι' ἐσὺ ἐκεῖ. Μὲχρι ποῦ νὰ
σοῦ σφυρίξῃ τὴν τσάντα στὸ ἀχρεῖο
σου κεφάλι, ὅποτε λήγῃ τὸ εἰδυλλιον.
Ἀλλὰ δὲν βάσεις γνῶσι. Παρατεῖσαι ἀ-
πὸ τὴ μιά καὶ βάσεις ἀμέσως πλῆρην
γιὰ ἄλλη. Δὲν σ' ἔχω ἰδῇ μιά φορὰ στὸ
δρόμο σου. Ὅλα καὶ κάποια παίρνεις
ἀπὸ πίσω. Καὶ ὅλο εἰς ἀπόστασιν δύο
μέτρων. Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα δίπλα ἀπὸ
μιά γυναῖκα, ἔστω καὶ σαρανταπεντά-
ρα, νὰ πῶ «ἐπὶ τέλους τὰ κατὰφερες».
Σαχλάκια.

Νομίζεις πῶς κατὶ εἶσαι, βρέ ἡλίθιε
τύπε:

«Ἦθελα νάξεραι μωρὲ τί ἐπιδιώκεις;
Τί περιμένεις δηλαδὴ; Ὅτι κάθε γυναι-
κα, μόλις θὰ σὲ ἰδῇ καὶ θ' ἀκούσῃ τῆς
ἀηδίας ποὺ ἐκσφενδονίζεις, θὰ σ' ἐρω-
τευθῇ κεραυνοβόλος καὶ θὰ πῇσῃ εἰς
τάς ἀγκάλας σου; Ἐτσι νομίζεις; Πῶς;
Δὲν εἶσαι τόσο αἰσιόδοξος; Πάλι καλά.
Τότε, λοιπὸν, γιὰ πῆς μου, τί ἐλπίζεις.
Βρέ τεκετὲ ξεγνώστε; Τί ἐλπίζεις, λέω;
Πῶς; Κάποια θὰ βρεθῇ μὲσα στίς τό-
σες ποὺ θὰ ἐνδώσῃ; Τὸν κακὸ σου τὸν
καιρὸ, ζῶν. Ποιὰ θὰ ἐνδώσῃ, μωρὲ;
Καὶ σὲ ποιόν; Καὶ γιὰτί; Ἐπειδὴ εἶσαι
ὠραῖος; Ἡ ἐπειδὴ λές ξεψπνες κουβέν-
τες;

Κύτταξες καμμιὰ φορὰ τὴ φάτσα
σου καὶ τὸ σουλοῦπι σου στὸν καθρέ-
φτη; Ἀεῖντε κύτταξέ τα πρώτα, νὰ ἰ-
δοῦμε τί συμπέρασμα θὰ βγάλῃς. Κι'
ἐπειτα ἔλα νὰ συζητήσουμε. Καὶ εἶσαι
καὶ ἀξοῦριστος, τρομάρα νὰ σοῦρῃ.
Μοῦ βγαίνει γιὰ κατὰκτησιν καὶ δὲν
παίρνεις ἕνα ἑυραφάκι πρώτα, νὰ δώ-
σῃς μιά ζουρα σ' αὐτὴ τὴν πατάτα ποὺ
ἔχεις γιὰ πρόσωπο. Καὶ δὲν πᾶς νὰ γυ-
αλίσῃς κι' αὐτὰ τὰ παληοπάπουτσα
ποὺ ἔχουν νὰ ἰδοῦν βερνίκι ἀπὸ τὴν ἡ-
μέρα τῆς κατασκευῆς τους κι' ἔχουν ἡ-
γεῖν σὰν τὰ μοῦτρα σου...

Γιὰ κυττάτε μιά φάτσα, ποῦ θὰ προ-
καλέσῃ τὸ γυναικεῖο ἐνδιαφέρον. Οὐ νὰ
μοῦ χαθῇς, ἀνδέστατε καὶ ἀποτυχημένε
δὸν Ζουάν τὸν πεζοδρομίου. Καὶ σὲ εἰ-
δοῦμαι μωρὲ. Νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ στὸ
δρόμο ν' ἀκολούθῃς καμμιὰ ἀτυχῇ ὀ-
παρῇ, γιὰτί πρὶν προφτάσῃ νὰ σοῦ δώ-
σῃ ἐκείνη τὴν τσάντα στὸ κεφάλι, θὰ
σὲ ἐκείνη τὴν μαγγοῦρα ποὺ βλέπεις
σοῦρῃ αὐτὴ ἡ μαγγοῦρα μὲς νάρθῃς στὰ
καὶ θὰ κᾶνῃ ἔξη μῆνες νάρθῃς στὰ
συγκάλα σου. Παλῆσκούλο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μιά θανάδιμη ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Περιπετειῶδες διήγημα

Ο λώκληρες ἐβδομάδες ὁ τρομερὸς
ληστής τῶν Ἀνδρῶν, ὁ Πεπίτο,
ἦταν ἀμύλητος, θυμωμένος. Κα-
νεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ.
Μιά μέρα ὅμως τὸ πρῶτο του παλ-
ληκῶρι, ὁ Κριστόφο, βρῆκε τὸ θάρ-
ρος νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Τί ἔχεις κακοὺντίλιο (ἀρ-
χηγὲ) κι' εἶσαι τόσο πικραμένος;
Δὲν θὰ μοῦ πῆς, ἐμένα;

— Ἐχεις δίκιο ποῦ ρωτᾷς, μὰ
ἄφησέ με ἡσυχά! τοῦ ἀπάντησε ὁ
ἀρχιληστής τῆς Χιλῆς. Ἡ πίκρα κι'
ὁ θυμὸς ἀφοροῦν ἐμένα προσωπικά!... Εἶναι γιὰ κάποια ὑ-
πόθεσι τιμῆς...

«Ἐξέρει πῶς, σύμφωνα μὲ τὸν ἄγραφο
νόμο, γίνεσαι κανεῖς μόνος του δικαστὴς γιὰ τὴν τιμὴν του.»

Ὁ Κριστόφο εἶχε φοβηθῇ μπῆρας
τοῦ ἡταν γιὰτί δὲν ἦγιναν
καλὰ οἱ ληστοκίκες τοὺς ἐπιχειρή-
σεις.

Κι' ἀλήθεια εἶχαν περάσει μερι-
κὲς ἐβδομάδες χωρὶς νὰ πιάσουν λυ-
νέναν πλοῦσιο γιὰ νὰ ζητήσουν ἀν-
τά. Ἀλλωστε ἀπὸ καιρὸ ἡ οἰκονο-
μία, μὴ κρίσι μᾶστιζε τὴ Χιλὴ καὶ τὰ
σημειώματα τῶν ληστῶν γιὰ λῦτρα
ἐμῶν ἀναπάντητα ἀκούη κι' ὅταν
συνωδονοῦσαν ἀπὸ ἕνα αὐτὴ ἡ ἔνα
δάχτυλο τοῦ αἰχμάλωτου. Ἀναγκα-
ζοῦνται λοιπὸν, κατόπιν νὰ στέλνουν
στοὺς συγγενεῖς του τὸ κεφάλι του,
πράγμα ποὺ χειροτέρευε τὴν κατα-
στασι καὶ μείωνε τὸ γόητρό τους.
Ἀποδείξει ὅτι τὸ ποσὸ τῆς ἐπικηρύ-
ξεως τοῦ Πεπίτο ἦταν ἐξευτελιστι-
κὸ: Πέντε χιλιάδες πέζος!

Ἐνα βράδυ ὥστόσο ὁ Πεπίτο ἀ-
νοῖξε τὴν καρδιά του στὸν Κριστόφο.
— Ἐγὼ ἕναν ἔχθρὸ, τοῦ εἶπε.
Μοῦ πρόσβαλε τὴν τιμὴ καὶ προέτι
νὰ πεθάνῃ!...

— Πῆς μου τ' ὄνομά του, «καου-
ντίλιο» γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω ἀμέσως!
τοῦ ἀπάντησε ὁ Κριστόφο.
Ὁ Πεπίτο κύτταξε τῆς φλόγες
τοῦ τζακιού.

— Εἶνε ὁ Μεντόρα!... στέναξε.
Τοῦ Κριστόφο πιάστηκε ἡ ἀνα-
πνοή. Περιμένε ν' ἀκούσῃ κάθε ἄλλο
ὄνομα ὅχι ὅμως καὶ τοῦ Μεντόρα.

— Τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνο-
μίας; ἀπόρρησε. Θασρὼ πῶς ὄνει-
ρεύομαι!...

Ὁ Πεπίτο τοῦ πέταξε τὰ πόδια
τὸ πόντο (σχονί) του.
— Νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ ζωντα-
νὸ! πρόσταξε.

Ὁ Κριστόφο δὲν εἶχε τὸ δικαίω-
μα οὐτε καὶ τὸ θάρρος νὰ προ-
χωρήσῃ σ' ἐρωτήσεις. Πῶς θὰ τὸν
αἰχμαλωτίξῃ; Νὰ τοῦσῃνε ἐνέβρα;
Μὲ γυναῖκα; Μ' ἕνα κέντρο;

Δύσκολο, πολὺ δύσκολο... Στὰ
βουνὰ οἱ ληστὲς ἦταν σὰν στὸ σπι-
τί τους. Ἀλλὰ μὲσα στὴν πόλι;
Πῶς θὰ κατὰφεραν ν' ἀπαγάγουν ἀπὸ ἐ-
κεῖ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας;...

Ὁ Κριστόφο ἔστειλε ἕναν ἀπὸ τοὺς
ληστὰς στὴν πόλι γιὰ νὰ πληροφορηθῇ
τὴν κινήσεις τοῦ Μεντόρα. Ὅταν γυρίσε
ἐκεῖνος τοῦ ἔφερε μιά χρήσιμη πληροφορία: Κά-
θε Πέμπτη βράδυ ὁ Μεντόρα ἐδῶκανε τὴ φρουρά
θε Πέμπτη βράδυ καὶ μόνος του ἐπισκεπτό-
του καὶ τὸ σωφὲρ του καὶ μόνος του ἐπρόστειο.
ταν μιά φίλη του σ' ἕνα ἀνατολικὸ σπίτι τοῦ
Συνθιζέ κατόπιν νὰ γυρίσῃ στὸ πρῶτο...

μεταξὺ δύο καὶ τέσσερις τοῦ σκέδιό του.
Ὁ Κριστόφο τότε κατὰστρώσε τὸ πῆρο: τοῦ εἶπε ὁ Πεπίτο.
— Ἀδισφορὸ πῶς θὰ τὸν φέρῃς! Ἐπειτα νὰ μᾶς ἀφήσετε μὴ-
φάνει ὅμως νὰ τὸν φέρῃς!...

Τὸ σχέδιο δὲν ἀπαιτοῦσε μόνο πονηριά, ἀλλὰ καὶ τόλ-
μη. Κάποιος ἔπρεπε νὰ φέρῃ νὰ ἀδηγῇ αὐτοκίνητο. Εὐτυχᾶς
σ' αὐτὸ στάθηκεν τυχεροί, γιὰτί ἕνας ἀπὸ τὴ συμμορία
δουλοῦε ἄλλοτε σὲ γκαράζ.

Ἀφῆσαν λοιπὸν τ' ἄλογα τους ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ συ-
νέχισαν περὶ τὸ δρόμο τους, χωριστὰ ὁ καθένας. Ἡ φιλενά-
τῆς τοῦ Μεντόρα, κατοικοῦσε σ' ἕνα σπίτι, πίσω ἀπὸ ἕναν ὑπὸ
τοῦ Μεντόρα, πρὶν πέρα ἀπὸ ἕνα καφενεῖο.
Στὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἄφησε
τὸ μακρὺ αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρη τῆς δεντροστοιχίας καὶ

μπήκε στὸ σπίτι τῆς φίλης του. Οἱ
λησταὶ ἔπιναν κονιάκ στὸ καφενεῖο
καὶ περίμεναν...

Στὶς δύομισὴ τὸ πρῶτὸ ὁ Μεντόρα
βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μπήκε στὸ
αὐτοκίνητό του.

Μόλις ἡ μηχανὴ ἔκρινε νὰ δου-
λεῖ, τὰ γεγονότα ἐξεκλήθησαν ρα-
γδαῖα: Μερικὲς σφαῖρες, ἀπὸ τρεῖς
διαφορετικὰ κατεβύθισες σκοτώναν
τὸν καφετζῆ. Ἀπειλητικὲς κινήσεις
πιστολίων ὑποχρέωσαν τὸν Μεντόρα
νὰ καθίσῃ στὴν πίσω θέσι τοῦ αὐ-
τοκινήτου, ἐνῶ ὁ ληστής -σωφὲρ κάθισε μπροστὰ στὸ τιμόνι.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά γρήγορη κούρσα, ἔφτασαν στ' ἄλογα.
Ὅταν ἔφτασαν στὸ βουνὸ ξημέρωνε. Ὁ Μεντόρα, δεμ-
νος καὶ φημωμένος γερά, εἶχε χάσει τῆς αἰσθήσεις του ἀπὸ
τὰ χτυπήματα τῶν ληστῶν.

Μὲ τὰ μαλλιά καὶ τὰ ρούχα ἀταχτα, ὁ ἀρχιλη-
στής Πεπίτο στάθηκε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς του
κι' ἄρχισε νὰ βλαστημάει.

— Δὲν εἶναι νεκρός, «καουντίλιο» τοῦ ἐξήγησε ὁ
Κριστόφο.

Χτύπησε τὸ Μεντόρα στὸ πρόσωπο κι' ἐκείνος
συνήλθε, βγάζοντας ἕναν στεναγμό:

— Ἀφῆστε μᾶς μόνους! Βρουχίθηκε τότε ὁ Πε-
πίτο.

Κατόπιν κύτταξε τὸν αἰχμάλωτό του μὲ ἱκανο-
ποίησι. Ὁ Μεντόρα ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του καὶ
κοίτησε δυὸ-τρεῖς φορές τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ
συνέλθῃ ὁλόθελα.

— Δὲν ἔχουμε συναντηθῇ ἄλ-
λοτε, τοῦ εἶπε ὁ Πεπίτο. Μὰ
θαρρᾷ, πῶς μὲ γνωρίζεις.

Ὁ Μεντόρα τὸν κύτταξε ἀφη-
ρημένα.

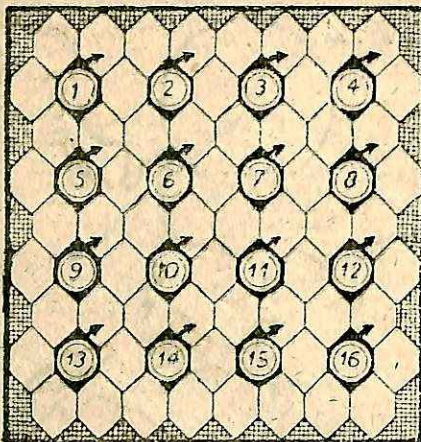
— Εἶσαι ὁ Πεπίτο καὶ μοῦ
φαίνεται πῶς τρελλάθηκες τοῦ ἀ-
πάντησε, γιὰτί δὲν πρόκειται
νὰ πάρῃς λῦτρα γιὰ μένα!...

— Τὸ ξέρω! Ἀφοῦ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρεμβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των εξή γραμμάτων, αρχίζοντας από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος.

και ακολουθώντας την κατεύθυνση, που δείχνει:

- 1) Μέγας 'Ιταλός ποιητής του 16ου αιώνα.
- 2) Ανθρώπος κοινωνικώς ή πολιτικώς υποδεέστερος.
- 3) Άναπνοη (γεν.).
- 4) Ήσυχια.
- 5) Τραχύς, βάνυσος.
- 6) Το άγριο είναι πιο νόστιμο από το ήμερο.
- 7) Εξωτικό φρούτο.
- 8) Στρογγυλό δοχείο.
- 9) Χημική ουσία.
- 10) Μοσχαρί.
- 11) Χορωδία που άκουε συχνά από το ραδιόφωνο.
- 12) Κρεβάτι μωρού.
- 13) Διασπαστική την τάξη.
- 14) Στην Αίγυπτο υπάρχουν πολλές, εδώ μόνο μία.
- 15) Τους καταλαβαίνετε εύκολα.
- 16) Φωνήεν.

Επιγραφή

Ο Α Ο Υ Η Υ Α
Τ Κ Τ Γ Λ Ρ Π
Ο Α Ο Ρ Π Χ Ω
Σ Μ Ρ Α Μ Ι Σ

Στην ανωτέρω επιγραφή υπάρχει ένα σοφό γνωμικό. Μπορείτε να το διαβάσετε;

Τονόγριφος

Όπως είμαι αν μ' αφήσεις
όλο είμαι του φειδιού,
'Αν με παροξύνω
γίνομ' όνομα νησιού.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο και το δεύτερό μου νότες
με τ' άλλο μου ο Γάλλος σου αρνείται.
Και τ' όλο μου μία πόλι από τις πρώ-
(τες)
που από Ευρωπαίους κατοικείται.

Μενεκοντυλιά

Χαράξετε τέσσερες ευθείες γραμμές,
με μονοκοντυλιά (δηλαδή χωρίς να σηκώνετε καθόλου το μολύβι σας απ' το χαρτί και χωρίς να το ξαναπεράσετε δεύτερη φορά πάνω από την ίδια γραμμή), έτσι ώστε να περάσετε απ' όλες τις εννέα αυτές κουκίδες.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Μαρκί, Νίτσα, Καλλιόπη, Γάκη!... έλατε να σας δείξω ένα ζώο, που δεν θα το είχατε σκεφτεί ποτέ σας.
— Πού είναι...; Ξέρομε όμως ποιο ζώο είναι γιατί μας τρώει.

Μαγικό γράμμα

Προσθέτοντας ένα γράμμα, πάντοτε το ίδιο, σε καθένα από τις κάτωθι λέξεις πρέπει να σχηματίσετε ισάριθμες νέες λέξεις:
Τόπος, Όδος, Πέλαγος, Γάμμα, Όπη, Ποτά, Πέτα.

Το κάρρο κι' η μινια

Ένα κάρρο ξεκινάει απ' το χωριό για ένα χωράφι που απέχει 10 μίλια. Κινείται με ταχύτητα 5 χιλιομέτρων την ώρα. Συγχρόνως, μία αλογόμινια, που πετάει με 20 χιλιομέτρα την ώρα, αφήνει το κάρρο, πηγαίνει ως το χωράφι και εργαζόμενη αμέσως πίσω στο κάρρο. Συνεχίζει δε αυτός τους πηγαίνοντες, ώσπου να φτάσει το κάρρο στο χωράφι. Πόση είναι η συνολική απόσταση που θα διανύσει πετώντας;

Δέντρα και φύλλα

Αν δεχθούμε ως δεδομένο ότι υπάρχουν στον κόσμο περισσότερα δέντρα απ' όσα φύλλα έχει ένα οποιοδήποτε δέντρο, και ότι κάθε δέντρο έχει ένα ή περισσότερα φύλλα, πρέπει όπωσδήποτε να υπάρχουν τουλάχιστον δυο δέντρα με τον ίδιο αριθμό φύλλων;

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Μάρθα, φέρε μου το να το κρύψω.
— Πού, μαμάκα;
— Αυτό που σου είπα.

Αινίγματα

Την ημέρα σε μία τρύπα
και τη νύχτα σε δυο μανίω.

Όλοι οι Έλληνες το έχουν,
ο Έλλην μόνος του δεν το έχει.
Και στους Τούρκους θα το εύρης,
σ' έναν Τούρκο όμως όχι.

Ψάρ' είναι νόστιμο
το άρεσκά μου,
μέρος του όλου μου
το θηλυκό μου.

Μεταγραμματομοχός

Βγάξω κάπα, βάζω ρά
και θαυμάζω κι' άσπρη,
που από νησι ελληνικό
θεά βγαίνει στο λεπτό.

Όπτική απάτη

Αν κυττάξετε το ένα και τ' άλλο απ' τα δυο αυτά σχέδια, θα σας φανή ότι υπάρχουν γκριζές κουκίδες στις διασταυρώσεις των άσπρων γραμμών του δευτέρου. Φυσικά, πρόκειται περί όπτικης απάτης.

Αριθμητικό παίγνιδι

4 8 3 10 40
Μεταξύ των αριθμών αυτών, η σειρά των οποίων δεν πρέπει ν' αλλάξει, να παρενθεθούν τα τέσσερα σημεία + - X :

κατά τρόπον ώστε οι διάφορες αριθμητικές πράξεις να σας δίνουν για σύνολο μηδέν.

Ερωτήσεις

- 1) Το σφουγγάρι είναι φυτό ή ζώον;
- 2) Μπορούν οι πικνολίνοι να πετάξουν;
- 3) Ποιά βασικά χρώματα πρέπει ν' ανακατέψουμε, για να σχηματίσουμε το ιώδες;

Λεξιγριφος

Θέαν, άρρο και όργανο
χρήσιμο, αν ένωσες,
κλεινόν της αρχαιότητας
άνδρα θα φανερώσας!

Οι λύσεις στη σελ. 62

Τα περίεργα των έμπορικων σημάτων

Η καλύτερη νοικοκυρά κι' ο γνωστότερος σκύλος

Ός ότου κυκλοφορήσει νέα σειρά Βρεταννικών γραμματοσήμων με τη μορφή της Έλισάβετ, η περισσότερο απεικονιζόμενη γυναίκα του κόσμου θα είναι η κ. Φόστερ, μία ήθοποιος της τηλεόρασης και καλή νοικοκυρά, κάτοικος του Ντάρβιν της αμερικανικής πολιτείας Κοννέκτικτ.

Έξ' άλλου, το γνωστότερο σκυλί του κόσμου είναι ο «Νίππερ», ένα αγγλικό φότερ-τερριέ που έχει φο-φώσει από πολλούς.

Σας είναι άγνωστα και τα δυο αυτά όνόματα; Κι' όμως θα έχετε δει άσφαλα τις αντίστοιχες εικόνες, σε δυο απ' τα πιο διαδεδομένα έμπορικά σήματα (μάρκες).

Η κ. Φόστερ είναι η νέα γυναίκα που απεικονίζεται μέσα σ' ένα τεράστιο κρικόνο S, στη μάρκα των ραπτομηχανών Σίγγκερ. Τη διάλεξε ως μοντέλο από 10 ετών κάποιος διαφημιστής της εταιρείας. Γιατί του φάνηκε υπόδειγμα καλής νοικοκυράς. Από τότε, η μορφή της εμφανίζεται σ' όλες τις χώρες του κόσμου, έξω απ' το Σίδνεϋ των Παραπέτασας.

Ο «Νίππερ» πάλι ήταν ένας άσπρος σκύλος, που άνηκε στο Λονδρέζο καλλιτέχνη Φράνσις Μπάρντ. Κάποτε λοιπόν, που ο άφεντικός του είχε αγοράσει ένα από τους ποτώντας φωνογράφους, ο «Νίππερ» στάθηκε μπροστά στο χονί, με γυμνή δίπλα το κεφάλι του, κι' άκουγε τον ήχο που έδιναν απ' αυτά. Ο Μπάρντ τον ζωγράφισε σ' αυτή τη στάση κι' έδωσε στο έργο του τον τίτλο «Η φωνή του κυρίου του» (Χις Μάστερς Βόις).

Ο πίνακας, λοιπόν αυτός τράβηξε τυχαίως την προσοχή της Έταιρείας Γραμμοφώνων, που τον αγόρασε για να τον μεταχειρισθώ ως έμπορικό σήμα της, κι' έδωσε άνατορα μία σύνταξη στο Μπάρντ. Τα δικαιώματα για την Αμερική αγοράσθηκαν απ' την Έταιρία Βίκτορ, κλάδο της μεγάλης «R.C.A.». Κι' από τότε ο άθνατος σκύλος φινι-ράρει σ' όλα τα άαγανα και τους δίσκους αυτής της εταιρείας.

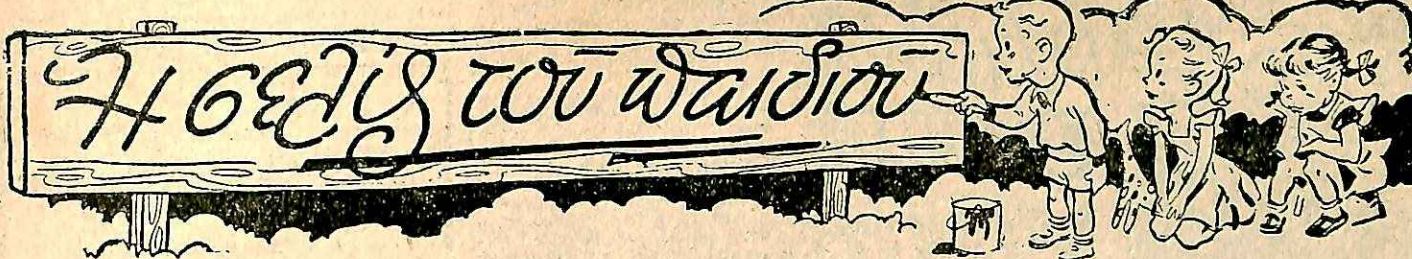
Υπάρχουν σήμερα κατατεθειμένα στις Ήνωμ. Πολιτείες περί τα 500.000 έμπορικά σήματα που αντιπροσωπεύουν εκατομμύρια δολαρίων. Κάθε μεγάλη αμερικανική εταιρεία έχει το σύμβολό της επ' των σημάτων της. Και επιχειρήσεις σαν την «Τζένεραλ Έλεκτρικ» διατηρούν δόκληρα «τυμνάτα σημάτων» όπου εργάζονται συνεχώς δεκάδες άνθρωποι.

Η εταιρεία «Κόκα Κόλα» δαπανά τακτικά ένα μέρος του διαφημιστικού κονδυλίου της σε «δωροδοκίες» δημοσιογράφων και διευθυντών έφημερίδων και περιοδικών για να σέβονται τη μάρκα της στα δημοσιεύματά τους, να τη γράφουν με κεφαλαία γράμματα και να μη την παραμορφώνουν. Σ' όσους συμμορφώνονται μ' αυτή την παράκλησή της, στέλνει δωρεάν ένα κιβώτιο Κόκα-Κόλα. Στους άλλους, γράφουν οι δικηγόροι της και τους υπενθυμίζουν μ' ευγένεια ότι η διαστρόφη ενός έμπορικού σήματος γεννάει δικαιώματα αποκλεισμού...

Απ' τα διάφορα ζώα που φινιουργούν σε έμπορικά σήματα ένα απ' τα γνωστότερα είναι η καμήλα των αμερικανικών τσιγάρων Κάμελ. Άκουη πιο γνωστό όμως είναι το λιοντάρι της Μέτρο-Γκλάντουίν-Μάγερ. Το καθιέρωσε ο διαφημιστής της εταιρείας Χούσαρντ Ντίτς, γιατί, όταν σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο Καλούμπια, άνηκε στην αθλητική ομάδα «Λέων».

Πρέπει να προσθέσουμε ακόμη, για την ιστορία, ότι τα έμπορικά σήματα δεν αποτελούν έπινόηση των νεωτέρων χρόνων. Στις ανασκαφές που έγιναν κοντά στην Κόρινθο, βρέθηκαν άγγεια ηλικίας 4.000 ετών, που έφεραν το έμβλημα του κατασκευαστού των. Και πολύ αργότερα, το Μεσαίωνα, οι χρονοκόοι κι' οι άδουροκόοι μαρκάριζαν τα προϊόντα τους, ως έγγυση της καθαρότητας των μετάλλων που χρησιμοποιούσαν γι' αυτά.

Τα έμπορικά σήματα έχουν γίνει αίτια άναριθμικών δικαστικών άγώνων. Ένας απ' αυτούς κράτησε 19 όλόκληρα χρόνια, μεταξύ της εταιρείας Σίγγκερ και της εταιρείας Τζιούν του Σικάγου, γιατί η δεύτερη παρουσίαζε τα είδη της ως «νέες και τελειοποιημένες ραπτομηχανές Σίγγκερ», και γενικά χρησιμοποιούσε στις διαφημίσεις της το όνομα του Ισαάκ Σίγγκερ «για έξαπάτησή του κοινού». Οι δικηγόροι της Τζιούν υπεστήριξαν ότι, άφούτου είχε λήξει το προνόμιο ευρεσιτεχνίας των πρώτων ραπτομηχανών (1877), το όνομα Σίγγκερ είχε γίνει μια κοινή ονομασία είδους, όπως το «κινόλεπια» ή η «αρόμικα» (που προϋπήρχαν επίσης έμπορικά σήματα). Τέλος, το Άνώτατο Δικαστήριο των Ήνωμ. Πολιτειών εξέδωσε άπόφαση υπέρ της εταιρείας Σίγγκερ.

Ο «διάδρομος του πειρασμού»

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στην Κεϋλάνη ένας βασιλιάς που τον έλεγαν Ναμπουσάν.

Ο βασιλιάς αυτός ήταν πολύ αυστηρός, μα και δραστήριος άνθρωπος. Παρ' όλα όμως αυτά τα προσόντα του, κατάφερναν, όχι μόνο ο εισπράχτορας του νησιού, μα κι' ο τελευταίος ακόμη δούλος του, να τον ξεγελούν. Άκόμη κι' αυτός ο θησαυροφύλακας του είχε το κακό ελάττωμα να κλέβη τους θησαυρούς του. Έτσι κάθε μέρα οι θησαυροί λιγόστευαν. Άλλαξε πολλές φορές θησαυροφύλακα, μα και πάλι δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Μία μέρα ο βασιλιάς είπε το παράπονό του στον μεγάλο σοφό του βασιλείου του, το Σαντίκ.

— Έσύ που ξέρεις τόσα πράγματα, δεν μπορείς να μου βρεις ένα τίμιο άνθρωπο που να χέρι τα χέρια του καθαρά από κλεψιά;

— Πολυχρονεμένε μου, του άποκριθηκε ο σοφός, οι τίμιοι άνθρωποι είναι πολύ λίγοι. Θα σου πω όμως έναν τρόπο να ξεδιαλέξεις έναν, που να σου φυλάξη τους θησαυρούς σου.

— Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος, καλέ μου Σαντίκ;

— Θα καλέσεις εδώ διάφορους άνθρώπους και θα τους βάλης ύστερα να χορεύουν. Εκείνος που θα χορέψι πιο έλαφρά και πιο εύκινητα, αυτός θα είναι ο κατάλληλος άνθρωπος, που ζητάς να βρεις για τη δουλειά σου...

— Με κοροιδεύεις; του είπε ο βασιλιάς. Πώς θα γίνη αυτό; Τί σημασία έχει ο χορός με την τιμιότητα;

Ο Σαντίκ όμως μιλούσε τόσο σοβαρά, που ο βασιλιάς σκέφθηκε άμέσως:

«Αυτός για να μιλήσει έτσι θα ξέρη τίποτα μάγια!...»

Και ο βασιλιάς του ξαναείπε άφου πείσθηκε:

— Σαντίκ, κάμε όπως ξέρεις έσύ...

Την ίδια μέρα ο σοφός έβαλε σ' όλο το νησί τελάλη. Και καλούσε όσους ήθελαν να πάρουν την θέση του θησαυροφύλακα, να περάσουν την πρώτη ροφύλακα, να περάσουν την πρώτη μεταξωτά φαρδιά ρούχα.

Έτσι την πρώτη του μινός έφτασαν στο παλάτι έξήντα τέσσερις άνθρωποι. Μέσα στη μεγάλη σάλα ο σοφός είχε κάλεσει και τους μουσικούς. Όλα λοιπόν, ήταν έτοιμα για το χορό και μονάχα η πόρτα της μεγάλης σάλας έμενε κλειστή. Έπρεπε για να μη κλεινεί εκεί μέσα να περάση πρώτα από ένα μικρό διάδρομο, λίγο σκοτεινό. Ένα φρουρός έβαζε έναν-έναν από τους έξήντα τέσσερις ανθρώπους μέσα σ' αυτόν το διάδρομο, τον άφηνε λίγα λεπτά της ώρας και ύστερα του άνοιγε πτά της ώρας και ύστερα του άνοιγε την πόρτα της μεγάλης σάλας για να περάση μέσα.

Γέλιο και δάκρυ

Το ποιηματάκι σας

Το χαρούμενο το γέλιο
και το πικραμένο δάκρυ
μίξανε στον ίδιο δρόμο
ένα όμορφο πρωί.
Τόνα ρόδιζε στα χείλη
τ' άλλο έλαμπε στο μάτι,
τόνα άτέλειωτο τραγούδι,
τ' άλλο άγια προευχή.

*

Κυταχτήκανε με πόθο,
μυστικά τάδεσ' άγάπη
και το δάκρυ κατεβαίνει
ως τα χείλη σιγαλά,
κι' όρκο κάμνε άιώνια
πάντ' άχώριστα να ζήσουν:
Τό χαμόγελο σαν σέβνη,
πικρό δάκρυ να κλύα...

ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Στο διάδρομο αυτόν, ο σοφός είχε ειδοποιήσει τον βασιλιά να βάλη όλους του τους θησαυρούς άνοιχτούς και άπλωμένους.

Έτσι και οι έξήντα τέσσερις πέρασαν όλοι από εκεί κι' ύστερα μπήκαν μέσα στη μεγάλη σάλα.

Ο Σαντίκ έκαμε τότε νόημα στο βασιλιά, να δώση το πρόσταγμα για ν' άρχιση ο χορός. Κι' ο Ναμπουσάν πρόσταξε να χορέψουν όλοι οι παρευρισκόμενοι.

Οι έξήντα τέσσερις λοιπόν άρχισαν να χορεύουν. Μα ο χορός τους ήταν βαρύς και χωρίς χάρη. Όλοι τους είχαν τα κεφάλια χαμηλωμένα, τις πλάτες τους καμπουριασμένες και τα χέρια τους καλλήμενα στις τσέπες τους.

Ο βασιλιάς, βλέποντας τον άχαρο χορό τους παραξευεύτηκε. Γύρισε άμέσως και κύτταξε το σοφό, σαν να τον ρωτούσε.

— Βλέπεις; του άποκριθηκε εκείνος. Χορεύουν βαρεία και δύσκολα, γιατί όταν περνούσαν από το διάδρομο, τους γυάλισαν τα φλουριά σου και γέμισαν μ' αυτά τις τσέπες τους, κι' άκόμα και τις πόδες των σακκακιών τους! Ένας μονάχα είναι εκείνος που χορεύει έλευθερά, με άέρα, με το σώμα ίσιο και βήμα σταθερό. Να ένας τίμιος άνθρωπος! Αυτός δεν έχει πειράξει ούτε ένα φλουριό από τους θησαυρούς σου!...

Ο βασιλιάς άγκάλιασε τότε τον τίμιο χορευτή και τον έκαμε θησαυροφύλακα του. Κι' όλους τους άλλους τους έτιμωρησε άυστηρά και τους πήρε και όλα τα φλουριά που είχαν κλέψει από τον σκοτεινό διάδρομο κατά το πέρασμά τους.

Ο Ναμπουσάν όμως λυπήθηκε κατάρκαθα, που έβλεπε ότι από έξήντα τέσσερις ανθρώπους οι έξήντα τρεις είχαν μολύνει τα χέρια τους με την κλεψιά!... Κι' από τότε το σκοτεινό εκείνο πέρασμα ο βασιλιάς το όνόμασε «Διάδρομο του πειρασμού».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Παρεξήγησι

Η ιστοριούλα σας

Ο Τάκης με τη μεγάλη του άδελφή είχαν πάει στην έσοχη κι' εκεί είδαν, να βόσκη ένα κοπάδι πρόβατα.

— Ο Τάκης, περιέργος, τη ρωτάει:
— Ποιά πρόβατα, Μαρία, τρώνε περισσότερο χορτάρι; Τ' άσπρα ή τα μαύρα;

Και η Μαρία:
— Τ' άσπρα, Τάκη μου γιατί πάντα τ' άσπρα είναι τα περισσότερα!...
MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Ένας ζητιάνος χτυπάει την πόρτα και ζητάει έλεημοσύνη.

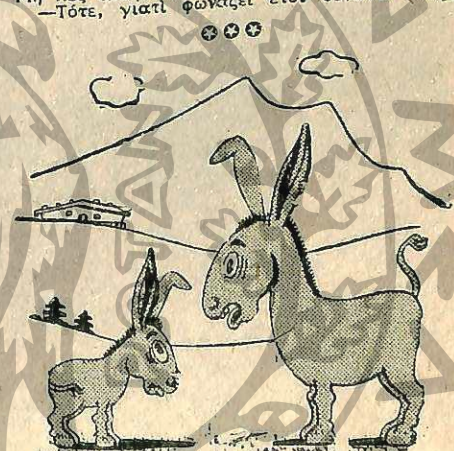
Ο Γιωργάκης παίρνει ένα κομμάτι ψωμί, του το δίνει με το βελί χέρι και κρύβει πίσω του το φριστερό.
— Γιατί, παιδί μου, δίνεις το ψωμί μ' αυτόν τον τρόπο;
— Γιατί ο δάσκαλος μας είπε, όταν δίνουμε έλεημοσύνη να μη γνωρίζη η άριστερά μας τι κάνει η δεξιά!...

Ο Τότης είδε στον ύπνο του ότι ζητούσε από τη μαμά του δυο γλυκά και αυτή τούδινε ένα. Ξαφνικά έσηπσε. Έπειτα ξανάκλεισε τα μάτια του, άπλωσε το χέρι και είπε:
— Μαμά, άς είναι, δώσε μου και το ένα!

Η μαμά: Μιμη, πότε έχετε ξετεάσεις;
Ο μικρός: Σήμερα, μαμά, αλλά καλύτερα να μην έρθης... Φοβάμαι μήπως... ντροπιστή!

Ο δάσκαλος: Τότη, ξέρεις από ποού βγαίνει το άλάτι;
Τότης: Από τη θάλασσα!
Ο δάσκαλος: Μπράβο, Τότη, κάθισε! Και σύ Γιαννάκη, για πές μας... Από ποού βγαίνει η ζαχαρή;
Ο Τότης (θριαμβευτικά): Από το γλυκόνερο!

Η Μαρία πηγαίνει για πρώτη φορά σε συναυλία. Έκει βλέποντας τον μάστορο που διευθύνει με την παγκέτα του την τραγουδίστρια, ρωτάει τη μαμά της:
— Γιατί, μαμά, τη φοβέριζε με τη βέργα αυτός ο κύριος;
— Δεν την φοβέριζε, απαντάει η μαμά του. Μη λες άνοησίες...
— Τότε, γιατί φωνάζει έτσι δυνατά αυτή;

— Κάτι ξέρω πιο πολύ από σένα... οι Μή ξεχνάς, ότι ένα είναι μεγαλύτερος γάιδαρος!...

62

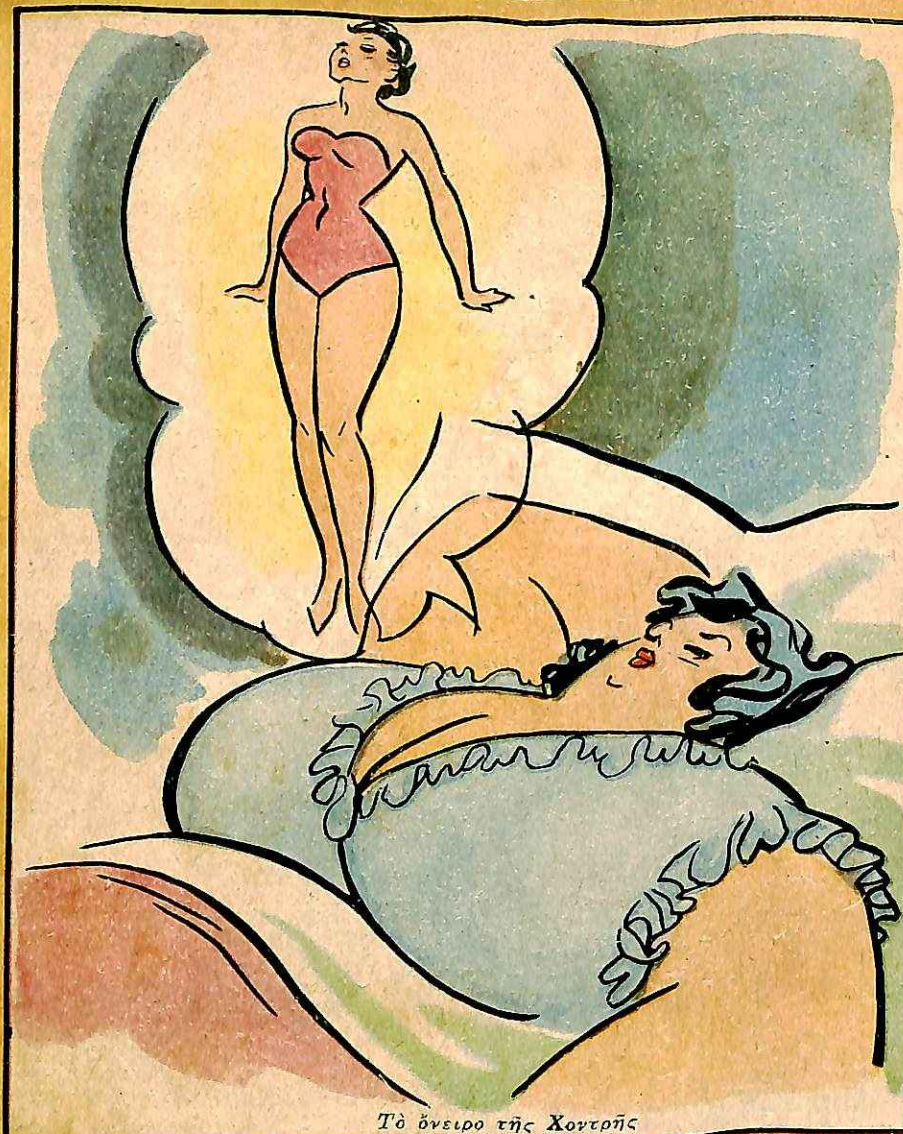
63

Ἡ λύσι τοῦ Ναστραδίν

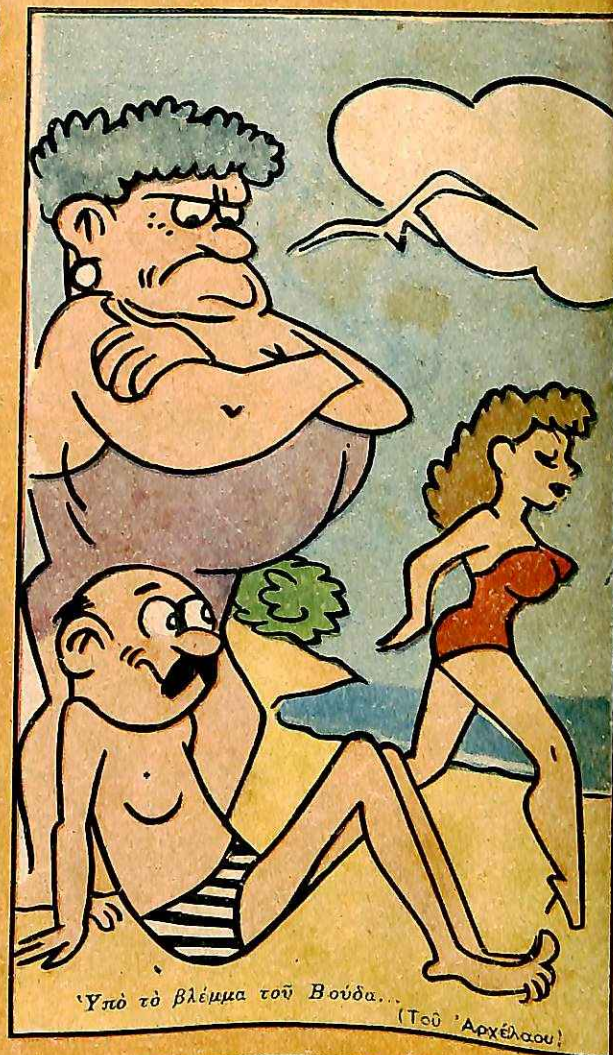
Παράξενο διήγημα

ΒΛΑΒΕΣ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΗ ΖΕΣΤΗ

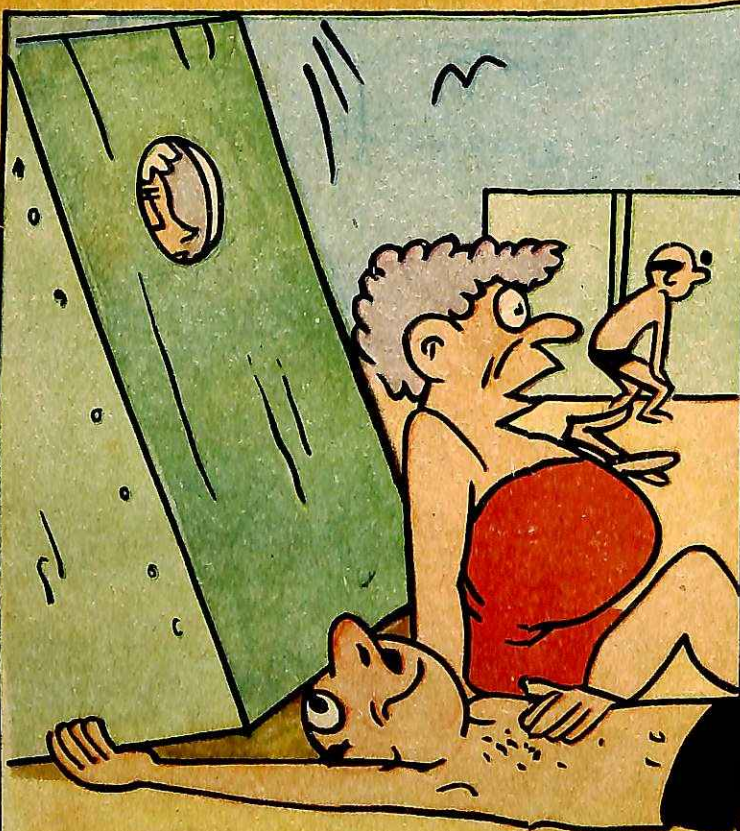
50

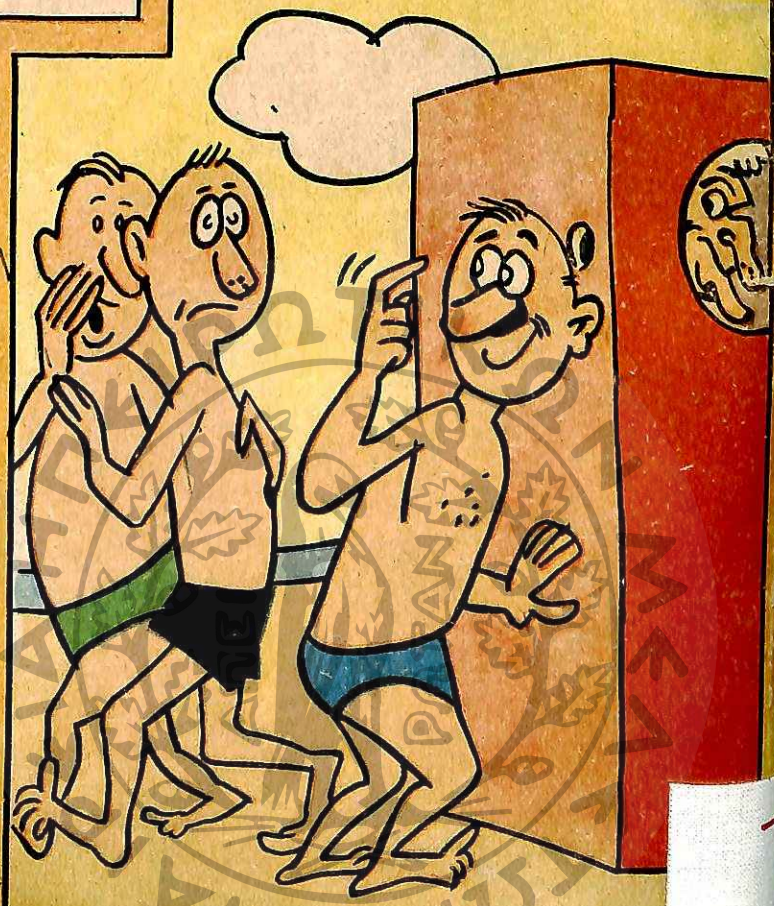
Τὸ ὄνειρο τῆς Χοντρῆς

Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βούδα...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Γιὰ κῆττα αὐτοὺς ποὺ κουφοκυντάζουν στὶς καμπίνες,
Δημητράκη!... Καὶ δὲν ἔχουν γυναῖκες νὰ τὸν μαζέψουν ;

— Μὴν πᾶς!... Εἶναι ἐπαγγελματίας ἀθανατόδορος, τὸ
ἀπὸ πέρσι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)